

กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน
สำหรับวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

พัชรกรราณต์ อินทะนาค

วิทยานิพนธ์นี้เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานสำหรับวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

พัชรกรรณต์ อินทะนาค

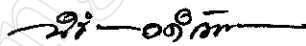
วิทยานิพนธ์นี้ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์



.....ประธานกรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พงกกาญจน์ ภูวิภาดาพรรณ



.....กรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิธิดา อดิภัทรนันท์



.....กรรมการ

อาจารย์ ดร. เกียรติสุดา ศรีสุข

17 มีนาคม 2546

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พงศกาญจน์ ภูวิภาคารวรรณ ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ซึ่งกรุณาให้ความรู้ คำปรึกษา คำแนะนำ วิสัยทัศน์อันกว้างไกล ตลอดจนตรวจแก้วิทยานิพนธ์ให้แก่ผู้วิจัยจนกระทั่งเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิธิดา อติภทรนันท์ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และ อาจารย์ ดร. เกียรติสุดา ศรีสุข กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาชี้แจงข้อบกพร่องต่าง ๆ และตรวจแก้วิทยานิพนธ์จนกระทั่งเสร็จสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และแนวทางที่ถูกต้องในเรื่องต่างๆแก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ เอกรัฐ อินทร์แสง ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแผนการสอนและให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการสอน ขอขอบพระคุณ นางสาว นวลพรรณ นิยมคำ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบทดสอบ และให้ข้อเสนอแนะที่ดีในการทำวิจัยครั้งนี้ ขอขอบคุณนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ภาคสมทบ ภาควิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สถาบันราชภัฏเชียงใหม่ ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆ ชาว TEFL ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือเอื้อเฟื้อและเป็นกำลังใจโดยตลอดมา

ขอขอบพระคุณสมาชิกครอบครัว อินทะนาค ทุกคนที่ได้ให้ความหวังใจอย่างจริงใจ และความเข้าใจในตัวผู้วิจัยตลอดระยะเวลาในการเรียน จนกระทั่งทำวิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วง ขอขอบคุณครอบครัว โพธิ์มู นื่องนุ่น นื่องแนน นื่องนัน และพี่ๆ ห้องแฉะแนวทุกท่าน ที่ได้ช่วยเป็นที่ปรึกษาทางด้านคอมพิวเตอร์อย่างดีเยี่ยม

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณเพื่อนคนพิเศษ Mr. Andrew J. Goudie ที่เป็นทั้งผู้เชี่ยวชาญทางสถิติ ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแผนการสอน ผู้ผลักดันทำให้ผู้วิจัยรู้ถึงศักยภาพของตนเอง และเป็นผู้ที่ให้ความรักความเอื้ออาทร รวมถึงกำลังใจอันบริสุทธิ์แก่ผู้วิจัยเสมอมา

คุณความดีอันพึงจะได้รับจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาคุณบุพการี และคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ทำให้ผู้วิจัยสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเอง ได้สำเร็จอีกหนึ่งขั้นอย่างแข็งแกร่ง

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานสำหรับวิชาภาษาอังกฤษ
เพื่อการท่องเที่ยว

ชื่อผู้เขียน นางสาวพัชราภรณ์ อินทะนาค

ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ผงกกาญจน์ ภู่วิภาคารวรรณ ประธานกรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิธิดา อติภทรนันท์ กรรมการ

อาจารย์ ดร. เกียรติสุดา ศรีสุข กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ และศึกษาแรงจูงใจในการเรียนจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตชั้นปีที่ 4 วิชาเอกอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏเชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 55 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา 1552607 ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการสอนที่ใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน จำนวน 2 แผน เกณฑ์ประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียน การวิจัยใช้ระยะเวลาทั้งสิ้น 10 สัปดาห์ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. เมื่อสิ้นสุดการทดลอง ผู้เรียนมากกว่าร้อยละ 60 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ระดับก่อนข้างดีขึ้น
2. คะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษาที่สำรวจหลังการเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนที่สำรวจก่อนการเรียน

Thesis Title	Problem-Based Learning Activities for English Tourism Course	
Author	Ms. Phatcharakran Intanark	
M.Ed.	Teaching English as a Foreign Language	
Examining Committee		
	Asst. Prof. Dr. Pachongkarn Phuvipadawat	Chairperson
	Asst. Prof. Dr. Nithida Adipattaranan	Member
	Lect. Dr. Kaitsuda Srisuk	Member

Abstract

The purposes of this research were to examine the English speaking ability, and the students' motivation in learning before and after being taught through problem-based learning activities. The subjects comprised 55 fourth-year Tourism Industry Major students of Rajabat Institute, Amphur Muang, Chiang Mai, who enrolled in English for Tourism course, during the second semester of the academic year 2001. The research instruments consisted of 2 lesson plans focused on problem-based learning activities, the English speaking assessment criteria, and the students' learning motivation questionnaires. The duration of the experiment was 10 weeks. The data collected were statistically analyzed through SPSS computer program.

The findings of this research were as follows:

1. After being taught, more than 60 percents of the students obtained the English speaking ability scores equivalent to the fairly good level.
2. The post-test mean score of students' learning motivation were higher than that of the pre-test one.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	9
สมมติฐานของการวิจัย	9
ขอบเขตของการวิจัย	9
นิยามศัพท์เฉพาะ	10
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning)	12
ความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน	12
กับการเรียนรู้โดยวิธีแก้ปัญห	
ลักษณะของการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน	14
สิ่งที่จำเป็นในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานโดยทั่วไป	17
ขั้นตอนของการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน	19
ประโยชน์จากการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน	21
แนวทางการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานในการเรียนภาษา	23
แรงจูงใจ	25
การพูด	29

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	37
กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย	37
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	37
การดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูล	50
การวิเคราะห์ข้อมูล	52
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
ผลการศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	55
ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเรียน	57
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	59
สรุปผล	59
อภิปรายผล	60
ข้อเสนอแนะ	64
บรรณานุกรม	67
ภาคผนวก	73
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ	74
ภาคผนวก ข ตัวอย่างแผนการสอนกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน	75
ภาคผนวก ค แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	92
ภาคผนวก ง ตัวอย่างผลงานนักเรียนและภาพแสดงกิจกรรมนักเรียน	94
ประวัติผู้เขียน	97

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1	13
เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้โดยวิธีแก้ปัญหาและการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน	
2	15
ความสัมพันธ์ระหว่างระดับในการคิดของBloom และกิจกรรมของผู้เรียน	
3	40
วัตถุประสงค์หลักและเนื้อหาสำหรับการสอนในแผนการสอนที่1	
4	43
วัตถุประสงค์หลักและเนื้อหาสำหรับการสอนในแผนการสอนที่ 2	
5	46
แสดงเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถทางการพูด	
6	50
แสดงรูปแบบการทดลองเพื่อวัดคะแนนความสามารถทางการพูด	
7	51
แสดงรูปแบบการทดลองเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียน	
8	53
แสดงผลการศึกษาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ	
9	56
แสดงผลการศึกษาระดับความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ	
10	56
แสดงผลการศึกษาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละของความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ	
11	59
แสดงผลการศึกษาค่าเฉลี่ย และ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแรงจูงใจในการเรียน	

สารบัญภาพ

ภาพ		หน้า
1	ตัวอย่างของการอภิปรายในกลุ่ม	94
2	ตัวอย่างของผลงานที่ทำในห้องเรียน	94
3	ตัวอย่างผลงานนักศึกษา	95
4	ตัวอย่างผลงานนักศึกษา	96

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ธุรกิจการท่องเที่ยวที่พัฒนามีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยเป็นอย่างมากเนื่องจากสามารถทำรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศเป็นอันดับหนึ่ง ทั้งยังสร้างงานสร้างอาชีพ กระจายรายได้ไปยังท้องถิ่นต่างๆทั่วประเทศ ในบรรดาอาชีพต่างๆที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวโดยตรง เช่น พนักงาน โรงแรม พนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน บริการในร้านอาหาร และบุคลากรในธุรกิจสินค้าที่ระลึกนั้น มัคคุเทศก์นับเป็นอาชีพหนึ่งที่มีความสำคัญต่อธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นอย่างยิ่งเพราะมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับนักท่องเที่ยวมากกว่าอาชีพอื่นๆ จึงสามารถสร้างความประทับใจให้แก่นักท่องเที่ยวได้ทั้งด้านดีและร้าย ดังนั้น ความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจท่องเที่ยว จึงขึ้นอยู่กับบทบาทของมัคคุเทศก์ ฉะนั้นผู้ที่ทำหน้าที่มัคคุเทศก์จึงควรจะได้เรียนรู้และทำความเข้าใจ เกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ คุณลักษณะอันจำเป็นที่มัคคุเทศก์ควรมี เพื่อจะได้เป็นมัคคุเทศก์ที่ดี ทำชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติ ช่วยเพิ่มพูนจำนวนนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเที่ยวในประเทศไทยมากขึ้น (บุปผา คุมมานนท์, 2543, หน้า 9)

การเป็นมัคคุเทศก์ที่บุคลิกลักษณะดีนั้นต้องมีร่างกายแข็งแรง พูดน้ำเสียงชวนฟังและดั่งซัด มีความรู้ภาษาต่างประเทศในขั้นใช้การได้โดยเฉพาะภาษาพูด สนใจในการแสวงหาความรู้ มีความรู้อย่างดีในสถานที่นำเที่ยว และมีความรู้ทั่วไปในทุกๆเรื่อง มีวิธีการอธิบายเรื่องราวต่างๆได้อย่างน่าสนใจ สร้างความเพลิดเพลินให้แก่นักท่องเที่ยว มีสติอารมณ์มั่นคง สามารถแก้ปัญหาได้อย่างไม่่วามและรอบคอบ มีมารยาทงาม วางตนได้อย่างเหมาะสม และตรงต่อเวลา นอกจากนี้ วิชาสวรรค์พงศาวดาร (2525) ได้กล่าวสอดคล้องกันว่า มัคคุเทศก์นั้น ต้องมีใจรักที่จะทำ รักที่จะอธิบาย ศึกษาเนื้อหา และศึกษานักท่องเที่ยว มีบุคลิกลักษณะเป็นคนกระตือรือร้น ตา หู ใจที่จะสังเกตปฏิกิริยาของนักท่องเที่ยว มีน้ำใจ มีความรู้ดี สามารถที่จะบรรยาย อธิบาย และตอบปัญหาเกี่ยวกับทุกเรื่องได้อย่างมั่นใจ แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี ใช้คำพูดที่สุภาพ รู้จักใช้น้ำเสียงและถ้อยคำให้ถูกต้องกับกาลเทศะ รู้จักใช้ภาษาในการพูดสื่อสาร มีความรับผิดชอบ มีความอดทน

สรุปได้ว่าคุณลักษณะของมัคคุเทศก์ที่พึงประสงค์ ที่จะช่วยสร้างความประทับใจให้แก่ผู้จ้กใช้ภาษาในการพูดสื่อสาร มีความรับผิดชอบ มีความอดทน นักท่องเที่ยว นอกเหนือจากจะประทับใจในสถานที่ท่องเที่ยว และทัศนียภาพแล้ว มัคคุเทศก์จะต้องมีคุณลักษณะสำคัญหลักอยู่ 3 ประการ คือ มีมนุษยสัมพันธ์ มีบุคลิกทั่วไปดี และมีศิลปะในการพูด ซึ่งศิลปะในการพูดนี้เองที่ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการประกอบอาชีพนี้ เพราะมัคคุเทศก์ที่ประสบผลสำเร็จนั้น มักจะมีความสามารถในทางด้านทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว โดยใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังที่ได้กล่าวข้างต้นว่าประเทศไทยถือได้ว่าเป็นประเทศที่มีการท่องเที่ยวเป็นธุรกิจที่นำหน้า เป็นตัวหลักของเศรษฐกิจในปัจจุบัน จึงจำเป็นเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการเรียนการสอนทางด้านธุรกิจท่องเที่ยวเพื่อที่จะผลิตบุคลากรมารองรับธุรกิจที่ขยายตัวเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวปี พ.ศ. 2540 – 2546 ข้อ 6 ที่เน้นถึงการส่งเสริมการผลิตบุคลากรในธุรกิจท่องเที่ยวให้มีปริมาณสอดคล้องกับความต้องการของตลาด มีคุณภาพได้มาตรฐานในระดับนานาชาติ เพื่อรองรับนโยบายการเปิดเสรีด้านการค้าและบริการ ตลอดจนสนับสนุนให้บุคลากรชาวไทยมีงานทำในธุรกิจท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2542, หน้า 14) แต่ในปัจจุบัน การผลิตบุคลากรออกไปสนองตอบความต้องการของตลาดแรงงานนั้นยังมีข้อจำกัดทั้งทางด้านปริมาณและคุณภาพ และนักเรียนนักศึกษาที่จบการศึกษาออกไปไม่สามารถทำงานตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานได้ เนื่องจากมีความจำกัดในความรู้ทางด้านภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ทางภาษาอังกฤษ (ไพฑูริย์ พงสะบุตร, 2533, หน้า 18 – 21)

จากการที่ธุรกิจการท่องเที่ยวที่อาศัยมัคคุเทศก์ มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศไทย ดังนั้นในปัจจุบัน หลักสูตรการเรียนการสอนทางด้านธุรกิจท่องเที่ยวจึงมีการเปิดการเรียนการสอนอย่างกว้างขวางตั้งแต่ระดับวุฒิปริญญาตรีวิชาชีพ (ปวช.) ระดับวุฒิปริญญาตรีวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) อนุปริญญา และระดับปริญญาตรี ตามแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 7 วิชาภาษาอังกฤษซึ่งนับได้ว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการศึกษาทางด้านนี้และได้ถูกจัดให้เป็นวิชาบังคับและวิชาเฉพาะในระดับปวช. ปวท. และปวส. จะต้องเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 20 หน่วยกิต 8 หน่วยกิต และ 6 หน่วยกิตตามลำดับ และอนุปริญญา เรียน 18 หน่วยกิต ส่วนระดับปริญญาตรีจำนวนหน่วยกิตจะแตกต่างกันไปตามแต่ละมหาวิทยาลัย ตัวอย่างเช่น มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และมหาวิทยาลัยรังสิตที่มีการบังคับเลือกเรียนภาษาต่างประเทศไม่น้อยกว่า 51 หน่วยกิต โดยแต่ละระดับชั้นจะมีการบังคับฝึกงานเป็นจำนวนรายชั่วโมงที่ต่างกันออกไปเมื่อเรียนในระดับที่สูงขึ้น ในการฝึกงานปัญหาในองค์กรวมคือ นักศึกษาขาดประสบการณ์ในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงซึ่ง

ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในวิชาชีพและแรงจูงใจในการประกอบอาชีพ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2533, หน้า 51 – 73) และสำหรับนักศึกษาวิชาเอกทางด้านธุรกิจท่องเที่ยว นั้น นอกจากสาเหตุดังที่ได้กล่าวข้างต้นแล้ว การใช้ภาษาอังกฤษที่ไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ และบุคคลเนื่องจากขาดการมีปฏิสัมพันธ์ที่เหมาะสม ถือเป็นอีกหนึ่งปัญหาที่สำคัญยิ่งในการสื่อสาร (พิมพา ตันติเสวี, 2533, หน้า 55)

นอกจากนี้ งานวิจัยของ วรลักษณ์ ตริยาภรณ์ (2532) ที่ได้ศึกษาถึงปัญหาของการใช้ภาษาอังกฤษของมัคคุเทศก์ในจังหวัดเชียงใหม่ โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่ใช้มัคคุเทศก์ชาวไทย ได้กล่าวถึงความสามารถในการสื่อสารและถ่ายทอดความรู้เป็นภาษาอังกฤษ โดยทักษะการพูดระหว่างนำเที่ยวพบว่า มัคคุเทศก์ชาวไทยสามารถสื่อสารและถ่ายทอดความรู้จนเข้าใจได้ในขั้น ดีมากมีเพียงร้อยละ 42.42 และ ในขั้นดี ร้อยละ 24.24 ในขั้นใช้ได้ ร้อยละ 21.21 และ ไม่มีความเห็น ร้อยละ 12.12 และงานวิจัยชิ้นเดียวกันนี้สรุปปัญหาที่พบในตัวมัคคุเทศก์เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษต่างๆ ไป จากความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศโดยแบ่งออกเป็นทางด้านลักษณะต่างๆ ได้ดังนี้ คือ 1) ปัญหาทางการใช้คำศัพท์ มัคคุเทศก์มักจะมีปัญหาทางการขาดความรู้เรื่องคำศัพท์ที่จะใช้อธิบายถึงสิ่งต่างๆ ได้อย่างถ่องแท้ 2) ปัญหาทางด้านไวยากรณ์ ประโยคที่มัคคุเทศก์ใช้ในการอธิบายบางครั้งจะมีการใช้ไวยากรณ์ที่ผิด มีการวางโครงสร้างประโยคผิดตำแหน่ง ทำให้ประโยคนั้นสื่อความหมายที่ไม่ชัดเจน มีการใช้กาลเวลาที่ไม่ถูกต้อง รวมถึงคำบุพบทต่างๆ 3) ปัญหาทางการออกเสียง กล่าวคือมีการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้อง มีการแบ่งจังหวะและคำในประโยคที่ผิด รวมถึงมีการใช้โทนน้ำเสียงที่ผิดพลาด ทำให้นักท่องเที่ยวไม่สามารถที่จะเข้าใจถึงสิ่งที่ต้องการจะสื่อได้อย่างลึกซึ้ง หรือมีการตีความที่ผิดไป 4) ปัญหาทางด้านอัตราความเร็วในการพูด มัคคุเทศก์บางคนมีการอธิบายที่รวดเร็วเกินไป ทำให้นักท่องเที่ยวฟังไม่ทัน จับใจความไม่ได้ และจดจำเรื่องราวไม่ได้ มัคคุเทศก์บางคนมีการอธิบายที่ช้าเกินไป ทำให้เสียเวลาและเกิดความเบื่อหน่าย 5) ปัญหาทางการมีปฏิสัมพันธ์กับนักท่องเที่ยว กล่าวคือ การตอบคำถามและขยายความได้ไม่ชัดเจนเมื่อนักท่องเที่ยวไม่เข้าใจ หรือการบอกทิศทางหรือบอกตำแหน่งของสถานที่ไม่ชัดเจน นับได้ว่าเป็นส่วนเสียระหว่างการสื่อสารและการนำเที่ยวเป็นอย่างยิ่ง ทำให้นักท่องเที่ยวหมดความเชื่อถือในระหว่างการนำเที่ยวและ 6) การใช้มือและท่าทางระหว่างการพูดมากเกินไป ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความรำคาญได้ กล่าวโดยสรุปคือการจะเป็นมัคคุเทศก์ที่ดีได้นั้นนอกจากจะมีความสามารถในการพูดสื่อสารให้นักท่องเที่ยวได้เข้าใจอย่างชัดเจน แล้วจะต้องมีความรู้ทางภาษาอังกฤษที่มากเพียงพออีกด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้คือส่วนสำคัญที่จะทำให้ประสบผลสำเร็จในวิชาชีพได้

การที่จะทำให้ผู้เรียนทางด้านมัคคุเทศก์ประสบความสำเร็จในการพูดภาษาอังกฤษได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายๆ ด้านในการเรียนรู้ อันได้แก่ ตัวป้อนที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ (Comprehensible input) และบรรยากาศในการเรียนที่ผ่อนคลาย รวมถึงอาศัยกระบวนการในการเรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติให้พูดจริง การเรียนทางด้านมัคคุเทศก์ถือได้ว่าเป็นการเรียนแบบใช้ภาษาตามหน้าที่เพื่อสื่อความหมายและเป็นการใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางด้านการพูดตามเป้าหมายของการเรียน รวมถึงมีการฝึกภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตจริง ถ้าผู้เรียนสามารถนำเอาความรู้ที่ได้เรียนและความสามารถทางด้านทักษะทางภาษาพูดไปใช้ในการประกอบอาชีพมัคคุเทศก์ได้จริง ถือได้ว่าเป็นการพัฒนาความสามารถทางการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด และสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป (Brumfit, 1984, pp.57-61 อ้างใน ปิยฉัตร ปลอดโปร่ง, 2535, หน้า 3)

Rivers, (1987, อ้างใน Orawan Sethasatian, p.10) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้อย่างมีความหมายมักจะเกิดขึ้นในบริบทของปัญหา (Problematic Contextualization) ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนพยายามที่จะหาทางแก้ไขปัญหานั้นๆ และสถานการณ์ในการแก้ไขปัญหานี้ช่วยก่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์อย่างแท้จริงระหว่างผู้เรียน จึงมีวิธีการสอนแบบหนึ่งที่น่าสนใจและได้รับความนิยมทำกันในปัจจุบัน คือ แนวการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning) (PBL) ที่เน้นถึงการสร้างองค์ความรู้โดยเริ่มจากการมองที่ตัวปัญหา (Bridges, 1992) การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ ผู้เรียนจะมีการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ และมีความรับผิดชอบส่วนบุคคล ในการช่วยกันแก้ไขปัญหากล่าวคือ ผู้เรียนจะมีการทำงานแบบร่วมมือกันเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับ Barrows (1996) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน จะมุ่งให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาการนำพาตนเองในการเรียนรู้ (Self-Directed) มีการสะท้อนความคิดกลับ (Reflective) ถึงสิ่งที่เคยได้เรียนรู้ไปเพื่อนำกลับมาประยุกต์ใช้ใหม่ และมีการบูรณาการความรู้ และทักษะความสามารถทางด้านต่างๆ มากขึ้น

จากการลงมือปฏิบัติจริงร่วมกับการปรึกษากับคนอื่นๆ Giselaer (1996) ได้มีความเห็นในแนวการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ว่า ปัญหาจะเป็นโครงร่างของการสร้างองค์ความรู้ ซึ่งจะนำพาผู้เรียนให้ค้นพบกับวิธีการของตนเอง และจะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในที่สุด ขั้นตอนในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานที่ปรับมาจาก Orawan Sethasatian (1995) มีดังต่อไปนี้

1. การนำเสนอ (Introduction) จะเป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียน โดยบอกถึงรูปแบบในการเรียนการสอนและบอกเหตุผล รวมถึงผู้เรียนจะเป็นผู้กำหนดจุดประสงค์ของการเรียนรู้ ครูผู้สอนจะนำเสนอรายละเอียดของวิชา ปัญหาที่จะนำมาใช้ มีการกำหนดผลงานที่ผู้เรียนจะต้องช่วยกันทำเป็นกลุ่มและนำเสนอในตอนท้ายของแต่ละแผนการสอน

2. การนำเข้าสู่บทเรียน (Presentation) ในขั้นนี้คือขั้นตอนของการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลให้มากที่สุดเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งปัญหาที่ผู้เรียนจะต้องแก้ไขจะเกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาที่ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝน ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีการฝึกพูดทุกคนเพื่อที่จะดูความสามารถของตนเอง มีการได้รับข้อเสนอแนะจากครูผู้สอน

3. การฝึกฝน (Practice) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะต้องรวมกลุ่มกันเพื่อช่วยกันในการแก้ปัญหาที่ได้รับมอบหมาย โดยที่ผู้เรียนจะใช้ความรู้เดิม ผนวกกับจะต้องเป็นผู้ที่หาข้อมูลใหม่ด้วยตัวเอง มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันกับสมาชิกภายในกลุ่ม มีการมอบหมายงานให้กันและกัน เพื่อแสดงถึงความรับผิดชอบ และการนำพาตัวเองในการเรียนรู้ ในขั้นนี้ครูผู้สอนจะช่วยผู้เรียน โดยการให้คำถามนำทาง ท้ายชั่วโมงผู้เรียนพุดนำเสนอผลงานที่ได้ และผู้สอนจะให้ข้อเสนอแนะในภายหลัง ผู้เรียนสามารถที่จะอภิปรายถึงผลงานของแต่ละกลุ่มได้อีกด้วย

4. การนำไปปฏิบัติ (Production) ผู้เรียนจะถูกมอบหมายให้แก้ปัญหาอีกครั้งจากบริบทเดิมแต่เปลี่ยนเป็นภายใต้สถานการณ์ใหม่ในเวลาที่กำหนด ในขั้นนี้ผู้เรียนจะต้องลงมือแก้ปัญหาด้วยตัวเองในทุกๆ ขั้นตอน มีการรวบรวมข้อมูลเอง มีการปรึกษาซึ่งกันและกัน และในการนำเสนอผลงานที่ได้ นั้นสมาชิกทุกคนภายในกลุ่มต้องมีส่วนร่วมในการนำเสนอ มีผลงานปรากฏและสามารถพุดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ ผู้สอนมีการประเมินผลให้คะแนน โดยที่เกณฑ์การให้คะแนนนั้นจะได้มาจากตัวผู้เรียนเอง ข้อคิดเห็นในตอนท้ายหลังจากการพุดนำเสนอผลงาน ผู้เรียนจะต้องมีการประเมินผลตนเอง และเพื่อนร่วมกลุ่มเกี่ยวกับความสามารถในการพุดและประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

นอกจากนี้Bridge (1992, p.5-6) ยังได้กล่าวถึงคุณลักษณะที่สำคัญของการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานไว้ว่า การเรียนรู้เริ่มจากปัญหาที่ผู้เรียนจะต้องเจอจริงๆ ในการประกอบอาชีพในอนาคตซึ่งจะเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนพร้อมที่ตอบสนองแก้ไข องค์ความรู้ที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนจะเกิดจากการแก้ไขปัญหาด้วยวิธีการของตัวเอง และผู้เรียนจะมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายทั้งกลุ่มและเดี่ยว เนื่องจากการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานมักจะออกมาในรูปของผลงาน Kennedy (1982) ได้กล่าวโดยมีผลงานวิจัยยืนยันว่า การสอน โดยวิธีนี้ดึงเอาความรู้ ประสบการณ์ และความชำนาญพิเศษของผู้เรียนแต่ละคนออกมาแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจน โดยมีการบูรณาการทักษะความสามารถอย่างเป็นระบบ ซึ่งสมรรถนะเหล่านั้น ได้แก่

1. การชี้นำตนเอง (Self-Directed) คือความสามารถในการทำงานด้วยตนเองอย่างอิสระจนสัมฤทธิ์ผล อันเป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องมีแรงจูงใจในการเรียนเป็นตัวช่วยผลักดัน

2. การสร้างสรรค์ (Inventiveness) คือการใช้ทรัพยากรวิธีใหม่ๆ และการนำเสนอผลงานที่แปลกแหวกแนวออกไปอย่างสร้างสรรค์

3. ความสามารถในการแก้ไขปัญหา (Problem-Solving Abilities) คือความสามารถในการวิเคราะห์เหตุของปัญหา การตีความปัญหาให้กระจ่าง หาหนทางในการแก้ปัญหา และมีทักษะในการวิเคราะห์ และประเมินถึงความเป็นไปได้ในการการแก้ปัญหาต่างๆ

4. ทักษะการบูรณาการ (Integrative Skills) คือการสังเคราะห์แนวความคิด มโนทัศน์ ประสบการณ์ ข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่างๆและความรู้จากสาขาวิชาที่หลากหลายเข้าด้วยกัน

5. ทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคล (Interpersonal Skills) คือการสื่อสารกับแต่ละบุคคลที่ร่วมทำงานด้วยกัน ผู้ช่วยให้เข้าถึงแหล่งข้อมูลในการแก้ปัญหานั้นๆ และความสามารถในการเรียงร้อยความคิดออกมาให้เป็นผลงานอย่างสมบูรณ์แบบ

เนื่องจากการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ การประเมินผลให้คะแนนจะประเมินจากผลงานที่ผู้เรียนนำเสนอเมื่อได้รับมอบหมายให้แก้ปัญหาในแต่ละครั้ง ซึ่งอาจจะกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่าการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ เป็นการเรียนรู้แบบกำหนดงาน (Task-Based Learning) ชนิดหนึ่ง Swan & Ellis (1987) ต่างก็เสนอความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า ในการเรียนแบบกำหนดงานนั้น งานที่กำหนดในชั้นเรียนจะต้องเป็นตัวกระตุ้นเพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน เป็นการสอนที่ระบุอย่างเด่นชัดว่าต้องการให้ผู้เรียนทำอะไร ใช้วิธีการใดในการบรรลุเป้าหมาย งานที่กำหนดนั้นตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ช่วยกระชับช่องว่างพฤติกรรมก่อนการเรียนและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรให้ไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่ง Nunan (1989, อ้างใน ปิยฉัตร ปลอดโปร่ง, 2540) ได้มีแนวความคิดที่สอดคล้องว่า การเรียนแบบกำหนดงานจะช่วยแก้ปัญหาที่เกิดกับผู้เรียนและผู้สอนได้ เนื่องจากองค์ประกอบของการเรียนแบบกำหนดงาน ประกอบด้วยข้อมูลตัวป้อนที่มาจากของจริงมีจุดมุ่งหมายในการเรียนอย่างเด่นชัด กำหนดบทบาทครูและนักเรียนที่ชัดเจน มีการลำดับงานและสถานการณ์ในการเรียนที่เหมาะสม เป้าหมายหลักของการเรียนคือ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะในการใช้ภาษา จากกิจกรรมที่ฝึกแก้ปัญหารูปแบบต่างๆ ที่นอกจากจะทำทลายความสามารถของผู้เรียนแล้วยังช่วยให้ผู้เรียนรู้จักการสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น มีการเสาะหาข้อมูลจากแหล่งข้อมูลรอบข้างแล้วจึงนำข้อมูลนั้นมาสร้างเป็นผลงานที่สมบูรณ์ ตามชนิดของงานนั้นๆ

จะเห็นได้ว่าแนวคิดการเรียนการสอน โดยใช้ปัญหาเป็นฐานมีความผสมผสานรูปแบบของการสอนหลายวิธี เช่น การสอนแบบกำหนดงาน การสอนแบบยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การสอนแบบร่วมมือร่วมใจ ตลอดจนการเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษา คือมีความสามารถทางภาษาอังกฤษในการสื่อสารและแสวงหาความรู้ได้อย่างเหมาะสม รวมถึงการนำไปประยุกต์ใช้ได้ในอนาคต

พฤติกรรมอีกด้านหนึ่งที่สามารถเกิดขึ้น ได้จากการเรียนโดยใช้แนวความคิดการเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ คือก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนจนทำให้ประสบผลสำเร็จบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนที่ตั้งไว้ ซึ่ง Hunt, Scott and McCroskey (1978) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจประกอบไปด้วยปัจจัยซึ่งเป็นตัวกำหนดความต้องการของแต่ละบุคคลที่จะแสดงออกมาทางพฤติกรรมบางอย่าง นอกจากนั้นยังประกอบไปด้วยความต้องการที่ถือได้ว่าเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลกระทำกิจใด ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการ กล่าวโดยสรุปคือ แรงจูงใจคือองค์ประกอบที่ขับเคลื่อนให้ใฝ่ในความสำเร็จ

Lambert Gardner (1995,p.99) กล่าวว่า การที่ผู้เรียนจะประสบผลสำเร็จในการเรียนนั้นขึ้นอยู่กับแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียนนั้นๆ ครูผู้สอนควรจัดปัญหาที่มีความหมายซึ่งแก้ไขได้สำหรับผู้เรียน (Meaningful Problem Solving) เพื่อให้ผู้เรียนร่วมมือกันทำงาน และการทำงานร่วมกันระหว่างเพื่อนสามารถสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้มากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Hutchinson & Waters (1981, p. 57) ที่กล่าวว่า การประสบผลสำเร็จในการแก้ปัญหาได้นั้นจะสามารถเพิ่มแรงจูงใจภายในของผู้เรียนได้ เพราะผู้เรียนมักจะคาดหวังว่าตัวเองจะประสบผลสำเร็จในการแก้ปัญหานั้นๆ และเมื่อทำได้ตามที่คาดหวังแล้ว ผู้เรียนก็จะเกิดความรู้สึกรักภูมิใจในตัวเอง และมีแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้น

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนั้น ถือได้ว่าเป็นกลวิธีในการสอนที่สามารถเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี เนื่องจากผู้เรียนจะได้ทำงานที่ท้าทายกับความสามารถของตนเอง รวมถึงมีการมองการไกลถึงคุณประโยชน์ของสิ่งที่ได้รับในการเรียน เพื่อไปประยุกต์ใช้กับหน้าที่การงานในอนาคตอีกด้วย ซึ่ง Fried-Booth (1987, อ้างใน เพชรรัตน์ สุริยา, 2543, หน้า 6) ยังได้เสริมกล่าวว่า การนำเสนอผลงานจากการแก้ปัญหาเป็นภาษาอังกฤษนั้น ทำให้ผู้เรียนสร้างแรงจูงใจในการเรียนของตนเองมากขึ้น เนื่องจากผู้เรียนจะมีการพัฒนาทักษะทางภาษาไปพร้อมๆกันกับการทำผลงาน เพราะการทำผลงานมีการกำหนดสถานการณ์ให้พูดเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสาร แสวงหาข้อมูล ทั้งในและนอกห้องเรียน มีการทำงานและมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียน เป็นแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และพัฒนาทักษะทางภาษาควบคู่กันกับความต้องการให้ผลงานนั้นสัมฤทธิ์ผล

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ถือได้ว่าเป็นแนวการเรียนรู้ที่ตอบสนองจุดมุ่งหมายของการศึกษาทางด้านมัธยมศึกษาเพื่อส่งเสริมทักษะทางการพูดเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากผู้เรียนเป็นผู้ที่สร้างองค์ความรู้ให้กับตัวเอง มีการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีทางเลือกที่หลากหลายในการหาหนทางแก้ไขปัญหาที่ได้รับมอบหมายตามความถนัด และความสนใจ โดยที่ในทุกขั้นตอนผู้เรียนจะต้องพยายามใช้ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษในการพัฒนากระบวนการจัดการ ตั้งแต่การวิเคราะห์ปัญหา จัดหาข้อมูล นำเสนอผลงาน อภิปราย และประเมินผลงานอย่างเป็นระบบ สิ่งเหล่านี้ยังได้ช่วย

ให้ผู้เรียนสร้างเสริมมีความรับผิดชอบ มีความร่วมมือในหมู่คณะ และมีความภาคภูมิใจในผลงาน และเนื่องจากแนวการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้เป็นการเรียนรู้จากสิ่งที่เกิดขึ้นในบริบทจริงที่ผู้เรียนจะต้องเจอในอนาคต ทำให้ผู้เรียนมีการตระหนักถึง การใช้ภาษาในการสื่อสาร ให้มีความถูกต้อง แม่นยำมากที่สุดทั้งทางด้านคำศัพท์ และไวยากรณ์ มีการสื่อความหมายตามจุดประสงค์ในการพูดได้ตรงประเด็น สอดคล้อง เชื่อมโยงกับสิ่งที่พูดได้มากขึ้น รวมถึงมีการใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ และบทบาททางสังคมอีกด้วย และถึงเหล่านี้เองที่ได้ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนกลายเป็นนักเทศก์ที่มีความสามารถทั้งทางด้าน การพูดและการแก้ปัญหา ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไปเมื่อไปประกอบอาชีพในอนาคต

จากเหตุผลความเป็นมาที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาความสามารถทางการพูด และแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียนวิชาเอกอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว สถาบันราชภัฏเชียงใหม่ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 4 ซึ่งน่าจะส่งผลพัฒนาให้ผู้เรียนให้เป็นบุคคลที่สามารถใช้ทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษในกระบวนการจัดการ มีการกำหนดวัตถุประสงค์ในการแก้ไขปัญหา วางแผน ดำเนินการ ประเมินผลงานอย่างเป็นระบบ นำเสนอผลงานของการแก้ไขปัญหาและมีการประยุกต์ใช้ความรู้ที่ได้เรียนไปในสายงานอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพได้ อีกทั้งยังส่งผลต่อความสามารถทางด้าน การพูดภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้น รวมถึงมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้นอีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนักศึกษาสถาบันราชภัฏเชียงใหม่ วิชาเอกอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
2. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนักศึกษาสถาบันราชภัฏเชียงใหม่ วิชาเอกอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

สมมติฐานการวิจัย

หลังจากที่ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานแล้วผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนที่เพิ่มขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้คือ

1. กลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาสถาบันราชภัฏเชียงใหม่ วิชาเอก อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 4 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 4 (1552607) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ของสถาบันราชภัฏ จังหวัดเชียงใหม่

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะในการแก้ปัญหาทางการพูดภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นจริงในสายงานของมัคคุเทศก์ โดยผู้เรียนจะได้รับมอบหมายให้แก้ปัญหาที่ได้มาจากสภาพของปัญหาจริง ในการทำงานในฐานะของมัคคุเทศก์ มีการรวบรวมข้อมูล วางแผนและดำเนินงานเอง ภายในเวลาที่กำหนด และนำเสนอผลงานที่ได้โดยใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ การประเมินผลได้มาจากผลงานที่นำเสนอ รวมถึงมีการประเมินตนเองให้ตระหนักถึงคุณประโยชน์ของแนวการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เพื่อเป็นแนวทางในการประยุกต์ใช้ความรู้นี้ในการประกอบอาชีพ ในอนาคตได้

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูดนำเสนอผลงานเป็นภาษาอังกฤษหลังจากที่ได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ซึ่งประเมินจากเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษซึ่งผู้เรียนและผู้สอนจะช่วยกันกำหนดขึ้น อันได้แก่ 1) การใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ 2) การออกเสียงและการใช้จังหวะในการพูด 3) ความคล่องแคล่วในการพูด 4) การใช้ภาษาท่าทางในการพูดและการพยายามสื่อความหมาย และ 5) เนื้อหาในการพูดและปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้

แรงจูงใจในการเรียน หมายถึง ภาวะที่ผู้เรียนตระหนักถึงแรงจูงใจส่วนบุคคล ที่ผลักดันตนเองให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อตั้งมั่นให้บรรลุเป้าหมายในการเรียน และตระหนักถึงความสำคัญของการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มในการแก้ไขปัญหา ร่วมกัน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์หลักร่วมกันของกลุ่ม นั่นคือ ความสำเร็จและเกิดความภาคภูมิใจ ในตนเอง และยังตระหนักถึงความสำคัญของคุณประโยชน์ในสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปเพื่อนำไปเป็นแนวทางในการประยุกต์เพื่อแก้ปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นกับอาชีพในอนาคต

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางในการสอนให้นักเรียนมีความสามารถในการแก้ปัญหา และสะท้อนออกมาในการพูดเพื่อการสื่อสาร
2. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการสอน โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาผลของกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 4 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องครอบคลุมหัวข้อต่อไปนี้

1. การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

1.1 ความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้โดยวิธีแก้ปัญหา

1.2 ลักษณะของการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

1.3 สิ่งที่เป็นจำเป็นในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน โดยทั่วไป

1.4 ขั้นตอนของการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

1.5 ประโยชน์จากการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

1.6 แนวทางการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานในการเรียนภาษา

2. แรงจูงใจ

2.1 ประเภทของแรงจูงใจ

2.2 แรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

3. การพูด

3.1 ประเภทของการพูด

3.2 ระดับความสามารถในการพูด

1. การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning)

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน คือแนวความคิดทางการศึกษาที่เชื่อว่าการเรียนรู้จะประกอบไปด้วย การรู้ (Knowing) และ การลงมือกระทำ (Doing) กล่าวคือ การมีความรู้ และการมีความสามารถในการใช้ความรู้ นั่นๆ คือสิ่งที่สำคัญที่สุดในการเรียน แนวการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ความรู้ใหม่ได้เมื่อ องค์ความรู้เดิมที่มีอยู่ถูกกระตุ้นให้มาเชื่อมโยงกับความรู้ที่เพิ่งได้รับมา และความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นมานี้ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ ในหลายๆ โอกาส ซึ่งจะเป็นการใช้ได้จริงในอนาคต ผู้เรียนจะถูกคาดหวังให้เรียนรู้โดยผ่านกระบวนการในการแก้ไขปัญหา ซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริงจากสายงานของผู้เรียนที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเจอภายในอนาคต ผู้เรียนจะมีการพัฒนาทักษะในการแก้ไขปัญหาโดยใช้ความรู้เดิมที่มีอยู่ร่วมกับความรู้ใหม่ที่ได้รับมาไม่ว่าจะคิดจากการค้นคว้าด้วยตนเองหรือ จากการปรึกษากับคนอื่น การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ ผู้เรียนจะถูกมอบหมายให้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เพื่อแก้ไขปัญหาเอง มีการดำเนินการตามกระบวนการที่วางไว้ รวมถึงมีการค้นคว้าหาข้อมูลด้วยตนเอง มีการตั้งจุดประสงค์ในการแก้ไขปัญหา มีผลงานนำเสนอภายในเวลาที่กำหนด และมีการประเมินผลให้คะแนนจากเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และยังมีการประเมินตัวเองรวมถึงเพื่อนร่วมกลุ่มอีกด้วย ในขณะที่เดียวกันครูผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำในระหว่างที่ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริงเท่านั้น

ความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน กับการเรียนรู้โดยวิธีแก้ปัญหา
 ทั้งการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน และการเรียนรู้โดยวิธีแก้ปัญหานี้เป็นแนวคิดในการเรียนรู้ที่อาศัยหลักปรัชญาแบบนิยมในการทดลอง หรือการสร้างองค์ความรู้ด้วยการกระทำจริง (Learning by Doing) แนวการเรียนรู้ทั้ง 2 แบบนี้มีความคล้ายคลึงกันมากในเรื่องของจุดประสงค์ในการเรียนรู้รวมถึงขั้นตอนในการลงมือปฏิบัติเพื่อแก้ปัญหา กล่าวคือ ครูผู้สอนจะเป็นผู้นำปัญหามาเสนอกับผู้เรียน โดยที่ผู้เรียนจะทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ ปรึกษากันหรือกันในการหาหนทางในการแก้ปัญหา มีการหาข้อมูลเพื่อนำมาช่วยในการแก้ปัญหา รวมถึงมีการสรุปและประเมินผลถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ แต่อย่างไรก็ตามแนวการเรียนรู้ทั้ง 2 แบบนี้ ก็ยังมีความแตกต่างซึ่งจะแสดงให้เห็นในตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 ความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน และการเรียนรู้โดยวิธีแก้ปัญห

ปัจจัยในการเรียนรู้	การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน	การเรียนรู้โดยวิธีแก้ปัญห
วัตถุประสงค์ในการเรียนรู้	ให้ผู้เรียนได้มีทักษะในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริงและสามารถความรู้กลับไปใช้กับอาชีพการงานในอนาคตได้	ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการแก้ไขปัญหามากขึ้น
ที่มาของปัญหา	จากปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในสายงานของผู้เรียน และความต้องการของผู้เรียนที่เห็นว่าจะส่งผลกระทบต่อ การประกอบอาชีพในอนาคต	ตัวครูผู้สอนคิดขึ้นเองจากบริบทต่างๆไปในการเรียนที่เกิดขึ้นจริง
ผลงาน	มีการกำหนดผลงานท้ายบทเรียน ทุกครั้งซึ่งผู้เรียนจะต้องนำมาเสนอ ในรูปแบบของผลงานหรือโครงการ	ไม่มีการกำหนดผลงานที่แน่นอน ท้ายบทเรียน
การรวบรวมข้อมูล	ผู้เรียนเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองทั้งหมดโดยที่ครูผู้สอนจะเป็นเพียงผู้แนะแนวทางทางให้เท่านั้น	ทั้งครูผู้สอนและผู้เรียนจะช่วยกันหาข้อมูลเพื่อเอื้อให้เกิดการเรียนรู้ในการแก้ปัญหา
ทักษะที่คาดหวัง	มีทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีการนำพาตนเองในการเรียนรู้มากขึ้น มีการพัฒนาตนเองในการจัดการกับปัญหา ประยุกต์ใช้ได้ด้วยตนเองเป็นมากยิ่งขึ้น รวมถึงมีความรับผิดชอบในตัวเองสูงขึ้น และมีแรงจูงใจในการเรียนและการทำงานในอนาคตเพิ่มขึ้น	มีทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ รวมถึงรู้จักกระบวนการในการแก้ไขปัญหามากขึ้น
การประเมินผล	ตามเกณฑ์การให้คะแนนซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตร และจากเพื่อนร่วมกลุ่ม	ตามเกณฑ์การให้คะแนน ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตร

จากตารางจะเห็นได้ว่าทั้งการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน และการเรียนรู้โดยวิธีแก้ปัญหา นั้นมีความคล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของทักษะในการทำงานร่วมกัน เป็นกลุ่มเพื่อแก้ไขปัญหา แต่อย่างไรก็ตามในขบวนการของการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนั้น จะมีการเน้นถึงผลงานที่จะปรากฏได้อย่างชัดเจน ซึ่งในจุดนี้เองที่จะทำให้ผู้เรียนจะมีการมุ่งมั่น พัฒนาทักษะและความสามารถต่างๆเพื่อนำไปสู่ผลงาน ซึ่งแสดงถึงความสำเร็จ นอกจากนี้การเกิด แรงจูงใจในการเรียนถือได้ว่าเป็นผลพลอยได้ที่เกิดขึ้นจากการร่วมกันทำงานและมุ่งมั่นเพื่อให้ ผลงานบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

ลักษณะของการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานถูกสร้างขึ้นมาจากแนวความคิดของ Barrows, (1996) ซึ่งเป็นวิธีการสอนทางเลือกอีกทางหนึ่งให้กับนักศึกษาแพทย์เพื่อให้ได้พบกับปัญหาจริงๆที่ อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคต โดยกำหนดปัญหาที่เคยเกิดขึ้นในสายงานทางด้านกายภาพบำบัด แล้วให้นักศึกษาเหล่านี้แก้ปัญหาที่ได้รับมอบหมายเอง และมีการลงมือกระทำเองมากกว่าที่จะให้เรียนรู้ โดยผ่านทางวิธีบอกจกคเท่านั้น นักศึกษาจะทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ในการฝึกปฏิบัติจริงนี้ สมมติฐานที่ตั้งไว้ก็คือ การเรียนรู้มิได้เกิดขึ้นจากเพียงความคิดของใครคนใดคนหนึ่ง แต่เกิดจาก การมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันภายในกลุ่ม (Lave & Wenger, 1991) เป็นที่ถกเถียงกันว่า การเรียนโดยใช้ ปัญหาเป็นฐาน สามารถประยุกต์ใช้กับการศึกษาแขนงอื่นๆได้ด้วย โดยอยู่บนพื้นฐานของการคิด และปฏิบัติจริง (Duffy & Cunningham, 1997) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยทางด้านการศึกษาโดยใช้ ปัญหาเป็นฐานทางด้านกายภาพบำบัดมาสนับสนุนว่าแนวความคิดในการเรียนแบบนี้สามารถช่วยให้ ผู้เรียนได้เกิดทักษะในการเรียนรู้ในการแก้ปัญหาที่จะนำไปใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคตได้ จริงๆ ดังเช่นการวิจัยของ Albanese & Mitchell (1993) ได้กล่าวว่า จากการเปรียบเทียบคะแนน ของนักศึกษาแพทย์ที่ได้รับการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน และนักศึกษาแพทย์กลุ่มปกติ พบว่า นักศึกษาแพทย์ที่ได้รับการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน มีคะแนนสูงกว่านักศึกษาแพทย์กลุ่มปกติ ในการสอบวิชา NBME II & III ซึ่งเป็นข้อสอบมาตรฐานทางการรักษาแบบคลินิก (Clinically-Oriented Standardized Exams) กล่าวคือ นักศึกษาแพทย์ที่ได้รับการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน สามารถแสดงถึงผลงานทางการรักษาได้ดีกว่า นอกจากนี้ จากการประเมินผลต่อมาพบว่า นักศึกษาเหล่านี้มีทักษะทางการเรียนรู้ ทักษะในการแก้ปัญหา เทคนิคในการประเมินตนเอง วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล พฤติกรรมทางวิทยาศาสตร์ และมีความสัมพันธ์ของอารมณ์กับสังคม ในปัญหาของคนไข้มากขึ้นอีกด้วย

Barbara Duch, (2001) ได้กล่าวถึงลักษณะของปัญหาที่ดี ที่จะนำมาใช้ได้ดังนี้

1. อยู่ในความสนใจของผู้เรียน และสามารถจูงใจให้ผู้เรียนต้องการที่จะสำรวจหาความเข้าใจในปัญหานั้นได้อย่างลึกซึ้ง ที่สำคัญคือ จะต้องเชื่อมโยงกับปัญหาที่เกิดขึ้นจริง
2. ทำให้ผู้เรียนตัดสินใจในสิ่งต่างๆ โดยอยู่บนรากฐานของความเป็นจริงและข้อมูลที่หา มาได้ด้วยความเป็นเหตุเป็นผล นอกจากนี้ลักษณะของปัญหาที่ดีคือ ต้องการให้ผู้เรียนรู้ถึงขั้นตอนที่จะแก้ปัญหอย่างชัดเจน มีสมมติฐานที่เป็นเหตุเป็นผล รวมถึงหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้โดยไม่ลำบากมากนัก
3. ความยาวและความซับซ้อนของปัญหาจะถูกควบคุม เพื่อให้ผู้เรียนได้มีการตระหนักถึงการแบ่งงานและวิถีทางที่จะแก้ไขปัญหา ดังนั้นการร่วมมือกันทำงานเป็นกลุ่มจากสมาชิกทุกคนจึงเป็นสิ่งสำคัญ
4. คำถามเริ่มแรกควรจะเป็นลักษณะเปิดกว้าง (Open-Ended Question) ไม่มีการจำกัดว่าคำตอบที่ถูกต้องมีเพียงคำตอบเดียว สามารถทำให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้ที่เคยเรียนมาแล้วมาใช้ได้ และการโต้แย้ง อภิปรายอาจเกิดขึ้นได้เพื่อดึงเอาความคิดที่หลากหลายของผู้เรียนออกมา
5. จุดประสงค์ของเนื้อหาวิชาที่เรียนควรจะรวมอยู่ในปัญหานั้นๆ จึงสรุปได้ว่าลักษณะของปัญหาที่ดีนั้นจะทำให้ผู้เรียน ได้มีการคิด เข้าใจในปัญหาที่จะแก้ไขได้อย่างลึกซึ้ง รวมถึงผู้เรียนจะมีความเป็นเหตุเป็นผลมากขึ้นเมื่อทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม นอกจากนี้ยังจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเป็นคนที่มีความคิดในเชิงวิเคราะห์ที่สูงขึ้นอีกด้วย ในการเรียน โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้จะกระตุ้นให้นักเรียนมีทักษะในการ วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมิน มากกว่าที่จะให้นิยาม หรือ อธิบายแบบ ง่าย ๆ ซึ่งตรงกับแนวความคิดของ Bloom, (1956) ที่ได้แบ่งระดับของแนวความคิดออกเป็น 6 ระดับดังนี้

ตาราง 2 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับในการคิดของ Bloom และกิจกรรมของผู้เรียน

ระดับในการคิดของ Bloom	กิจกรรมของผู้เรียน
1. ชั้นความรู้ (Knowledge)	จำคำศัพท์ ความหมาย และหลักต่างๆ
2. ชั้นความเข้าใจ (Comprehension)	อธิบายความหมายและตีความในสิ่งที่เรียนไป
3. ชั้นการประยุกต์ใช้ (Application)	ใช้หลักความคิดที่เรียนไปมาแก้ไขปัญหา
4. ชั้นการวิเคราะห์ (Analysis)	แยกส่วนออกจากกัน ดูความสัมพันธ์ภายใน
5. ชั้นการสังเคราะห์ (Synthesis)	สร้างผลงานใหม่ขึ้นมาจากแนวความคิดเดิม
6. ชั้นประเมินผล (Evaluation)	ตัดสินใจทำในสิ่งที่อยู่บนพื้นฐานของเกณฑ์ในการตัดสินใจและกฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้

จากตารางที่แสดงให้เห็นนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับแนวการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานดังนี้คือ ในปัญหาระดับที่ 1 จะเป็นการแก้ปัญหาท้ายบทเรียนซึ่งถือได้ว่าอยู่ในชั้นความรู้และความเข้าใจเท่านั้น เนื่องจากปัญหาส่วนใหญ่สามารถหาคำตอบหรือข้อมูลได้จากบทเรียนที่เรียนไป ในระดับที่ 2 คือการเพิ่มปัญหาในการเล่าเรื่อง เข้าไปท้ายบทเพื่อเป็นการจูงใจให้ผู้เรียนมีการคิดมากขึ้นในการแก้ปัญหา ซึ่งในบางครั้งก็ต้องการตัดสินใจเข้าร่วม เพราะข้อมูลที่ต้องการจะให้แก่นักเรียนจะอยู่ในบริบทนั้นๆ แล้ว ซึ่งปัญหาในระดับที่ 2 นี้จะอยู่ในชั้นของความเข้าใจ โยงไปถึงขั้นของการประยุกต์ใช้ด้วย ปัญหาในระดับที่ 3 จะเป็นปัญหาที่เกิดจากการเรียนรู้จากปัญหาที่เกิดขึ้นจริงๆ ที่ผู้เรียนจะต้องเจอต่อไปในอนาคต ข้อมูลที่จะนำมาแก้ไขปัญหานี้ไม่ได้อยู่ในบทเรียนทั้งหมด ดังนั้นผู้เรียนจะต้องมีการวิจัย เสาะแสวงหาข้อมูลด้วยตัวเอง มีการตัดสินใจ ประเมินผล โดยอยู่บนพื้นฐานของปัญหานั้นๆ และคำตอบที่ได้จะสามารถมีได้หลายคำตอบซึ่งจะอยู่บนสมมติฐานที่ผู้เรียนตั้งขึ้นเอง ปัญหาในระดับที่ 3 นี้ จะอยู่ในชั้นของขั้นการวิเคราะห์ ขั้นการสังเคราะห์ และขั้นประเมิน

Combs (1976) ได้กล่าวว่าการเรียนรู้ในห้องเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพจะต้องประกอบไปด้วยลักษณะ 3 ประการดังนี้

1. บรรยากาศในการเรียนควรช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ ผู้เรียนจะต้องรู้สึกปลอดภัยและเป็นที่ยอมรับเมื่ออยู่ภายในห้องเรียน นั่นหมายความว่า ห้องเรียนจะต้องถูกจัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำงานด้วยกัน มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เพื่อที่จะทำให้งานบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2. ผู้เรียนควรจะได้รับโอกาสในการสืบเสาะแสวงหาข้อมูลใหม่ๆ ด้วยตัวเองบ่อยขึ้น ผู้เรียนจะต้องมีอิสระในการใช้ประสบการณ์เดิมของตัวเอง ผนวกกับข้อมูลใหม่ที่หาเพิ่มเติม โดยปราศจากการบังคับของครูผู้สอน

3. การค้นพบคำตอบควรจะมาจากการค้นพบด้วยตัวเองเมื่อผ่านขั้นตอนต่างๆ วิธีการที่จะใช้ในการเรียนการสอนควรที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียน ได้มีการเรียนรู้ด้วยตัวเองเพิ่มมากขึ้น และประยุกต์ใช้ความรู้ที่เป็น

ในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน จุดประสงค์เพื่อที่จะผลิตผู้เรียนที่สามารถจัดการกับปัญหาที่พบในชีวิต และหน้าที่การทำงานด้วยความรอบคอบและกระตือรือร้นในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการใช้ความรู้ที่รวบรวมมาเป็นพื้นฐานในการประยุกต์ใช้แก้ปัญหา มีทักษะนำพาตัวเองในการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังคงดำเนินต่อเนื่องเป็นนิสัยในการขอเรียนรู้อันรวมถึงตรวจสอบตัวเองได้อย่างต่อเนื่อง มีการประเมินความรู้ รวมถึงพัฒนาทักษะในการแก้ไขปัญหาอย่างสม่ำเสมอ และเป็นสมาชิกของกลุ่มที่ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สิ่งที่จำเป็นในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน โดยทั่วไป

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนั้น เกิดจากปรัชญาการนิยมนิยามการทดลอง หรือการสร้างความรู้ด้วยการกระทำจริง ดังนั้นเพื่อเอื้ออำนวยการเรียนรู้มากที่สุดจึงจำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนจะต้องมีความรับผิดชอบในตนเอง สามารถเจาะจงในสิ่งที่ต้องการจะเรียนรู้ด้วยตัวเองได้ เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีความรู้และประสบการณ์ที่แตกต่างกัน ผู้เรียนจะสามารถออกแบบการเรียนรู้ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตัวเองรวมถึงอาชีพในอนาคตได้ การที่ปล่อยให้ผู้เรียนได้มีอิสระรับผิดชอบตัวเอง ภายใต้การแนะนำและเตรียมพวกเขาให้เป็นผู้ที่ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป นับได้ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการประกอบอาชีพในอนาคต ครูผู้สอนไม่ควรที่จะมอบหมายงานที่ผู้เรียนไม่ได้ตัดสินใจว่าอยากทำงานชิ้นนั้นๆ ผู้เรียนจะต้องตัดสินใจเองว่าต้องการที่จะเรียนรู้อะไร และหาข้อมูลที่เหมาะสมด้วยตัวของเขาเองภายใต้คำปรึกษา การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน มิใช่การเรียนรู้แบบครูผู้สอนเป็นศูนย์กลาง ดังนั้น ครูไม่สามารถที่จะชี้เฉพาะเจาะจงว่าผู้เรียนจะต้องทำอะไร หรือใช้ข้อมูลใด ในทางกลับกัน ครูผู้สอนจะออกแบบ และจัดหาปัญหาสถานการณ์จำลอง (Problem Simulation) ให้ผู้เรียนแนะนำการทำงานเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะในการแก้ไขปัญหา และทักษะในการนำพาตนเองในการเรียนรู้ต่อไป

2. ปัญหาสถานการณ์จำลองที่ใช้ในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน จะต้องเป็นปัญหาที่สามารถแก้ไขได้ในรูปแบบต่างๆ ไม่มีคำตอบใดที่ตายตัวแน่นอนเพียงคำตอบเดียว (Ill-Structured problem) และปล่อยให้ผู้เรียนเป็นอิสระในการสืบแสวงหาข้อมูล ปัญหาที่สร้างขึ้นในการเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน จะต้องเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริง และจะถูกนำเสนอในช่วงเข้าสู่บทเรียนเพื่อที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้สร้างสมมติฐาน และความเป็นไปได้ในการแก้ไขปัญหา ผู้เรียนจะมีความเป็นอิสระในการเลือกเก็บข้อมูล เพื่อที่จะสนับสนุนสมมติฐานที่ได้สร้างขึ้นมา

3. การเรียนรู้ที่เกิดขึ้น มาจากการรวมความรู้อย่างกว้างขวาง จากหลายสาขาวิชา ในการแก้ปัญหาแบบการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานข้อมูลต่างๆ ควรได้มาจากการเก็บรวบรวมของทุกวิชาที่เป็นแกนหลักของการศึกษาภายในสาขาวิชานั้น ในจุดนี้การเรียนรู้แบบนำพาตัวเองนั้น จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถที่จะประเมิน และเลือกเก็บรวบรวมข้อมูลจากความต้องการ และความเข้าใจของตนเองได้ และเมื่อผู้เรียนเข้าใจในการแก้ไขปัญหาเหล่านั้นแล้ว ภายในอนาคต ผู้เรียนก็จะสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ได้กับอาชีพที่ทำ

4. การร่วมมือร่วมใจกันทำงานของผู้เรียน จะเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติในระหว่างทำงานร่วมกันกับสมาชิกภายในกลุ่ม หรือเมื่อคุยกับครูผู้สอน การร่วมมือร่วมใจกันทำงานนี้ ถือได้ว่าเป็นส่วนที่สำคัญยิ่งในการเรียนรู้ เนื่องจากผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ในการทำงานร่วมกับผู้อื่น เรียนรู้ถึงการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และในขณะเดียวกัน ผู้เรียนก็จะต้องมีความไว้วางใจ ความเป็นอิสระในการมอบหมายให้กันและกัน เพื่อที่ว่าแต่ละคนจะได้มีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง สิ่งเหล่านี้ถือได้ว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการประกอบอาชีพในอนาคต

5. สิ่งที่ผู้เรียน ได้จากการเรียนรู้สามารถที่จะนำกลับมาใช้ได้เสมอ เนื่องจากผู้เรียนจะมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงปัญหาที่แก้ไข ซึ่งสิ่งนี้จะทำให้มั่นใจได้ว่าผู้เรียนจะสามารถเรียกข้อมูลที่เคยเรียนรู้ไป กลับมาใช้ได้อีกครั้งเมื่อเจอกับปัญหาที่คล้ายคลึงกันนี้ในอนาคต โดยผ่านการวิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนแล้ว

6. การศึกษาวิเคราะห์ สิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ จากปัญหาที่แก้ไข และการพูดคุยถึงแนวคิดและหลักการต่างๆ จากการเรียนรู้คือสิ่งจำเป็น ก่อนการเสร็จสิ้นงานในแต่ละชิ้น ผู้เรียน ควรจะได้ทราบถึงสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วและพิจารณาอย่างถี่ถ้วนถึงสิ่งที่ยังขาดหายไป การสะท้อนถึงความสัมพันธ์ของสิ่งที่ได้เรียนรู้และปัญหา คือสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในการเตรียมพร้อมสำหรับปัญหาที่จะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต

7. การประเมินตัวเองและเพื่อนร่วมกลุ่มควรจะทำทุกครั้งในตอนท้ายของทุกๆ บทเรียน เพื่อความสมบูรณ์ของแต่ละปัญหา ผู้เรียนจะต้องกลายเป็นผู้ที่มีความสามารถในการประเมินความก้าวหน้าในการเรียนรู้ทั้งของตัวเองและเพื่อนร่วมกลุ่มได้ มีความสามารถในการตรวจตราเรื่องของการพึ่งพิงทางด้านการแสดงออกของแต่ละบุคคลอย่างถูกต้อง ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะการนำพาตัวเองในการเรียนรู้ระยะยาวได้

8. กิจกรรมที่ทำการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน นั้นจะต้องมีคุณค่าต่อโลกของความเป็นจริง สิ่งที่ผู้เรียนจะได้ทำคือ กิจกรรมที่เมื่อครั้งหนึ่งเคยเป็นปัญหาของพวกเขากระดืบมืออาชีพ หรือผู้เชี่ยวชาญที่เจอมาก่อน ซึ่งถือได้ว่ามีความสำคัญและเกิดได้ทั่วไปอย่างแพร่หลาย กิจกรรมที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ รวมถึงทักษะและความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้น จะมีประสิทธิภาพเป็นอย่างยิ่งต่ออาชีพในอนาคต

9. การทดสอบผู้เรียนจะต้องวัดความก้าวหน้าของผู้เรียนตามหลักวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ถึงแม้ว่าการประเมินผลความก้าวหน้าในตัวผู้เรียนส่วนใหญ่ จะมาจากตัวเองและเพื่อนร่วมกลุ่ม จากทุกๆ บทเรียนแล้ว การประเมินผลอย่างเป็นทางการจะต้องประเมินจากทักษะในการแก้ไขปัญหา ทักษะการเรียนรู้ในการนำพาตัวเอง และความสามารถในการระลึกถึง และประยุกต์ใช้ความรู้ใหม่ในงานกับการแก้ปัญหาได้

10. การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน จะต้องมียุทธศาสตร์อยู่ในหลักสูตรการศึกษา การเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ไม่ควรเป็นการเรียนรู้แบบเก่าที่มุ่งแต่สอน โดยมีครูเป็นจุดศูนย์กลางในการเรียนการสอน เน้นการท่องจำหรือบอกจดเท่านั้น การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ต้องการให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น มีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง และมีเวลาเพียงพอสำหรับการนำพาตนเองให้เรียนรู้

จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนั้น นอกจากจะทำให้ผู้เรียนมีการพัฒนาตัวเอง และความคิดอย่างเป็นระบบ ในการเรียนรู้ของตัวผู้เรียนเองแล้ว ยังส่งผลต่อการงานอาชีพในอนาคตของผู้เรียนอีกด้วย

ขั้นตอนของการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

1. ผู้แนะนำแนวทางสร้างปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนขึ้น และปัญหานั้นจะต้องเป็นปัญหาแบบไม่มีโครงสร้าง
2. ผู้แนะนำแนวทางเสนอปัญหาแก่ผู้เรียน
3. ผู้เรียนจะจัดกลุ่ม และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในที่นี้คือ
 - 3.1 ช่วยกันหาแนวคิดที่เป็นไปได้ในการแก้ไขปัญหา
 - 3.2 เจาะจงหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหา
 - 3.3 หาแหล่งข้อมูลที่สามารถปรึกษาได้
 - 3.4 แบ่งงานให้สมาชิกภายในกลุ่มทุกคนได้รับพิจารณา
 - 3.5 จัดเก็บ รวบรวมข้อมูล
 - 3.6 เสนอการแก้ไขปัญหา

ในบางขั้นตอนสามารถทำซ้ำได้อีก คำตอบในการแก้ไขปัญหา อาจจะแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มในชั้นเรียนอาจจะช่วยกันอภิปรายความเป็นไปได้ของคำตอบของแต่ละกลุ่มในตลอดขั้นตอนที่ทำ ผู้เรียนจะต้องจดบันทึกตลอดด้วย การเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ผู้เรียนจะพบกับปัญหา และพยายามที่จะแก้ไขด้วยความรู้ที่ผู้เรียนมีอยู่ก่อนแล้ว รวมถึงการสืบหาข้อมูลที่ต้องการจะรู้เพิ่มมากขึ้นด้วย เมื่อผู้เรียนเข้าใจในปัญหาอย่างถ่องแท้ และคิดถึงวิธีการที่จะแก้ไขแล้ว ผู้เรียนจะผนวกตัวเองเข้ากับการนำพาตัวเองในการเรียนรู้ (Self-Directed Study) เพื่อที่จะค้นหาข้อมูลที่ต้องการ และใช้แหล่งข้อมูลจากหลายๆที่ เช่นจากหนังสือ บทความ รายงาน วารสาร ข้อมูลจากแหล่งสารสนเทศ และการสัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญเป็นต้น ผู้เรียนจะมีการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นเอกเทศ เพิ่มมากยิ่งขึ้นในรูปแบบของตัวเอง และจะสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างเข้าใจมากขึ้น หลังจากที่ผู้เรียนเสร็จสิ้นในการแก้ไขปัญหาแล้วผู้เรียนจะมีการประเมินตนเองกับสมาชิกที่ร่วมกลุ่ม การประเมินตนเองภายในกลุ่มนี้ ถือว่าเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่ง

ในการพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเองให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน นี้เหมาะสมที่จะทำเป็นกลุ่มเล็กๆ มีสมาชิกอยู่ระหว่าง 5-7 คน ในกลุ่ม สมาชิกจะทำงานร่วมกันในการแก้ไขปัญหา และเรียนรู้ที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และพัฒนาทักษะการเรียนรู้เป็นทีม

ใน Southern Illinois University (SIU) ได้มีการเพิ่มปัจจัยในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน มากขึ้นเพื่อให้เกิดการเรียนรู้แบบเป็นจริง (Authentic Learning) มากขึ้น ซึ่งจะประกอบไปด้วยผู้เรียนที่กำลังทำกิจกรรมส่งเสริมความรู้และทักษะที่มีคุณค่าและใช้ในชีวิจริง ตามปกติแล้วการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ก็ถือได้ว่าเป็นการเรียนรู้แบบเป็นจริง เนื่องจากปัญหาที่นำมาใช้เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งมีความซับซ้อนและสามารถมีหนทางในการแก้ไขได้หลายแบบ รวมไปถึงมีการเรียนรู้แบบเป็นขั้นตอนและใช้ทักษะต่างๆของผู้เรียน เมื่อพบกับปัญหาในการแก้ไข ต่อไปนี้คือแนวความคิด ของ SIU ที่มีต่อการเรียนรู้แบบเป็นจริง

1. การพัฒนาทักษะในการแก้ปัญหาของผู้เรียน ได้เน้นย้ำโดยตรง 2 ทางคือการออกแบบปัญหาที่จะใช้ และทักษะในการชี้แนะแนวทางของครูผู้สอน
2. ขั้นตอนของการเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน จะต้องเป็นแบบผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลางในทุกๆขั้นตอน จะไม่มีขั้นตอนใดใดทั้งสิ้นที่ผู้เรียนจะถูกบอกว่าจะปฏิบัติอย่างไรหรือควรจะใช้ข้อมูลอะไร
3. การประเมินตัวผู้เรียน โดยหลักๆแล้วจะมาจากการประเมินตนเอง และการประเมินจากเพื่อนร่วมกลุ่ม
4. การประเมินผลอย่างเป็นทางการตามหลักสูตรนั้น จะอยู่บนพื้นฐานของการแสดงผลงานของผู้เรียนในการแก้ปัญหา และระดับในการนำพาตัวเองในการเรียนรู้ว่าเข้าถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหาได้ลึกเพียงใด
5. การแสดงผลงานของผู้เรียนในหลักสูตร ใช้ปัญหาเป็นฐาน จะถูกนำมาเปรียบเทียบกับผู้เรียนในหลักสูตรมาตรฐานของโรงเรียนที่ใช้วัดมากกว่า 3 ปี

จะเห็นได้ว่าปัจจัยที่เพิ่มขึ้นมาในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของ SIU นั้นมีความเหมาะสมเป็นอย่างยิ่งในการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เนื่องจากผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้แบบเป็นจริงมากขึ้นแล้วผู้เรียนยังจะเป็นจุดศูนย์กลางในการลงมือปฏิบัติเองทุกขั้นตอน โดยจะส่งผลให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ด้วยตัวเองมากยิ่งขึ้น

ประโยชน์จากการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นวิธีการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ความคิดการวิเคราะห์ ใช้ความเป็นเหตุเป็นผลในการดำเนินการเรียนแต่ละขั้นตอนด้วยตัวเอง ดังนั้นคุณประโยชน์ที่บังเกิดขึ้นจากการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน สามารถกล่าวสรุปได้ดังนี้

1. จากการเรียนแบบแก่นักเรียนส่วนใหญ่จะถูกเน้นให้ท่องจำ บอกรวดในห้องเรียน มากกว่าที่จะมีการลงมือปฏิบัติจริง (Vernon & Blake, 1993) แต่ในการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน จะพยายามมุ่งไปที่การให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้กับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในชีวิตจริง ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสเจอกับปัญหาจริง ได้ลงมือแก้ไขอย่างจริงจังจึงมีการลงมือปฏิบัติจริง การเรียนแบบนี้ถือว่าการเรียนรู้ที่มีความหมาย (Meaningful Learning)
2. ผู้เรียนจะมีการนำพาตัวเองในการเรียนรู้ และมีความรับผิดชอบในการเรียนเพิ่มมากขึ้น เมื่อปัญหาเกิดขึ้น ผู้เรียนจำเป็นต้องหาข้อมูลด้วยตัวเองเพื่อนำมาแก้ไขปัญหา (Aspy, & Quimby, 1993) ไม่ว่าจะเป็นการใช้วารสาร ข้อมูลสารสนเทศ รวมถึงการพูดแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ขั้นตอนนี้จะทำให้ผู้เรียน กลายเป็นผู้ที่ มีความชำนาญในการหาข้อมูลเพิ่มเติมอีกด้วย
3. การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน จะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้น สูงมากขึ้น และมีการพัฒนาทักษะในด้านต่างๆ มากขึ้น (Albanese & Mitchell, 1993) การเรียนในบริบทของความจริง ไม่เพียงแต่จะทำให้การเรียนเป็นไปอย่างลึกซึ้งและคงทนเพียงเท่านั้น แต่ยังคงเพิ่มทักษะของความรู้ในการถ่ายโอนจากห้องเรียนไปสู่การทำงานได้ (Gallagher, Stepien & Rosenthal, 1992) ความสามารถในการถ่ายโอน (Transferability) นี้เพิ่มขึ้นเนื่องจากผู้เรียนสามารถที่จะฝึกฝน ความรู้ และทักษะในการปฏิบัติจริงได้ นอกจากนี้ ยังทำให้ผู้เรียนเกิดการจินตนาการที่ดีขึ้นเมื่อต้องนำความรู้และทักษะที่เรียนมาไปใช้ในการทำงานจริง (Bridges, 1992)
4. การรู้จักการทำงานเป็นทีม และมีทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่นมากขึ้น ก็คือประโยชน์ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เพราะว่าในอนาคตผู้เรียนจะต้องทำงานร่วมกับผู้อื่นในสังคม และการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมก็ถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญของชีวิต (Bernstein et al., 1995; Pincus, 1995; Vernon, 1995) การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ผู้เรียนจะทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม มีการประเมินจากเพื่อนร่วมกลุ่ม รวมถึงการช่วยกันแสดงผลงานอภิปราย (Delafuente, Munyer, Angaran, & Doering, 1994)
5. ผู้เรียนจะมีทัศนคติในการภูมิใจตัวเองเพิ่มขึ้น นักวิจัยหลายท่านพบจากผลการสำรวจว่า ผู้เรียนโดยทั่วไปชอบการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน และอัตราการเข้าชั้นเรียนมีสูงมาก

กว่าการเรียนรู้แบบปกติ (Vernon & Blake, 1993) ผู้เรียนคิดว่าการเรียน โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้เป็นวิธีการที่น่าสนใจ สนุกสนาน และกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความยืดหยุ่นในการเรียนมากกว่า เพราะสภาพของการเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ไม่มีการบังคับ และผู้เรียนสามารถเรียนได้อย่างเป็นตัวของตัวเอง ทักษะนี้เองที่ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้น (Vernon, 1995)

6. ความสัมพันธ์ของครูผู้สอนกับนักเรียน ครูผู้สอนถือได้ว่าเป็นผู้แนะแนวทาง และใกล้ชิดกับผู้เรียน เมื่อครูผู้สอนรู้ถึงความต้องการ ความสนใจของผู้เรียนแล้ว ปัญหาที่นำมาแก้ไก็จะกลายเป็นแรงจูงใจอย่างดี ในการเพิ่มบรรยากาศการทำงานเป็นกลุ่มให้แก่ผู้เรียน ให้ผู้เรียนมีการเรียนที่จะนำพาตัวเองในการเรียน และมีทักษะในการแก้ไขปัญหา (Vernon, 1995) ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการเจริญเติบโตทางด้านความคิดของผู้เรียน (Albanese & Mitchell, 1993)

7. ระดับในการเรียนรู้ของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้น ผู้เรียนจะมีการพัฒนาความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นตามลำดับขั้นตอนของการเรียน เริ่มจากการนำความรู้เก่ามาใช้ เรียนรู้ในบริบทที่คล้ายคลึงกับสิ่งที่จะเกิดในอนาคต มีการเรียนรู้ที่จะหาข้อมูลเพื่อจะนำมาแก้ไขปัญหาให้ดีที่สุด (Bridges & Hallinger, 1991) ซึ่งจุดนี้เองที่ผู้เรียนจะมีการพัฒนาระบบในการคิด การเข้าใจ และนำกลับมาใช้ได้ เพราะว่าเนื้อหาที่เรียนอยู่ในบริบทที่เคยเรียนมาแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการให้คำนิยาม ข้อมูลต่างๆ ทฤษฎีต่างๆ ความสัมพันธ์รวมทั้งหลักต่างๆที่อยู่ในบริบทนั้นๆ (Mandin, Harasym, & Watanabe, 1995)

จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้เป็น แนวความคิดในการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ มุ่งเน้นให้ผู้เรียน ได้เกิดทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิตหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นทักษะในการแก้ไขปัญหา ทักษะในการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น ทักษะในการนำพาตัวเองในการเรียนรู้ ทักษะในการรับผิดชอบ รวมถึงมีการพัฒนาระบบในการคิดอย่างเป็นขั้นตอน จากประโยชน์ที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ทำให้การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานได้ถูกนำไปประยุกต์ใช้กับหลายสาขาวิชาโดยมีงานวิจัยมารองรับ ดังเช่น งานวิจัยทางการสอนวิชาคณิตศาสตร์ สุทธิ พิทักษ์ศึกษากร (2541) ที่ใช้รูปแบบการแก้ปัญหาของโพลยาในการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ในโรงเรียนปริณัสรอยแยลวิทยาลัย พบว่า นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ เกิดความรู้ ความเข้าใจ สามารถวิเคราะห์ โจทย์ปัญหา มองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่โจทย์กำหนดให้ ตลอดจนนำเอาความรู้ หลักการ การคิดคำนวณนำกฎเกณฑ์ต่างๆมาประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาได้ดีขึ้น คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ในระดับที่น่าพอใจ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทางด้าน วรรณดี วรรณศิลป์ (2522) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าความสามารถใน

การแก้ปัญหาที่มีความสัมพันธ์ในทางบวก กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนน ความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ .01

สำหรับการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ อำพรธ สุกันธา (2533) ได้ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ เรื่อง พลังงานกับชีวิต ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบแก้ไขปัญหาของ Pizzini เปรียบเทียบกับนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตามปกติ พบว่าคะแนนหลังสอนของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบแก้ไขปัญหาของ Pizzini แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตามปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.01 โดยที่กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบที่ได้รับการสอนแบบ Pizzini มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่สอนตามปกติ และในงานวิจัยของต่างประเทศ Limerick, Clarke & Daws (1999) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน กับนักศึกษาปริญญาเอกชั้นปีที่ 1 คณะศึกษาศาสตร์ ของ Queensland University of Technology เพื่อศึกษาถึงความเป็นผู้นำทางการศึกษา โดยให้นักศึกษาเรียนร่วมกันเพื่อศึกษาถึงแนวทางในการแก้ปัญหาเป็นทีมตั้งแต่เริ่มเรียนในชั้นปีที่ 1 โดยจะมีการเปรียบเทียบกับนักศึกษาที่เรียนปริญญาเอกอีกหนึ่งกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแบบปกติ จากผลสรุปจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐานจะมีความสามารถนำพาตนเองในการเรียนรู้ มีความสามารถในการคิด ตัดสินใจด้วยตนเอง และมีความสามารถในการติดต่อสื่อสาร ทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้ดีกว่านักศึกษาที่เรียนตามแบบปกติ เมื่อสำเร็จการศึกษานักศึกษาเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นผู้นำทางการศึกษาที่ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีในการแก้ปัญหาประจำสถานศึกษาของตน

จากการสรุปผลงานวิจัยต่างๆทั้งในและนอกประเทศจะเห็นได้ว่าแนวการเรียนรู้โดยใช้ปัญหานั้น สามารถประยุกต์ใช้ได้กับแนวการเรียนรู้เกือบทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นทางด้านวิทยาศาสตร์หรือสังคมศาสตร์ ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้เรียนได้มีโอกาสลงมือปฏิบัติจริงในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นซึ่งถือได้ว่ามีความท้าทาย และแนวการเรียนรู้ประเภทนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถที่จะสร้างองค์ความรู้ที่มีประโยชน์เพื่อให้ตัวเองได้นำไปประยุกต์ใช้ภายในอนาคตอีกด้วย

แนวการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาในการเรียนภาษา

ทางด้านแนวคิดการสร้างสรรค์ความรู้ (Constructivist View) เห็นว่าการเรียนรู้ภาษา เกิดจากการทำกิจกรรมภาษาหลายๆอย่างที่พบได้ในชีวิตประจำวันมากกว่าการเรียนรู้จากกฎของภาษา (Short, Harste & Burke, 1996) การเรียนแบบ ใช้ปัญหาเป็นฐาน สามารถนำเข้ามาร่วมกับกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาในโลกแห่งความเป็นจริงได้ โดยที่ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้จากการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน ครูผู้สอนจะเป็นผู้สร้างปัญหาขึ้น ซึ่งปัญหาที่นำใช้นี้ จะต้องเป็นปัญหาที่ไม่มีโครงสร้าง (Ill-structured problem) สามารถแก้ไขได้ในรูปแบบต่างๆ

ไม่มีคำตอบใดที่ตายตัวแน่นอนเพียงคำตอบเดียว และจะต้องสอดคล้องกับปัญหาจริงที่เกิดขึ้นในความเป็นจริง (Spiro et al, Perkins, 1991) ในกรณีเดียวกันผู้เรียนจะต้องค้นหาแหล่งข้อมูลด้วยตัวเอง จัดการกับข้อมูลเหล่านั้น โดยที่สมาชิกภายในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในช่วงสืบเสาะหาข้อมูลเพื่อที่จะพัฒนาไปหาคำตอบนี้เอง ผู้เรียนจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาในการสื่อสารส่งข้อมูล แสดงความคิดเห็น และพูดคุยราวกับว่าได้ปฏิบัติอาชีพนั้นๆอยู่ ในการปฏิบัติเป็นขั้นตอนนี้เอง ผู้เรียนจะมีการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้านเพิ่มขึ้น รวมถึงยังได้พัฒนาคำศัพท์เรียนรู้หลัก ไวยากรณ์ และความเหมาะสมในการใช้ภาษาทางสังคมอีกด้วย พูดอีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้เรียนจะสร้างสมความเข้าใจในภาษาที่ใช้กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงได้

ในการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ผู้เรียนจะถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ในการเรียนของตนเอง จะมีความเป็นส่วนตัวในการเรียนเพิ่มมากยิ่งขึ้น การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน พยายามที่จะสร้างให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนด้วยตนเอง เพราะในอนาคต ผู้เรียนคือผู้ที่จะต้องเลือกประกอบอาชีพด้วยตนเอง การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้จะอยู่บนพื้นฐานของปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง ทั้งนี้เพราะปัญหาดังกล่าวจะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้นในเรื่องของ การรวบรวมข้อมูล จัดเก็บข้อมูล และเรียกข้อมูลเหล่านั้นกลับมาใช้เมื่อจะต้องเจอปัญหานั้นจริงๆในอนาคต การเรียนแบบ ใช้ปัญหาเป็นฐาน ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อท้าทายให้ผู้เรียน ได้มีการพัฒนาทักษะในการแก้ไขปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพและมีทักษะในการคิดเชิงวิจารณ์เพิ่มมากขึ้น

บทบาทของครูผู้สอนจะเป็นเพียงผู้แนะแนวทาง และผู้ชี้แนะในการคิด เท่านั้น (Barrows, 1992; Duffy, 1994, p.12) คำถามที่ครูผู้สอนมักจะใช้ถามผู้เรียนได้แก่ ทำไม คุณหมายความว่าอย่างไร และคุณรู้ได้อย่างไรว่าสิ่งเหล่านี้ถูกต้อง (Savery & Duffy & Cunningham, 1997) จุดประสงค์ของคำถามเหล่านี้ก็เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้พิจารณาอย่างรอบคอบมากขึ้น การให้เหตุผลในแต่ละขั้นของการสืบเสาะหาข้อมูล และในบทบาทของผู้แนะแนวทาง ครูผู้สอนจะต้องสร้างปัญหาที่มีแหล่งข้อมูลให้สืบเสาะ และคิดหาคำตอบได้ด้วย

การเป็นมัลติเทสต์ที่ดีนั้นการรู้จักแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นนั้นถือได้ว่าเป็นทักษะเฉพาะตัวที่จะต้องมีการฝึกฝนและมีประสบการณ์ การเรียนเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ เป็นอีกหนึ่งทางที่สามารถช่วยให้ผู้เรียน ได้เข้าใจและรับรู้ปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคตก่อนได้เป็นอย่างดี และสามารถประยุกต์หาทางแก้ไข ได้ทันท่วงที ยิ่งไปกว่านั้นแนวการเรียนรู้อาศัยปัญหาเป็นฐานนี้เมื่อพิจารณาถึงกระบวนการเรียนการสอนแล้วจะเห็นได้ว่า ได้ช่วยสนับสนุนและส่งเสริมความสามารถทางการพูดของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากผู้เรียนจำเป็นที่จะต้องมีการสื่อสาร และมีการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ที่ปรึกษา และแหล่งข้อมูลอยู่ตลอดเวลา

ในกระบวนการเหล่านี้ทักษะการพูดมีบทบาทที่สำคัญเป็นอย่างมากในการเป็นสื่อกลางของความเข้าใจ ผู้เรียนจะต้องมีการพัฒนาตนเองในการพูดอยู่เสมอเพื่อที่จะสื่อความให้ผู้อื่นได้เข้าใจมากที่สุด

แรงจูงใจในการเรียน

Davis et al. (1974) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้โดยแก้ไขปัญหานั้นได้ว่าเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนประกอบด้วยกิจกรรมพื้นฐานทางจิตวิทยา การแก้ไขปัญหานั้นจะต้องใช้หลักการและความคิดรวบยอดเป็นหลักสำคัญ กระบวนการเรียนรู้เพื่อสร้างแรงจูงใจ ถือว่าเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความเสียวที่จะแก้ปัญหา โดยใช้ความพยายามในการกระทำซึ่งอาจจะมีโอกาสพบกับความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการแก้ไขปัญหานั้นได้ การสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน ถือได้ว่าเป็นกลยุทธ์หนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มากขึ้น และมีโอกาสสร้างองค์ความรู้ให้ตัวเองมากยิ่งขึ้น

แรงจูงใจในการเรียน หมายถึง สภาวะหรือพลังภายในที่ผลักดันให้ผู้เรียน แสดงพฤติกรรมหรือทิศทางที่มีจุดหมายอันใดอันหนึ่ง (Moore, 1992, pp. 172-187) ซึ่งสอดคล้องกับ มาลินี (2537) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจ คือแรงที่มากระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตามความต้องการหรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

ประเภทของแรงจูงใจ

แรงจูงใจแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะความต้องการที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมภายนอกตัวผู้เรียนที่มีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกเพื่อต้องการหรือหวังผลจากสิ่งแวดล้อมภายนอกเท่านั้น ไม่ได้กระทำเพื่อความสำนึกของสิ่งนั้นอย่างแท้จริง มีความผูกพันทางจิตใจกับสิ่งเร้าต่างๆ น้อยมาก ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้เรียกอีกนัยหนึ่งว่า สิ่งล่อภายนอก (Extrinsic Incentives) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ มาลินี จุฑาทพ (2537) ที่กล่าวว่า แรงจูงใจภายนอก คือ แรงจูงใจที่เกิดจากภายนอกตัวบุคคล ซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ตามความต้องการ หรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ และแรงจูงใจภายนอกที่สำคัญได้แก่

- 1.1 การแข่งขัน แบ่งเป็นการแข่งขันกับตัวเอง การแข่งขันระหว่างบุคคล และการแข่งขันในระหว่างกลุ่ม เมื่อมีการแข่งขัน ทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะได้รับชัยชนะ การแข่งขันทำให้เกิดการกระตุ้น และการแสดงพฤติกรรม

- 1.2 การร่วมมือ ทำให้บุคคลช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และเป็นการสร้างทีมงาน และความสามัคคีในกลุ่มขึ้นได้

1.3 บุคลิกภาพของครู ทำให้บุคคล โดยเฉพาะนักเรียนอยากจะเรียน หรือไม่อยากเรียนก็ได้

1.4 วิธีการสอนของครู ทำให้นักเรียนอยากจะเรียน หรือไม่อยากเรียนก็ได้

1.5 การให้รางวัล เช่น ให้สิ่งของ คะแนน หรือกำลังใจมีผลทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนดีขึ้น

1.6 การลงโทษ เช่น การตัดสิทธิ์ ตัดคะแนน เข้มงวด ตาหนิ หรือตักเตือน มีผลทำให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หรือเสียใจ หรือหยุดยั้งพฤติกรรมได้

1.7 การใช้สื่อการสอน เช่น ใช้อุปกรณ์การสอน ชุดการสอน จัดทัศนศึกษา จัดฉายภาพยนตร์ จัดกิจกรรมให้ทุกคนได้มีส่วนร่วม ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนดีขึ้น

1.8 การสอบ เช่น ครูบอกนักเรียนว่าท้ายชั่วโมงจะมีการสอบ ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนดีขึ้น

2. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึงสภาวะที่ผู้เรียนมองเห็นคุณค่าที่จะแสดงออกทางพฤติกรรมอย่างเต็มใจ พอใจที่จะกระทำ และมุ่งบรรลุความสำเร็จที่จะทำกิจกรรมนั้น เป็นสภาวะความต้องการอันเกิดจากปัจจัยภายในที่ผู้เรียนเชื่อมโยงไปสู่การเรียนรู้ เช่น ทัศนคติ ค่านิยม ความต้องการและปัจจัยส่วนตัวอื่นๆ ซึ่งเรียกว่า สิ่งล่อภายใน (Intrinsic Incentives) ดังนั้นแรงจูงใจภายในจึงเกิดจากตัวผู้เรียนเอง ไม่ได้ถูกบังคับ จึงมีผลยั่งยืนไม่หมดหรือเปลี่ยนไปง่ายๆ เหมือนแรงจูงใจภายนอก สำหรับมาลินี จุฑะลพ (2537)ซึ่งมีความเห็นที่คล้ายคลึงกันกล่าวว่า แรงจูงใจภายในจะเกิดภายในตัวบุคคล ซึ่งมีผลต่อการกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามความต้องการ หรือตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ และแรงจูงใจภายในมีความสำคัญมากกว่าแรงจูงใจภายนอก เพราะว่าแรงจูงใจภายในเกิดจากความรู้สึกของบุคคล เมื่อบุคคลรู้สึกเช่นใด ก็จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองความรู้สึกของตนเองเสมอ ตัวอย่างของแรงจูงใจภายในได้แก่

2.1 ความอยากรู้อยากเห็น ทำให้บุคคลค้นคว้าเพิ่มเติม

2.2 ความสนใจ ทำให้บุคคลได้ถาม หรือจ้องมอง เป็นต้น

2.3 ความรัก ทำให้บุคคลเสียสละ และทำอะไรก็ได้

2.4 ความอบอุ่น ทำให้บุคคลสบายใจ

2.5 ความเห็นอกเห็นใจ ทำให้บุคคลเกิดการคล้อยตาม หรือตามใจ

2.6 ความสงสาร ทำให้บุคคลเกิดการให้อภัย

2.7 ความสำเร็จ ทำให้บุคคลเกิดความภาคภูมิใจ

2.8 ความต้องการ ทำให้บุคคลเป็นอะไร หรือทำอะไรก็ได้

2.9 ความพอใจ ทำให้บุคคลยินดี และทำอะไรก็ได้

2.10 ความศรัทธา ทำให้บุคคลเกิดการยอมรับและทำอะไรก็ได้

2.11 ความซาบซึ้ง ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่างๆได้

ดังนั้นในการเรียนการสอน ผู้สอนควรที่จะสร้างแรงจูงใจภายในให้กับผู้เรียน โดยใช้แรงจูงใจภายนอกเป็นตัวช่วยเสริม เพื่อที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ความชอบ ความพอใจที่จะเรียนรู้ในรูปแบบต่างๆ สุรางค์ โค้วตระกูล (2537) กล่าวเพิ่มเติมว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ ความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของผู้เรียน นอกจากจะขึ้นกับความสามารถแล้วยังขึ้นกับแรงจูงใจด้วย ผู้เรียนที่มีความสามารถสูง แต่ขาดแรงจูงใจในการเรียนรู้ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ ในห้องเรียนหนึ่งๆจะประกอบไปด้วยผู้เรียนที่มีระดับแรงจูงใจแตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจาก ความสามารถ และประสบการณ์ในการเรียนรู้มีระดับที่ไม่เหมือนกัน

นอกจากนี้ Lambert, (1972) ได้แบ่งแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่ แรงจูงใจแบบเป็นเครื่องมือ (Instrumental Motivation) และแรงจูงใจแบบร่วมเป็นส่วนหนึ่ง (Integrative Motivation) กล่าวคือเมื่อผู้เรียน เรียนภาษาต่างประเทศใดๆ เพราะความสนใจในสังคมและวัฒนธรรมของภาษาที่เรียนนั้น ถือได้ว่าผู้เรียนเกิดแรงจูงใจแบบร่วมเป็นส่วนหนึ่งขึ้น แต่ถ้าผู้เรียน เรียนภาษาต่างประเทศใดๆ เพื่อที่จะนำไปเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพในอนาคต สามารถกล่าวได้ว่า ผู้เรียนมีแรงจูงใจแบบเป็นเครื่องมือเกิดขึ้น และด้วยความสนใจในสิ่งเหล่านี้เอง จึงนำไปสู่แรงจูงใจในการเรียนรู้ ทางด้าน Hurt, Scott & McCroskey, (1978) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจประกอบไปด้วยปัจจัยซึ่งเป็นตัวกำหนด ความต้องการของแต่ละบุคคลที่จะแสดงออกมาทางพฤติกรรมบางอย่าง นอกจากนั้นยังประกอบไปด้วยความต้องการที่ถือได้ว่าเป็นตัวกระตุ้นให้กระทำกิจใดๆ เพื่อตอบสนองความต้องการ กล่าวโดยสรุปคือ แรงจูงใจคือองค์ประกอบที่ชี้นำบุคคลให้ใฝ่ในความสำเร็จ

แรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

สำหรับการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนั้น ผู้เรียนนอกจากจะมีแรงจูงใจดังกล่าวที่เป็นตัวช่วยเสริมในการเรียนรู้แล้ว Craig Rusbult (2000)ยังได้กล่าวถึงแรงจูงใจอีกประเภทหนึ่งที่เกิดขึ้นเพื่อเป็นแรงผลักดันให้ผู้เรียนเกิดความต้องการและตระหนักถึงความสำคัญในการเรียน และต้องการที่จะเรียนมากเพิ่มขึ้นอีกด้วย ซึ่งจะกล่าวดังต่อไปนี้

1. แรงจูงใจส่วนบุคคล (Personal Motivation) ในห้องเรียนที่มีสภาพแวดล้อมทางการศึกษาที่สมบูรณ์แบบนั้น ผู้เรียนมักจะมีภาวะกระตือรือร้นในการเรียนอย่างสม่ำเสมอ ผู้เรียนไม่เพียงแต่จะทำการบ้าน หรืองานที่ได้รับมอบหมายเท่านั้นหากยังคงเพิ่มความพยายามทางด้าน

กำลังสมองเป็นพิเศษ เพื่อตั้งมั่นให้บรรลุถึงเป้าหมายในการเรียนนั้นๆ อีกด้วย เนื่องจากผู้เรียน จะมีการมองไกลไปถึงอนาคตว่า สิ่งที่ยื่นอยู่ตอนนี้ จะมีประโยชน์ต่อชีวิตของพวกเขา ภายใน อนาคตหรือไม่ สิ่งเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่ตีอีกอันหนึ่งในการจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความอยาก ต้องการที่จะเรียน

2. แรงจูงใจในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม (Teamwork Motivation) การกำหนด เป้าหมายร่วมกัน ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ ขั้นตอนสำคัญในการออกแบบแผนการเรียน การสอนนั้น ควรเน้นถึงสิ่งที่คุณเรียนจะได้เรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจาก การตัดสินใจในการนำ กิจกรรมใดๆ และวิธีการใดๆ มาใช้นั้น มีผลอย่างยิ่งต่อเวลาของการเรียนรู้ที่อาจสูญเสียไปทั้ง ครูผู้สอน และผู้เรียน เมื่อครูผู้สอนและผู้เรียนสามารถที่จะวางแผนร่วมกัน และมีเป้าหมายในการเรียนร่วมกันแล้ว การเรียนก็จะถือได้ว่าเป็นความพยายามที่ทำร่วมกันเป็นทีม ด้วยความรู้สึก ในการทำงานกับพวกพ้องของตนเอง จากจุดนี้ผู้เรียนจะเกิดแรงจูงใจในการเรียนมาจากภายใน แรงจูงใจในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มนั้น สามารถเรียกความสนใจในการเรียนจากผู้เรียนได้ เมื่อผู้เรียนในกลุ่มตกลงกันและมีเป้าหมายในการเรียนร่วมกันรวมถึงสิ่งที่จะเรียนสอดคล้องกับ ความสนใจของผู้เรียนแล้ว ผู้เรียนจะยินดีให้ความร่วมมือทำงานในกลุ่มอย่างกระตือรือร้น ผู้เรียน จะร่วมมือกันแก้ไขปัญหาที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่ ในขณะที่เดียวกัน ก็จะมีการคิดถึงผลที่จะ ได้รับต่อไป ไม่ว่าจะเป็นคะแนน หรือการนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงในอนาคต ครูผู้สอน อาจจะเป็น อีกหนึ่งแรงเสริมที่ช่วยส่งเสริมแรงจูงใจให้ออกมาจากภายในของผู้เรียน โดยการกล่าวถึงความสำคัญของการนำผลกิจกรรมนั้น ไปใช้ได้จริงในอนาคต

3. แรงจูงใจในการมองไปในภายภาคหน้า (Forward-Looking Motivation) คือทัศนคติ ในการเรียนอย่างตั้งใจ กล่าวคือผู้เรียนจะใช้พลังสมองอย่างเต็มที่ในการทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ ในการเรียน แนวคิดในการเรียนแบบแก้ไขปัญหาก็ได้เหมาะสมเป็นอย่างยิ่งในการใช้ แรงจูงใจประเภทนี้ เนื่องจากเป้าหมายในการเรียน จะเปลี่ยนย้ายจากสถานะในปัจจุบันที่ใช้ความรู้ ส่วนตัว ซึ่งรวมถึงความคิดใหม่ๆ และทักษะทางด้านต่างๆ ในห้องเรียน เพื่อที่จะไปปรับปรุง สถานะในอนาคต การเรียนอย่างตั้งใจที่มีประสิทธิภาพนั้น จะประกอบไปด้วยการพิจารณา ใคร่ครวญ อย่างรอบคอบที่จะใช้ความรู้ของตนเองที่มีอย่างตั้งใจเพื่อจุดมุ่งหมายว่าในอนาคต จะ สามารถนำสิ่งที่เรียนมาไปใช้ได้ หรือ ปรับปรุงให้ดีขึ้น ผู้เรียนจะมีการจินตนาการถึงอนาคต และ การคาดการณ์ ถึงการใช้ในสิ่งที่เรียนไป เมื่อสถานการณ์ที่เคยเรียนไปกลับมาเกิดขึ้นอีกครั้ง ผู้เรียนจะมีการเชื่อมโยงถึงความรู้ที่เคยได้รับ และทักษะที่มีอยู่ นำไปแก้ไขปัญหา

ได้มีงานวิจัยของ Mackins (1999) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยใช้ปัญหา เป็นฐาน กับนักศึกษาแพทย์ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 36 คน ของมหาวิทยาลัยฮอว์กิง เพื่อศึกษาถึง

แรงจูงใจในการเรียนที่เรียกว่าส่วนประกอบ CORE ซึ่งมีลักษณะดังต่อไปนี้

C = Community หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากความสัมพันธ์ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ระหว่างครู-นักเรียน และ นักเรียน-นักเรียน

O = Ownership หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากความรับผิดชอบส่วนบุคคลที่จะนำพาตนเองไปสู่การเรียนรู้ และความสำเร็จในที่สุด

R = Relevance หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ ตรงประเด็น ร่วมมือ ร่วมใจกันในกลุ่ม ซึ่งส่วนประกอบนี้ถือว่ามีส่วนสำคัญที่สุดที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจภายใน

E = Empowerment หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากความเข้มแข็ง ความพยายาม กับการปรองดองในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

ซึ่งการวิจัยนี้กระทำกับรายวิชาการรักษาด้วยคำพูด (Speech Therapy) ซึ่งอยู่ในขั้นตอนของการใช้ภาษาในการสมมติฐานโรค (Speech-Language Pathology) ครูผู้สอนจะมอบหมายปัญหาให้นักศึกษาร่วมกันแก้ไขจำนวน 2 ข้อ โดยที่ปัญหานั้นถูกเลือกมาจาก ปัญหาจริงที่เกิดขึ้นทางการแพทย์ โดยจะประเมินผลจาก วัตถุประสงค์ของเนื้อหาในรายวิชา คือนักศึกษาจะสามารถแนะนำแนวคิดในการรักษาที่เป็นไปได้มากที่สุดด้วยตัวของตนเองจากการวิเคราะห์ร่วมกันกับเพื่อนในกลุ่มแล้ว จากผลการวิจัยสามารถยืนยันได้ว่าการเรียนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานนั้นนอกจากผู้เรียนจะมีความสามารถในการแก้ไขปัญหาได้บรรลุตามวัตถุประสงค์แล้ว ยังมีแรงจูงใจในการเรียนที่มีส่วนประกอบ CORE จากภายในเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

อาจจะกล่าวได้ว่า ปัจจัยที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการศีกษา ก็คือการจูงใจให้ผู้เรียนต้องการที่จะเรียน ซึ่งอาจจะกระทำได้โดยการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ ทั้งภายในและภายนอก พิจารณา ใคร่ครวญ อย่างรอบคอบที่จะใช้ความรู้ของตนเองที่มีอย่างตั้งใจ เพื่อจุดมุ่งหมายว่า ในอนาคต จะสามารถนำสิ่งที่เรียนมาไปใช้ได้ หรือ ปรับปรุงให้ดีขึ้น ผู้เรียนจะมีการจินตนาการถึงอนาคต และการคาดการณ์ ถึงการใช้ในสิ่งที่เรียนไป เมื่อสถานการณ์ที่เคยเรียน ไปกลับมาเกิดขึ้นอีกครั้ง ผู้เรียนจะมีการเชื่อมโยงถึงความรู้ที่เคยได้รับ และทักษะที่มี อยู่ นำไปแก้ไขปัญหา

การพูด

ทักษะการพูดเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษา เป็นทักษะที่สำคัญในการติดต่อสื่อสาร มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับการพูดไว้หลายท่าน ได้แก่ วิลลาธรรม วงศ์ลังกา (2530) กล่าวว่า การพูดคือความสามารถในการออกเสียงคำ วลี หรือประโยค หรือการแสดงออกด้วยการเล่า อธิบาย สนทนาโต้ตอบกับบุคคลต่างๆ ผู้ที่ประสบผลสำเร็จในงานอาชีพมักจะเป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพในการพูด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการสื่อสาร (วิภาดา รัตนวิจิตร, 2540 , หน้า 17) ในขณะที่ Paulston (1993) ได้ให้ความเห็นว่า การพูดสื่อสาร คือปฏิสัมพันธ์

ทางภาษา ที่ผู้พูดจะต้องใช้ภาษาตามกาลเทศะ และกฎเกณฑ์ของสังคมด้วยการพูดสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปมีปฏิกริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาจะเข้าใจถึงความหมายของสิ่งที่ได้ยิน เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ ทางภาษา Searl (1978) ได้ให้ทัศนะของการพูดสื่อสารว่า มีองค์ประกอบของ การกล่าวถ้อยคำ (utterance act) ซึ่งก็คือการที่ผู้พูดกล่าวคำ หรือประโยคขึ้นมาในการสื่อสาร เพื่อสื่อความหมาย นอกจากนี้การที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมกับเหตุการณ์และบุคคล (Prepositional Act) กล่าวคือมีกาลเทศะในการใช้ภาษา ก็ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกอันหนึ่งการกล่าวแสดงเจตนาในการพูด (Illocutionary Act) ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอันสุดท้าย ซึ่งผู้พูดจะแสดงออกความตั้งใจในการพูด มีจุดมุ่งหมายในการพูด เช่น การทักทาย ขอร้อง หรือขอโทษ เป็นต้น

จึงพอล่าวสรุปได้ว่า การพูด คือการเกิดปฏิสัมพันธ์ทางภาษาตั้งแต่บุคคล 2 คนขึ้นไป มีการแลกเปลี่ยนข้อมูล เพื่อสื่อความหมายตามต้องการของผู้พูด การพูดจะมีประสิทธิภาพได้นั้น ผู้พูดจะต้องสามารถออกเสียง ใช้สำเนียง และถ้อยคำได้อย่างถูกต้อง รวมถึงมีกาลเทศะในการใช้ภาษานั้นๆ ได้อย่างเหมาะสมอีกด้วย

ประเภทของการพูด

ทางด้านธุรกิจการทอ้งเที่ยวแล้ว ทักษะการพูดถือได้ว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญเป็นที่สุด เพราะการพูดจะส่งถึงหลายๆ สิ่งหลายๆ อย่างเกี่ยวกับตัวผู้พูดเอง รวมถึงภาพของธุรกิจ ในองค์กรรวมด้วย ดังนั้น มัคคุเทศก์ที่ดีจึงจำเป็นต้องมีศิลปะในการพูด เพราะการพูดถือได้ว่าเป็นทั้ง ศาสตร์และศิลป์ กล่าวคือ การพูดจะต้องมีกฎเกณฑ์สำหรับปฏิบัติและถ่ายทอดสู่กัน ขณะเดียวกันก็ต้องอาศัยความสามารถเฉพาะตัวของผู้พูดด้วย สำหรับมัคคุเทศก์แล้วแบบของการพูดได้แบ่งออกเป็นดังนี้ (ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์, 2525, 283)

1. แบบจูงใจ (Persuasive Speech) หรือชักชวน เรียกร่อง เกลี่ยกล่อม โน้มน้าว
2. แบบบอกเล่า (Instructive Speech) หรือ บรรยาย สอน อบรม ชี้แจง
3. แบบบันเทิง (Recreative Speech) หรือแบบสังสรรค์

สำหรับวิธีการพูดของมัคคุเทศก์นั้น (Method of Speaking) ยังแบ่งออกได้เป็นดังนี้

1. ท่องจำมาพูด (Memorized Speech) ทำให้การพูดไม่เป็นธรรมชาติ ผู้พูดเสียบุคลิก เพราะอาจมีการหลงลืมในเนื้อหาที่พูดบางตอน ทำให้เสียเวลานึก
2. อ่านจากต้นฉบับ (Reading the Speech) ควรใช้เฉพาะบางกรณีเท่านั้น เช่น งานพิธีการ หรือเมื่ออยู่ต่อหน้าราชวงศ์
3. พูดจากความเข้าใจ (Ektempo Speech) อาจจดมาแต่เฉพาะหัวข้อที่พูด เป็นวิธีที่ดี

ที่สุดเพราะผู้พูดจะเป็นตัวของตัวเอง การพูดเป็นธรรมชาติเนื่องจากผู้พูดสามารถยืดหยุ่นเนื้อหาสาระที่จะพูดได้

4. พูดแบบกระทันหัน (Impromptu-Speech) ไม่มีการเตรียมการล่วงหน้า ผู้พูดต้องมีความสามารถและความรู้ในเนื้อหาที่พูด ตลอดจนมีทักษะในการพูด จึงจะทำให้การพูดน่าสนใจ

อย่างไรก็ตาม สำหรับมัคคุเทศก์แล้วการเตรียมพร้อมในสิ่งที่จะพูดนับได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการพูดนำเสนอให้นักท่องเที่ยว ซึ่งวิธีการเตรียมการพูดสำหรับมัคคุเทศก์แบ่งออกได้เป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นสำรวจ คือ การหาจุดมุ่งหมายในการพูดว่าจะพูดกับใคร เนื่องในโอกาสใด มีการวิเคราะห์ผู้ฟังเกี่ยวกับ วัย การศึกษา จำนวน ศาสนา อาชีพ และความสนใจ

2. ขั้นกำหนดโครงเรื่อง คือการหาข้อมูล วัตถุประสงค์ในเรื่องจะพูดให้ได้มากที่สุด แล้วเลือกเพียงประเด็นสำคัญที่น่าสนใจมาพูด มีการศึกษาถึงลำดับในการพูด มีการจำกัดขอบเขตในเรื่องที่จะพูด พยายามหลีกเลี่ยงการพูด โจมตีผู้ฟัง หรือเรื่องที่จะนำไปสู่ความขัดแย้งได้

3. ขั้นฝึกหัด แบ่งออกเป็น 3 ขั้น คือ ขั้นขั้นต้น ขั้นดำเนินเรื่อง และขั้นจบ ในขั้นขั้นต้นนั้นกระทำได้หลายวิธีการ ซึ่งต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ เช่น การเล่าถึงประวัติของสิ่งที่ไปเยี่ยมชม อาจขั้นต้นโดยการตั้งคำถาม หรือมีการบอกผลก่อนแล้วค่อยอธิบาย สำหรับขั้นดำเนินเรื่องนั้น ต้องเน้นความเป็นลำดับ พูดให้ตรงเรื่อง เร้าอารมณ์ผู้ฟังให้ติดตามอยู่ตลอดเวลา และจะต้องสามารถเพิ่มเติม หรือพูดทบทวนได้เสมอ ในขั้นจบนั้น ให้มีการสรุปความ บอกข้อดี-ข้อเสีย ให้ข้อคิด หรือเรียกร้องชักชวนให้คล้อยตามได้

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าการพูดมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับมัคคุเทศก์ ฉะนั้นเพื่อให้การพูดของมัคคุเทศก์ประสบผลสำเร็จลงด้วยดี จำเป็นอย่างยิ่งที่มัคคุเทศก์ควรจะมีการเตรียมการพูดล่วงหน้า ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับวิเคราะห์กลุ่มของนักท่องเที่ยว เช่น วัย การศึกษา ศาสนา อาชีพ ความสนใจ และจะต้องมีการรวบรวมข้อมูลที่จะพูดให้ได้มากที่สุดอย่างเข้าใจ และเลือกพูดเฉพาะประเด็นที่น่าสนใจ ไม่โจมตีผู้อื่น และในเรื่องการใช้น้ำเสียงก็ถือว่าเป็นอีกส่วนประกอบที่มีความสำคัญด้วย

สำหรับบรรณานุกรม ตรียาภรณ์ (2532) ยังได้อภิปรายเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพูดของมัคคุเทศก์ว่า มัคคุเทศก์ที่ดีนั้นควรมีโอกาสเรียนรู้และฝึกฝน ในด้านของคำศัพท์และสำนวนเฉพาะที่เกี่ยวกับการนำเที่ยว มีโอกาสฝึกและปรับมาตรฐานในการออกเสียงคำและประโยคตามแบบฉบับที่ได้มาตรฐานที่ถูกต้องเหมาะสมในเกณฑ์ที่จะนำเที่ยวให้แก่ชนชาติใดๆก็ได้ในระดับที่ใช้การได้ดีในอัตราความเร็วที่เหมาะสม ความดัง ค่อย แล้วแต่กรณี มีการฝึกฝนวิธีการ

รวบรวม และตรวจสอบข้อมูลเพื่อเรียบเรียงใช้บรรยาย หรือ อธิบายเกี่ยวกับเรื่องต่างๆระหว่าง
เที่ยวได้ด้วยตนเอง แทนการพึ่งเอกสารต่างๆและใช้วิธีการท่องจำ และสุดท้ายควรมีโอกาสได้
ฝึกนำเที่ยวให้กับชาวต่างประเทศที่มีลักษณะใกล้เคียงสถานการณ์จริงมากขึ้น

จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนั้นสามารถนำมาปรับใช้กับการเรียน
ทางด้านมัคคุเทศก์เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มความสามารถทางการพูดได้ดีเป็นอย่างยิ่งเนื่องจาก
การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนั้น เป็นแนวคิดในการเรียนที่เน้นถึงการฝึกปฏิบัติจริง ซึ่งผู้เรียน
จะต้องเป็นผู้ลงมือกระทำเองเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ ในขั้นตอนของการเรียนรู้ ผู้เรียนจะเป็น
ผู้หาข้อมูลเพื่อนำมาแก้ไขปัญหา ซึ่งตรงกับแนวความคิดทางการพูดของมัคคุเทศก์ที่ดีว่า
มัคคุเทศก์ควรที่จะเป็นผู้ที่จะสามารถรวบรวม และตรวจสอบข้อมูลเพื่อเรียบเรียงใช้บรรยาย หรือ
อธิบายเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ระหว่างนำเที่ยวด้วยตนเองได้ นอกจากนี้การมีโอกาสดังเตรียมพร้อม
ก่อนที่จะพูดก็ถือได้ว่าเป็นอีกหนึ่งลักษณะที่สำคัญเพราะในการเรียนการสอน โดยใช้ปัญหาเป็น
ฐาน ผู้เรียนจะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ในการเรียนของตนเอง จัดการตัวเองให้เตรียม
พร้อมกับสถานการณ์ต่างๆ รวมถึงยังได้พัฒนาคำศัพท์ เรียนรู้หลักไวยากรณ์ และความเหมาะสม
ในการใช้ภาษาทางสังคมอีกด้วย การเรียนมัคคุเทศก์เป็นการเรียนรู้ที่เป็นระบบ ขั้นตอน
มีกระบวนการในการฝึกฝน และแก้ไขปัญหา รวมถึงมีความสามารถในการวางแผนพัฒนา
สายอาชีพได้ด้วยตนเองไปพร้อมๆกับการทำงานร่วมกับผู้อื่น หัวใจหลักของการเป็นมัคคุเทศก์
คือการรู้จักใช้คำพูด ใช้การสื่อสารให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด

ระดับความสามารถในการพูด

Valette, R.M.& Disick, (1972, pp. 152-153) แบ่งระดับความสามารถในการพูดออก
เป็น 5 ขั้นดังนี้

1. ขั้นกลไก ผู้เรียนสามารถเรียนแบบเสียงตามแบบเจ้าของภาษาได้ ตลอดจน
สามารถท่องจำคำ ประโยค ข้อความ บทสนทนา โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำ หรือข้อความ
เหล่านั้น
2. ขั้นความรู้ ผู้เรียนสามารถพูดโดยใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ที่เรียนมาอย่างเข้าใจ
ความหมาย
3. ขั้นถ่ายโอน ผู้เรียนสามารถสร้างประโยคใหม่ๆ โดยใช้ไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้วได้
อย่างถูกต้อง
4. ขั้นสื่อสาร ผู้เรียนสามารถพูดสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างคล่องแคล่ว
5. ขั้นวิพากษ์วิจารณ์ ผู้เรียนสามารถพูดโดยใช้คำ น้ำเสียง และสำนวนเหมาะสมกับ
สถานการณ์

ในขณะที่ แครโรลล์ (Carroll, 1980) ได้แบ่งระดับความสามารถในการพูดออกเป็น 9 ระดับดังนี้

1. ระดับผู้ไม่สามารถใช้ภาษาได้เลย (Non- User)
2. ระดับผู้ใช้ภาษาได้เพียงเล็กน้อย (Intermittent)
3. ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัดมาก (Extremely Limited) คือ พูดได้ตะกุกตะกัก เข้าใจบทสนทนาที่เร็วได้เพียงเล็กน้อย ไม่สามารถพูดคุยเป็นเรื่องเป็นราวได้ต่อเนื่อง จับได้แต่ใจความสำคัญ

4. ระดับผู้ใช้ภาษาได้จำกัด (Marginal) สามารถโต้ตอบสนทนาได้ แต่ไม่สามารถนำการพูดสนทนาเสนอแนะ หรืออภิปรายได้ มีข้อจำกัดในการสนทนา ขาดความคล่องแคล่ว ถูกต้อง แต่ยังเข้าใจในข้อความที่สนทนาได้ตรงกัน

5. ระดับผู้ใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest) สามารถสื่อใจความสำคัญในบทสนทนาได้ แต่ใช้ไวยากรณ์ยังผิดพลาด ติดตามหรือทบทวนข้อความเพื่อให้ได้ข้อความชัดเจน ขาดความคล่องแคล่ว สามารถเป็นผู้นำในการสนทนาได้ แต่ยังไม่น่าสนใจเพราะขาดลีลาทางภาษา

6. ระดับผู้ใช้ภาษาได้ค่อนข้างดี (Competent) ผู้พูดสามารถพูดในหัวข้อที่ต้องการได้ เปลี่ยนเรื่องได้ หยุดการสนทนาเป็นครั้งคราว สามารถเริ่มเรื่องสนทนาได้

7. ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดี (Good) ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องได้ชัดเจน และมีเหตุผล สนทนาได้อย่างต่อเนื่อง แต่ไม่คล่องแคล่วมากนัก สามารถติดตามการสนทนา มีการพูดซ้ำข้อความเดิมบ้าง แต่ได้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8. ระดับผู้ใช้ภาษาได้ดีมาก (Very Good) ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนาดำเนินเรื่องต่อไป และขยายความได้ตามความจำเป็น แสดงอารมณ์ขัน และโต้ตอบด้วยน้ำเสียงและท่าทางที่เหมาะสม

9. ระดับผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert) ผู้พูดสามารถพูดได้เหมือนเจ้าของภาษา สนทนาในหัวข้อต่างๆ และสามารถจับใจความสำคัญได้

ทางด้าน กาญจนา ปราบพล (2530) ได้แบ่งระดับความสามารถในการพูดตามแบบทดสอบความสามารถในการพูดของสถาบัน FSI (The Foreign Service Institute) ออกเป็น 5 ระดับคือ

1. ความสามารถในการพูดระดับต้น (Elementary Proficiency) ผู้พูดเข้าใจคำถามและประโยคบอกเล่าง่ายๆ ในวงจำกัด

2. ความสามารถในการพูดระดับใช้งานในวงจำกัด (Limited Working Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดในสถานการณ์พื้นฐานทางสังคมได้ เช่น การแนะนำตัว สนทนาเรื่องง่ายๆที่ไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน เช่น เรื่องเกี่ยวกับตัวเอง และครอบครัว

3. ความสามารถในการพูดระดับเริ่มต้นของมืออาชีพ (Minimum Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถสนทนาเรื่องราวต่างๆ ด้านสังคม อาชีพที่ใช้ความรู้เฉพาะสาขา

4. ความสามารถในการพูดระดับมืออาชีพเต็มรูปแบบ (Full Professional Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้คล่องแคล่ว และถูกต้องในการสนทนาทุกระดับ โดยมีข้อบกพร่องด้านการออกเสียง และไวยากรณ์น้อยมาก และสามารถโต้ตอบอย่างเหมาะสม ในสถานการณ์ที่ทั้ง คืบเคย และไม่คุ้นเคย

5. ความสามารถในการพูดระดับเจ้าของภาษา (Native or Bilingual Proficiency) ผู้พูดสามารถพูดได้เท่าเทียมกับเจ้าของภาษา รวมทั้งสามารถใช้ศัพท์สำนวนและอ้างอิงวัฒนธรรมได้

ปัจจุบันนี้ จุดมุ่งหมายในการสอนภาษาต่างประเทศ ได้เน้นถึงความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น การเป็นที่ยอมรับในสถานการณ์ทางสังคม การใช้ภาษาที่เหมาะสม รวมถึงเข้าใจในวัฒนธรรมที่มีการใช้ภาษานั้นๆ คือสิ่งที่สำคัญในการสื่อสาร การใช้กิจกรรมกลุ่ม การใช้สถานการณ์จำลอง ให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน ช่วยกันแก้ไขปัญหา คือ กิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีศักยภาพในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น (Finocchiaro, 1982, pp. 2-3)

สำหรับความสามารถของผู้เรียนในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ วาสนา โกวิทยา (2525, หน้า 174) ได้กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการออกเสียงคำ เน้นเสียงสูงต่ำ และจังหวะในการออกเสียง ได้อย่างถูกต้อง ตลอดจนใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษา นอกจากนี้ความสามารถในการสื่อความหมาย ก็ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบหลักอีกเช่นกัน กล่าวคือ ผู้พูดจะต้องพูดให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ โดยไม่กลัวว่าจะพูดผิดไวยากรณ์ หรือใช้คำศัพท์ผิด

สรุปได้ว่าการพูดเป็นการแสดงออกทางวาจาเพื่อสื่อความหมายตามความต้องการของผู้พูดการพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบความสำเร็จได้นั้น ผู้พูดต้องคำนึงถึงการออกเสียงรูปแบบทางภาษา การเลือกใช้สำนวนที่ถูกต้องตามหน้าที่ของภาษาให้เหมาะสมกับบทบาทและสถานภาพทางสังคมตลอดจนการใช้ท่าทางที่เหมาะสม

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนั้นถือได้ว่าเป็นการเรียนแบบกำหนดงาน (Task-Based) ชนิดหนึ่ง ดังนั้นวิธีในการสอน และกระบวนการในการเรียนของผู้เรียน กิจกรรมที่

สอดคล้อง และตัวป้อนที่มีความหมาย จะช่วยพัฒนาความสามารถในการรับรู้แบบต่างๆ (Cognitive and Metacognitive Perception) พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา พัฒนากลยุทธ์ในการสื่อสาร พัฒนาการเรียนรู้ของตนเอง รวมถึงการพัฒนาการประเมินตนเองของผู้เรียนอีกด้วย การเรียนแบบกำหนดงานนี้ ถือได้ว่าเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสำรวจการเรียนรู้ด้วยตนเอง และมีการพัฒนาทักษะปฏิบัติทางภาษาไปพร้อมๆกัน ดังนั้นในการเรียนแบบกำหนดงาน เพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาจึงเป็นสิ่งที่ถือว่าท้าทายผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีการพัฒนาตนเองไปตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในการพัฒนาทักษะทางการพูดที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนั้น ได้มีงานวิจัยของ อรวรรณ เศรษฐเสถียร (1995) ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับ การเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เพื่อเพิ่มความสามารถในการฟังพูด ภาษาอังกฤษ และความคิดเชิงวิจารณ์ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ผลของงานวิจัยพบว่า บทเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคที่ยึดแนวการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานซึ่งได้รับการพัฒนาให้เหมาะกับนักศึกษาช่างไฟฟ้า และผลจากการประเมินบทเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญ และนักศึกษากลุ่มตัวอย่างได้สรุปว่า บทเรียนที่ได้รับการพัฒนามีประสิทธิภาพอยู่ในระดับที่น่าพอใจ ทั้งบทเรียนและ แผนการสอนมีบทบาทสำคัญที่สะท้อนให้เห็นกระบวนการสอนที่ยึดแนวการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน นอกจากนี้ ข้อมูลที่รวบรวมได้จากการประเมินกระบวนการเรียน และการสอบถามความรู้และความคิดเห็นหลังการเรียนทำให้สามารถตรวจสอบการร่วมกันทำงานเป็นกลุ่มหรือทีม และความก้าวหน้าในการฟัง-พูดของนักศึกษาแต่ละคน ได้เป็นอย่างดี ความสามารถในการฟัง-พูด และความคิดวิจารณ์ของนักศึกษาได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของเพชรรัตน์ สุริยา (2543) ที่ได้ศึกษาวิจัยถึงผลของการใช้โครงการภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยเน้นให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะในการแก้ปัญหา (Problem-solving) ร่วมกับการทำงานเป็นกลุ่มในการทำโครงการ ผลของการวิจัยพบว่า ผู้เรียนได้มีความสามารถในการใช้ทักษะทางภาษามากขึ้น ทั้งทางด้านกรเขียน และการพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะทางการพูดเนื่องจากผู้เรียนจำเป็นต้องต้องมีการปฏิสัมพันธ์ผ่านการพูดเสมอ ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาความสามารถทางด้าน การสื่อสารมากขึ้น

แม้ว่าการเรียนการสอนทางด้านธุรกิจท่องเที่ยวยังไม่มีการวิจัยทางด้านนี้ออกมารองรับแต่ก็สามารถเชื่อได้ว่ากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้จะช่วยสนับสนุนการเรียนทางด้านนี้ได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะทักษะการพูด เนื่องจากการเรียนทางมัลติเทคก็จะมี การเน้นเป็นอย่างมาก การเรียนรู้ที่แท้จริงนั้น ได้มาจากการปฏิบัติจริง ทำให้ผู้เรียนได้มี

การพัฒนาทางด้านความคิดในการฝึกแก้ไขปัญหาที่จะต้องเจอมีการฝึกเพื่อเพิ่มความรับผิดชอบ และนำพาการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ รวมถึงสามารถที่จะเรียนรู้ในการทำงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Chiang Mai University

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานสำหรับวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การดำเนินการทดลองและการรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยในห้องเรียน โดยใช้วิธีการสอนแบบการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน สำหรับวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว คณะสังคมและมนุษยศาสตร์ สถาบันราชภัฏเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 55 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 4 (1552607) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบไปด้วยเครื่องมือ 2 ชุด คือ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองสอน และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียดการสร้างดังต่อไปนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองสอน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองสอน ได้แก่ แผนการสอนที่เน้นกิจกรรมในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

1.1 สสำรวจปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นจริงของมัคคุเทศก์จากการนำเที่ยวให้กับชาวต่างประเทศ จากการสัมภาษณ์มัคคุเทศก์โดยตรง ซึ่งประเด็นสำคัญที่มัคคุเทศก์พบว่าตนมีปัญหาในการนำเที่ยวมากที่สุด 5 อันดับ ได้แก่ อันดับที่ 1) ปัญหาการใช้คำศัพท์ที่จะต้องอธิบายถึงสิ่งต่างๆ ได้อย่างถ่องแท้ อันดับที่ 2) ปัญหาทางด้านไวยากรณ์ซึ่งทำให้เกิดการสื่อความหมายที่

ไม่ชัดเจน อันดับที่ 3) ปัญหาทางด้านการออกเสียงคำศัพท์ การใช้โทนเสียงที่ผิดพลาด
 อันดับที่ 4) ปัญหาทางด้านอัตราความเร็วในการพูด และอันดับที่ 5) ปัญหาทางด้านการมีปฏิสัมพันธ์
 ได้ดีต่อกับนักท่องเที่ยว ส่วนทางด้านเนื้อหางานหลักที่มีคุณเทศก์คิดว่ามีปัญหาในการนำ
 เทียบเป็นภาษาอังกฤษ 5 หัวข้อโดยตอบไม่เรียงตามลำดับคือ 1) วัด และ โบราณสถาน
 2) วัฒนธรรมไทย และ ชาวเขา 3) หัตถกรรมพื้นเมือง 4) งานฉลองและเทศกาล 5) อาหารการกิน
 ของไทย

เมื่อดูจากบริบทของปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมดแล้ว สามารถนำมากำหนดเค้าโครงใน
 การสร้างแผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ 4 ได้ โดยที่จะเน้นถึง 5 ประเด็นหลักที่มีคุณเทศก์มักจะ
 ประสบปัญหา แล้วนำมาสอนนักศึกษา ได้แก่ 1) การใช้คำศัพท์ และ ไวยากรณ์ ที่ถูกต้อง โดยจะ
 ต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ 2) การออกเสียงและการใช้จังหวะในการพูด โดยจะต้องสามารถ
 พูดสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน 3) ความคล่องแคล่วในการพูด มีการพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ
 4) การใช้ภาษาท่าทางในการพูด และการพยายามในการสื่อความหมาย และ 5) เนื้อหาในการพูด
 และปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ โดยที่จะต้องตรงประเด็น รัดกุม มีความเชื่อมโยงกับ
 เนื้อหาที่ดี และมีรายละเอียดสนับสนุนเรื่องที่พูดได้อย่างเหมาะสม

เนื้อหาของสิ่งที่จะนำไปประกอบในการสร้างแผนการสอนจะครอบคลุมถึงเรื่องที่มี
 คุณเทศก์จะต้องพูดถึงเสมอ ซึ่งได้แก่เรื่องของ วัด และ โบราณสถาน วัฒนธรรมของชาวไทย
 และชาวเขา หัตถกรรมพื้นเมือง งานฉลอง และเทศกาล อาหารการกิน และผลไม้ของไทย และใน
 แผนการสอนที่ 2 จะมีเรื่องของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ซึ่งเป็นแนวโน้มในการท่องเที่ยวใน
 ปัจจุบันรวมเข้าไปด้วย นอกจากนี้ในแต่ละคาบเรียน ผู้วิจัยยังได้นำหน้าที่ของภาษาที่สำคัญต่างๆ
 สอดแทรกเข้าไปในแผนการสอนด้วยเพื่อที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจในสิ่งที่
 จะนำไปใช้ในการแก้ไขปัญหามากขึ้น

1.2 สร้างแผนการสอน ผู้วิจัยได้สร้างแผนการสอน โดยนำข้อมูลที่สรุปได้จากการ
 สสำรวจปัญหาของมีคุณเทศก์ นำมาผนวกเข้ากับจุดประสงค์รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อ
 การท่องเที่ยว 4 (English for Tourism 4) โดยการศึกษาคำอธิบายรายวิชา และสร้างแผนการสอน
 ขึ้นมาจำนวน 2 แผนคือ แผนการสอนที่ 1) Cultural manifestation ที่ใช้ระยะเวลาในการสอน
 จำนวน 12 คาบ และแผนการสอนที่ 2) Tour Operator in Ecotourism ที่ใช้ระยะเวลาในการสอน
 จำนวน 8 คาบ รวมเวลาในการสอนจำนวนทั้งสิ้น 20 คาบ คาบละ 50 นาที สำหรับขั้นตอนใน
 การสอนแต่ละแผนประกอบไปด้วย

1. ขั้นนำเสนอปัญหา เป็นขั้นตอนของการแนะนำผู้เรียนให้ทราบถึงแนวคิดและกลวิธีในการเรียน รวมถึงทราบกรณีปัญหาที่จะต้องรวมกันแก้ไขเมื่อเรียนเสร็จในแต่ละแผน

2. ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหาคือ เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องค้นหาข้อมูลวิเคราะห์ข้อมูลร่วมกันระดมสมองหาทางเลือกอภิปรายโต้แย้ง และช่วยกันหาทางออกที่ดีที่สุดที่จะนำไปแก้ไขปัญหาคือ

3. ขั้นฝึกปฏิบัติแก้ไขปัญหาคือ เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องสร้างผลงาน เพื่อพุดนำเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาคือ ได้ร่วมกันอภิปรายและสรุปมาแล้ว

4. ขั้นทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหาคือ เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องมีการถ่ายโอนความรู้ที่ได้ศึกษามานำไปแก้ไขปัญหาในสถานการณ์ใหม่ที่มีเค้าโครงคล้ายปัญหาเดิม แต่มีความแตกต่างในการนำเสนอผลงาน

โดยในแต่ละแผนมีการระบุเนื้อหาสำหรับการสอนมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

แผนการสอนที่ 1) Cultural Manifestation วัตถุประสงค์หลักของแผนการสอนนี้คือ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงภาษาที่ถูกต้อง รวมถึงคำเฉพาะที่ใช้ในการบรรยายถึงสิ่งต่างๆที่มักจะเป็นปัญหาสำหรับมักคุเทศก์ รวมถึงหน้าที่ของภาษาเวลามีปฏิสัมพันธ์กับนักท่องเที่ยวดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

Unit 1: Cultural Manifestation (12 periods)

Problem in general : Normally, tour guides in the northern part of Thailand are criticized by foreign tourists about their inefficient speaking abilities. For example, they lack crucial knowledge about tour sites and technical terms, they explain too fast or unclearly, They speak ungrammatically and pronounce indistinctly. These problem can affect the understanding and the interpretation of tourists.

ตาราง 3 วัตถุประสงค์หลัก และเนื้อหาสำหรับการ สอนในแผนการสอนที่ 1

คาบที่	เนื้อหา และรายละเอียดที่ใช้ในการ สอน	ขั้นตอนของการเรียนรู้โดยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL)
1	<p>Topic : Introduction to PBL Language</p> <p>Problem : As a tour guide, what would you do to welcome the 10 couples from the United States to Chiang Mai for 2 nights and 3 days?</p> <p>Language : Sustaining the tourism industry</p> <p>Activities : oral presentation, group discussion</p> <p>Product Specification : role playing about guiding the tourists to touch the real Chiang Mai culture.</p>	นำเสนอเข้าสู่กิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน
2-3	<p>(Introduction to case problem)</p> <p>Topic : Thai Handicrafts</p> <p>Language : vocabulary, description of a stages in a process, sequence connectors, passive to describe objects</p> <p>Function : useful idioms and fillers</p> <p>Activities : oral presentation, matching words or phrases, rearranging correct sequences</p>	ขั้นนำเสนอปัญหา
4	<p>Topic : Tribal people</p> <p>Language : vocabulary</p> <p>Function : giving instruction</p> <p>Activities : oral presentation, completing dialogues</p>	ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา

ตาราง 3 (ต่อ)

คาบที่	เนื้อหา และรายละเอียดที่ใช้ในการสอน	ขั้นตอนของการเรียนรู้โดยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL)
5	<p>Topic : Describing Fruits</p> <p>Language : vocabulary, pattern for describing fruits</p> <p>Function : making invitation and excuses</p> <p>Activities : oral presentation, giving meaning of words, role playing</p>	ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา
6	<p>Topic : Describing Thai Food</p> <p>Language : vocabulary, pattern for describing how to cook Thai food</p> <p>Activities : oral presentation, guessing words</p>	ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา
7	<p>Topic : Describing Wats</p> <p>Language : vocabulary, past tense</p> <p>Function : making request and asking for permission</p> <p>Activities : oral presentation, giving meaning and guessing words</p>	ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา
8	<p>Topic : Festival</p> <p>Language : vocabulary</p> <p>Function : asking for and giving suggestion, response and advice</p> <p>Activities : oral presentation, , creating dialogue and sentences</p>	ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา

ตาราง 3 (ต่อ)

คาบที่	เนื้อหา และรายละเอียดที่ใช้ในการสอน	ขั้นตอนของการเรียนรู้โดยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL)
9-10	<p>Topic : Solving case problem which is presented in the very first period.</p> <p>Activities : oral presentation</p>	ขั้นฝึกปฏิบัติแก้ไขปัญหา
11-12	<p>Solving new case problem :</p> <p>What is your idea in creating tourist chart board in order to attract your customers?</p> <p>Activities : oral presentation</p> <p>Product Specification : presentation of tourist chart board about package tour.</p>	ขั้นทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหาจริง

แผนการสอนที่ 2 Tour Operator in Ecotourism วัตถุประสงค์หลักของแผนการสอนนี้ คือ เพื่อฝึกทักษะในการคิดถึงทางเลือกอื่น ๆ ที่เป็นไปได้ในการนำไปแก้ไขปัญหา รวมถึงการผลิตผลงานใหม่ๆที่สามารถนำไปใช้ได้จริง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

Unit 2: Tour Operator in Ecotourism (8 periods)

Problem in general: In Thailand the decline of real Thai culture and the destruction of the environment by local people, tourists, and others are increasing sharply. Tourism Authority of Thailand (TAT) focuses on these problems seriously and tries to deal with everyone who involved, especially the travel agencies, in order to make tourism more sustainable under the banner of “ Ecotourism”

ตาราง 4 วัตถุประสงค์หลัก และเนื้อหาสำหรับการสอนในแผนการสอนที่ 2

คาบที่	เนื้อหา และรายละเอียดที่ใช้ในการสอน	ขั้นตอนของการเรียนรู้โดยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL)
1	<p>Topic : Introduction to Ecotourism</p> <p>Problem : As a representative of your travel company and attending in the meeting held by TAT, what kind of places do you think should be promoted as the ecotourism tourist attractions?</p> <p>Activities : oral presentation, list of problems in tourism</p> <p>Product Specification : Attending a meeting, discussing about the probability in promoting ecotourism tourist attractions, listing all the names of ecotourism tourist attractions</p>	<p>นำเสนอเข้าสู่กิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน และขั้่นนำเสนอปัญหา</p>

ตาราง 4 (ต่อ)

คาบที่	เนื้อหา และรายละเอียดที่ใช้ในการสอน	ขั้นตอนของการเรียนรู้โดยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL)
2	Topic : Ecotourism Language : “ Foreign Exchange” hand out, “ You Nepal trek : Final Preparation” Activities : Oral presentation	ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา
3	Topic : Overdevelopped Tourism Language : “Safe Tourism” hand out Activities : oral presentation, making note	ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา
4-5	Topic : topic : Solving problem that mentioned in the first period. Activity : oral presentation	ขั้นฝึกปฏิบัติแก้ไขปัญหา
6	Topic : Brochure Language : vocabulary, speech work Function : language of presentation Activities : oral presentation, list of emotive words used in brochures	ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อที่จะนำไปแก้ปัญหา
7-8	Solving new case problem: What is your idea in creating brochure in order to attract your customers to buy your company package tours and you also have to think about the ecotourism? Activities : oral presentation Product : developing brochures contains into the interesting ecotourism package tours.	ขั้นทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหาลงจริง

นอกจากนี้ในแต่ละแผนการสอน มีการระบุจุดประสงค์การเรียนรู้ นำทางและปลายทาง เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล

1.3) นำแผนการสอนที่สร้างขึ้น ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ (ดังรายนามในภาคผนวก ก หน้า 76) ตรวจสอบความเหมาะสมและความถูกต้องของเนื้อหา และดำเนินการแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆ ก่อนนำไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นปีที่ 4 ภาคสมทบ วิชาเอกอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว สถาบันราชภัฏเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อหาข้อบกพร่องในการสอนดังกล่าว และนำไปแก้ไขให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้นก่อนนำไปทดลองสอนจริงด้วยตนเองกับกลุ่มประชากรในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 4 (1552607)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามเพื่อวัดแรงจูงใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เป็นเกณฑ์ที่ผู้วิจัย และผู้เรียนได้ร่วมกันสร้างขึ้นมา โดยประเมินจาก 5 เรื่องดังต่อไปนี้ 1) การใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ 2) การออกเสียง และการใช้จังหวะในการพูด 3) ความคล่องแคล่วในการพูด 4) การใช้ภาษาท่าทางในการพูด และความพยายามในการสื่อความหมาย และ 5) เนื้อหาในการพูด และปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ และได้แบ่งระดับคะแนนความสามารถเต็ม 10 คะแนนออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ดีมาก (9-10) ดี (7-8) ปานกลาง (5-6) พอใช้ (3-4) และควรปรับปรุง (1-2) เพื่อวัดความสามารถในการพูดเป็นรายบุคคล ได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ โดยปรับให้มีความเหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงของผู้เรียน เกณฑ์ของความสามารถด้านการพูด มีการให้คะแนนตามระดับความสามารถ 5 หัวข้อ มีคะแนนรวมเท่ากับ 50 คะแนน ด้วยเหตุที่ประชากรในการวิจัยครั้งนี้มีระดับความสามารถด้านการพูดที่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยเลยได้กำหนดเกณฑ์ตัดสินว่า ผู้เรียนต้องมีคะแนนอยู่ในระดับค่อนข้างดี คือ ได้คะแนนมากกว่าร้อยละ 60 หรือได้คะแนน 30 คะแนนขึ้นไป เป็นจำนวนร้อยละ 60 ของผู้เรียนทั้งหมด ซึ่งเท่ากับ 33 คนจากผู้เรียนทั้งหมด 55 คน จึงจะผ่านเกณฑ์การตัดสินว่าผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางการพูด และการแก้ไขปัญหามา โดยมีรายละเอียดคะแนนรวมดังนี้

คะแนน	ความหมาย
40-50	ดีมาก
30-39	ค่อนข้างดี
20-29	ปานกลาง
10-19	พอใช้
1-9	ควรปรับปรุง

กำหนดเกณฑ์การผ่านการประเมินอยู่ระหว่างคะแนน 30-34

เกณฑ์การให้น้ำหนักคะแนนตามระดับความสามารถทางการพูด ตามตารางคือ

ตาราง 5 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถทางการพูด

ความสามารถทางด้านการพูด	ระดับความสามารถ	เกณฑ์การให้คะแนน
1. การใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ	ดีมาก (9-10)	ไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์เลย สามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจนดีเยี่ยม สามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในทุกประเด็น
	ค่อนข้างดี (7-8)	มีข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์เพียงเล็กน้อยแต่ไม่ทำให้ความหมายของข้อความที่ต้องการจะสื่อเปลี่ยน ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้เป็นส่วนใหญ่
	ปานกลาง (5-6)	มีการใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์แบบง่ายๆ มีข้อผิดพลาดที่ทำซ้ำหลายครั้ง มีผลต่อการสื่อความหมายเพียงเล็กน้อย ผู้ฟังยังสามารถเข้าใจได้
	พอใช้ (3-4)	มีการใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์แบบง่ายๆ มีข้อผิดพลาดที่ทำซ้ำหลายครั้ง จนมีผลต่อการสื่อความหมายที่เปลี่ยนไป ผู้ฟังสามารถเข้าใจประโยคความเดียวสั้นๆ ได้
	ควรปรับปรุง (1-2)	การใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์เกิดข้อผิดพลาดตลอดเวลา จนมีผลต่อการสื่อความหมายอย่างมาก ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้เพียง กลุ่มคำ หรือคำศัพท์เดี่ยวๆ

ตาราง 5 (ต่อ)

ความสามารถทางด้านกรพูด	ระดับความสามารถ	เกณฑ์การให้คะแนน
2. การออกเสียงและการใช้จังหวะในการพูด	ดีมาก (9-10)	มีการออกเสียงคำศัพท์เน้นจังหวะขึ้นลงในการพูดในประโยค ได้เหมือนเจ้าของภาษา ทำให้สื่อความหมายได้อย่างชัดเจน
	ค่อนข้างดี (7-8)	มีการออกเสียงคำศัพท์ที่ชัดเจน แต่ก็รู้ว่าไม่ใช่เจ้าของภาษา มีการเน้นจังหวะขึ้นลงการพูดในประโยคได้ถูกต้องทำให้สื่อความหมายได้อย่างชัดเจน
	ปานกลาง (5-6)	มีข้อผิดพลาดเพียงเล็กน้อยในการออกเสียงคำศัพท์ และการเน้นจังหวะขึ้นลงในการพูดในประโยค แต่ยังสามารถสื่อความหมายได้เป็นที่เข้าใจ
	พอใช้ (3-4)	มีการออกเสียงคำศัพท์ที่ไม่ชัดเจน มีข้อผิดพลาดที่ทำซ้ำหลายครั้งในการเน้นจังหวะขึ้นลงในการพูดในประโยค ทำให้เกิดการสื่อความหมายที่ผิดเพี้ยนไป
	ควรปรับปรุง (1-2)	มีการออกเสียงคำศัพท์ที่ผิดพลาดโดยสิ้นเชิงบ่อยครั้ง จนไม่สามารถเดาความหมายของคำศัพท์นั้นๆได้ รวมถึงการเน้นจังหวะขึ้นลงในการพูดในประโยคผิดพลาดจนไม่สามารถสื่อความหมายได้เลย
3. ความคล่องแคล่วในการพูด	ดี (9-10)	พูดได้อย่างคล่องแคล่วและราบรื่น มีความเร็วที่สม่ำเสมอทั้งในการพูดมีข้อผิดพลาดเพียงเล็กน้อยแต่ไม่ทำให้ความหมายของข้อความที่ต้องการจะสื่อเปลี่ยน
	ค่อนข้างดี (7-8)	มีการพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติพูดได้อย่างสบายและราบรื่น แต่มีความลังเลในการพูดเป็นบางครั้ง มีการติดขัดบ้าง แต่ยังสามารถเข้าใจได้ชัดเจน
	ปานกลาง (5-6)	มีการพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติมีความลังเลในการพูดบ่อยครั้งขึ้น พูดตะกุกตะกักบ้าง เพระพูดประโยคใหม่และต้องจัดเรียงคำ แต่ยังสามารถสื่อความหมายได้ มีลักษณะการพูดเหมือนการท่องจำจากบทมาพูด ทำให้ดูไม่เป็นธรรมชาติเท่าที่ควร

ตาราง 5 (ต่อ)

ความสามารถทางด้าน การพูด	ระดับความสามารถ	เกณฑ์การให้คะแนน
	พอใช้ (3-4) ควรปรับปรุง (1-2)	พูดได้ค่อนข้างช้า ไม่สม่ำเสมอพูดตะกุกตะกัก บางประโยคพูดได้ไม่สมบูรณ์ ยกเว้นประโยคสั้นๆ หรือประโยคที่ใช้พูดกันเป็นประจำ มีลักษณะการพูดเหมือนการท่องจำจากบทมาพูด และมีการแอบอ่านบทในบางครั้ง พูดได้ช้าและตะกุกตะกักมาก ไม่สามารถพูดได้ต่อเนื่อง และไม่สามารถสื่อความหมายได้เลย จะต้องมีการอ่านบทอยู่ตลอดเวลา
4. การใช้ภาษาทำทางในการพูด และความพยายามในการสื่อความหมาย	ดีมาก (9-10) ค่อนข้างดี (7-8) ปานกลาง (5-6) พอใช้ (3-4) ควรปรับปรุง (1-2)	มีความพยายามในการสื่อสารมาก รู้จักใช้ทำทางที่เหมาะสมประกอบการพูด ได้อย่างเป็นธรรมชาติ มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังอย่างทั่วถึงอยู่ตลอดเวลา มีความมั่นใจในการนำเสนอ สื่อความหมายได้อย่างชัดเจน มีความพยายามในการสื่อสารได้ดี ใช้ทำทางที่เหมาะสมประกอบการพูด รวมถึงมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟังในบางครั้ง มีความมั่นใจในการนำเสนอแต่ก็ยังแสดงความลังเลให้เห็นบ้าง แต่ก็ยังมีการสื่อความหมายได้ดี มีความพยายามในการสื่อสารบ้าง ยังขาดความกระตือรือร้น มีการใช้สีหน้า และทำทางประกอบการพูดเพียงเล็กน้อย แสดงให้เห็นถึงความไม่มั่นใจในการนำเสนอ แต่ก็ยังมีการสื่อความหมายได้ มีความพยายามในการสื่อสารน้อย ขาดการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ฟัง ไม่สามารถใช้ทำทางที่เหมาะสมประกอบการพูด แสดงสีหน้าถึงความลังเล ไม่มีความมั่นใจในการนำเสนอ ไม่มีความพยายามในการสื่อสารเลย มีความประหม่าในการพูดอย่างชัดเจน ไม่สามารถใช้ทำทางที่เหมาะสมประกอบการพูด รวมถึงการแสดงสีหน้าได้เลย

ตาราง 5 (ต่อ)

ความสามารถทางด้านการพูด	ระดับความสามารถ	เกณฑ์การให้คะแนน
5. เนื้อหาในการพูด และปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้	ดีมาก (9-10)	พูดได้ตรงตามหัวข้อที่กำหนดได้เป็นส่วนใหญ่ มีการเชื่อมโยงของเนื้อหาที่ดี มีความต่อเนื่อง มีรายละเอียดที่สนับสนุนเรื่องที่พูดอย่างเหมาะสม ทำให้สื่อความหมายได้อย่างชัดเจน
	ค่อนข้างดี (7-8)	พูดได้ตรงตามหัวข้อที่กำหนดได้พอสมควร เนื้อหาของสิ่งที่พูดมีความต่อเนื่องใช้ได้ มีรายละเอียดที่สนับสนุนเรื่องที่พูดบ้าง สื่อความหมายได้อย่างเข้าใจ
	ปานกลาง (5-6)	พูดได้ตรงตามหัวข้อที่กำหนดบ้าง เนื้อหาของสิ่งที่พูดไม่มีความต่อเนื่องเท่าที่ควร มีรายละเอียดที่สนับสนุนเรื่องที่พูดเพียงบางส่วน มีการพูดถึงเรื่องนอกประเด็นบ้างเล็กน้อย แต่ยังสามารถสื่อความหมายได้
	พอใช้ (3-4)	พูดได้ตรงตามหัวข้อที่กำหนดได้น้อยมาก เนื้อหาของสิ่งที่พูดไม่มีความต่อเนื่องที่ดี มีรายละเอียดที่สนับสนุนเรื่องที่พูดเพียงเล็กน้อย มีการพูดถึงเรื่องนอกประเด็นเป็นส่วนใหญ่ สื่อความหมายได้ไม่ชัดเจนเท่าที่ควร
	ควรปรับปรุง (1-2)	พูดไม่ตรงตามหัวข้อที่กำหนด เนื้อหาของสิ่งที่พูดไม่มีความต่อเนื่องเลย ไม่มีรายละเอียดที่สนับสนุนเรื่องที่พูดไม่สามารถสื่อความหมายได้

2.2 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียน เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อวัดแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียน ทั้งก่อนและหลังการเรียน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน แบบสอบถามนี้ผู้วิจัยได้ศึกษามาจากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเขียนของสังขยา บุญมา (2542) แล้วนำมาปรับสร้างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียน โดยมีข้อความสอบถามผู้เรียนในด้าน แรงจูงใจส่วนบุคคล แรงจูงใจในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มกับผู้อื่น แรงจูงใจในการมองไปภายภาคหน้า โดยใช้หลักมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ นำไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ มีการแก้ไขการใช้ภาษาบางข้อความก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย โดยมีการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.50-5.00	มีความเห็นด้วยมากที่สุด
3.50-4.49	มีความเห็นด้วยมาก
2.50-3.49	มีความเห็นด้วยในระดับปานกลาง
1.50-2.49	มีความเห็นด้วยน้อย
1.00-1.49	มีความเห็นด้วยน้อยที่สุด

การดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยที่ใช้แผนการทดลองแบบกลุ่มเดียว ทำการวิจัยเพียง 1 ห้องเรียน มีนักศึกษาจำนวน 55 คน โดยมีเป้าหมายเพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ที่มีผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษารชั้นปีที่ 4 เอกอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยพิจารณาคะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือคะแนนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามากกว่าร้อยละ 60 จะต้องผ่านเกณฑ์ก่อนข้างคิ คือมีคะแนน 30 คะแนนขึ้นไปจากจำนวนผู้เรียนทั้งหมด จึงจะผ่านเกณฑ์ ซึ่งเท่ากับ 33 คนจากผู้เรียนทั้งหมด 55 คน จะต้องได้คะแนนเกิน 30 คะแนนขึ้นไป

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มประชากรด้วยตนเอง โดยทำการสอนสัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 10 สัปดาห์ โดยมีรูปแบบการทดลองดังนี้คือ

ตาราง 6 รูปแบบการทดลองเพื่อวัดคะแนนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ

PG	X	A1
PG	หมายถึง กลุ่มเป้าหมายที่ได้รับการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน	
X	หมายถึง การสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน	
A1	หมายถึง การทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน	

ตาราง 7 รูปแบบการทดลองเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียน ทั้งก่อนและหลังการได้รับการสอนกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

PG	M1	X	M2
PG	หมายถึง กลุ่มเป้าหมายที่ได้รับการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน		
M1	หมายถึง การสำรวจวัดแรงจูงใจในการเรียนก่อนได้รับการเรียนการสอนโดยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน		
X	หมายถึง การสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน		
M2	หมายถึง การสำรวจวัดแรงจูงใจในการเรียนหลังได้รับการเรียนการสอนโดยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน		
ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยมีการดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้			
1. ทำการสำรวจวัดแรงจูงใจในการเรียน ก่อนทดลองสอน เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปเปรียบเทียบกับข้อมูลจากการสำรวจอีกครั้งหลังการทดลอง			
2. ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการสอน โดยใช้แผนการสอนที่สร้างขึ้นตามแนวคิดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานจำนวน 2 แผน ใช้เวลาในการสอนทั้งสิ้น 20 คาบ			
3. ทำการวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งจะรวมอยู่ในขั้นตอนของการสอนในแต่ละแผน ประเมินตามเกณฑ์การตรวจให้คะแนนการพูดตามที่ได้นำเสนอมาแล้วข้างต้น โดยมีผู้ให้คะแนน 3 คนแล้วนำคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยค่าร้อยละ และทำการปิดเศษส่วนตามความเหมาะสม			
4. หลังจากสอนครบทุกแผนแล้ว ทำการสำรวจวัดแรงจูงใจในการเรียนหลังการทดลองอีกครั้ง โดยใช้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจชุดเดียวกับก่อนทำการทดลอง หลังจากนั้นนำผลที่ได้ไปเปรียบเทียบกับข้อมูลที่ได้จากการวัดก่อนการทดลองสอน			

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. เครื่องมือเพื่อประเมินผลทางการพูดของผู้เรียนหลังการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาคะแนนเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ

2. แบบสอบถามวัดแรงงใจในการเรียนของผู้เรียน ทั้งก่อนและหลังได้รับการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ซึ่งข้อมูลที่ได้จากเครื่องมือทั้ง 2 ชนิดได้วิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

SPSS for Windows

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานสำหรับวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิจัยเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

ผลการศึกษาความสามารถทางการพูดมีรายละเอียดหัวข้อที่ศึกษาคือ การใช้คำศัพท์ และไวยากรณ์ การออกเสียงคำและลงน้ำหนักในประโยค ความคล่องในการพูด และการใช้สีหน้า ภาษากายในการประกอบการพูดและเนื้อหาในการพูด

ตาราง 8 แสดงผลการศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานจากคะแนนของนักศึกษาเป็นรายบุคคล (N= 55 คน)

ลำดับที่	แผนการสอนที่ 1			แผนการสอนที่ 2		
	คะแนนที่ได้ (เต็ม 50 คะแนน)	คำร้อยละ	ระดับความ สามารถ	คะแนนที่ได้ (เต็ม 50 คะแนน)	คำร้อยละ	ระดับความ สามารถ
1	30	60	ค่อนข้างดี	33	66	ค่อนข้างดี
2	31	62	ค่อนข้างดี	31	62	ค่อนข้างดี
3	30	60	ค่อนข้างดี	31	62	ค่อนข้างดี
4	31	62	ค่อนข้างดี	31	62	ค่อนข้างดี
5	27	54	ปานกลาง	30	60	ค่อนข้างดี
6	32	64	ค่อนข้างดี	31	62	ค่อนข้างดี
7	28	56	ปานกลาง	32	64	ค่อนข้างดี
8	33	66	ค่อนข้างดี	35	70	ค่อนข้างดี

ตาราง 8 (ต่อ)

ลำดับที่	แผนการสอนที่ 1			แผนการสอนที่ 2		
	คะแนนที่ได้ (เต็ม 50 คะแนน)	ค่าร้อยละ	ระดับความ สามารถ	คะแนนที่ได้ (เต็ม 50 คะแนน)	ค่าร้อยละ	ระดับความ สามารถ
9	39	78	ค่อนข้างดี	39	78	ค่อนข้างดี
10	30	60	ค่อนข้างดี	34	68	ค่อนข้างดี
11	34	68	ค่อนข้างดี	35	70	ค่อนข้างดี
12	32	64	ค่อนข้างดี	31	62	ค่อนข้างดี
13	29	58	ปานกลาง	32	64	ค่อนข้างดี
14	23	46	ปานกลาง	31	62	ค่อนข้างดี
15	36	72	ค่อนข้างดี	37	74	ค่อนข้างดี
16	25	50	ปานกลาง	29	58	ปานกลาง
17	24	48	ปานกลาง	30	60	ค่อนข้างดี
18	25	50	ปานกลาง	30	60	ค่อนข้างดี
19	27	54	ปานกลาง	28	56	ปานกลาง
20	28	56	ปานกลาง	33	66	ปานกลาง
21	38	76	ค่อนข้างดี	35	70	ค่อนข้างดี
22	37	74	ค่อนข้างดี	34	68	ค่อนข้างดี
23	33	66	ค่อนข้างดี	33	66	ค่อนข้างดี
24	35	70	ค่อนข้างดี	31	62	ค่อนข้างดี
25	31	62	ค่อนข้างดี	36	64	ค่อนข้างดี
26	32	64	ค่อนข้างดี	31	62	ค่อนข้างดี
27	35	70	ค่อนข้างดี	35	70	ค่อนข้างดี
28	31	62	ค่อนข้างดี	31	62	ค่อนข้างดี
29	28	56	ปานกลาง	32	64	ค่อนข้างดี
30	31	62	ค่อนข้างดี	31	62	ค่อนข้างดี
31	29	58	ปานกลาง	31	62	ค่อนข้างดี
32	34	68	ค่อนข้างดี	34	68	ค่อนข้างดี
33	39	78	ค่อนข้างดี	34	68	ค่อนข้างดี

ตาราง 8 (ต่อ)

นักเรียน ลำดับที่	แผนการสอนที่ 1			แผนการสอนที่ 2		
	คะแนนที่ได้	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ	ระดับความ สามารถ	คะแนนที่ได้	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ	ระดับความ สามารถ
34	30	60	ค่อนข้างดี	31	62	ค่อนข้างดี
35	29	58	ปานกลาง	30	60	ค่อนข้างดี
36	35	70	ค่อนข้างดี	33	66	ค่อนข้างดี
37	29	58	ปานกลาง	30	60	ค่อนข้างดี
38	30	60	ค่อนข้างดี	31	62	ค่อนข้างดี
40	32	64	ค่อนข้างดี	31	62	ค่อนข้างดี
41	29	58	ปานกลาง	31	62	ค่อนข้างดี
42	39	78	ค่อนข้างดี	36	72	ค่อนข้างดี
43	38	76	ค่อนข้างดี	36	72	ค่อนข้างดี
44	32	64	ค่อนข้างดี	35	70	ค่อนข้างดี
45	32	64	ค่อนข้างดี	35	70	ค่อนข้างดี
46	31	62	ค่อนข้างดี	32	64	ค่อนข้างดี
47	28	56	ปานกลาง	32	64	ค่อนข้างดี
48	28	56	ปานกลาง	31	62	ค่อนข้างดี
49	29	58	ปานกลาง	31	62	ค่อนข้างดี
50	30	60	ค่อนข้างดี	33	66	ค่อนข้างดี
51	24	48	ปานกลาง	30	60	ค่อนข้างดี
52	27	54	ปานกลาง	31	62	ค่อนข้างดี
53	42	84	ดีมาก	40	80	ดีมาก
54	32	64	ค่อนข้างดี	35	70	ค่อนข้างดี
55	26	52	ปานกลาง	31	62	ค่อนข้างดี

จากตารางที่ 8 จากทั้ง 2 แผนการสอนพบว่า ผู้เรียนได้ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือในแผนการสอนที่ 1 มีนักศึกษาผ่านเกณฑ์ระดับค่อนข้างดีขึ้นไปคือได้คะแนนตั้งแต่ 30 ขึ้นไป จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 63.63 และในแผนการสอนที่ 2 มีนักศึกษาผ่านเกณฑ์ระดับค่อนข้างดีขึ้นไป จำนวน 53 คนซึ่งเท่ากับร้อยละ 96.36

ตาราง 9 ผลการศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน จากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหา (N= 55 คน)

ระดับความสามารถ	คะแนน	จำนวนนักศึกษา (ค่าร้อยละ)	
		แผนการสอนที่ 1	แผนการสอนที่ 2
ดี	40-50	1 (1.82)	1 (1.82)
ค่อนข้างดี	30-39	34 (61.82)	52 (94.54)
ปานกลาง	20-29	20 (36.36)	2 (3.63)
พอใช้	10-19	0	0
ควรปรับปรุง	0-9	0	0

จากตารางที่ 9 เมื่อประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษหลังจากทดลองใช้แผนการสอนที่ 1 แล้ว ปรากฏว่ามีนักศึกษามีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างดี จำนวนร้อยละ 61.82 และหลังจากทดลองใช้แผนการสอนที่ 2 แล้ว ปรากฏว่ามีนักศึกษามีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างดีสูงขึ้น คือมีจำนวนถึงร้อยละ 94.54 หรือหากจะพิจารณาในกลุ่มที่มีความสามารถ ปานกลางหลังจากได้รับการทดลองสอนในแผนการสอนที่ 1 แล้วมีนักศึกษาจำนวนถึงร้อยละ 36.36 แต่หลังจากได้รับการทดลองสอนในแผนการสอนที่ 2 แล้วปรากฏว่ามีนักศึกษาที่มีความสามารถในระดับปานกลางน้อยลงคือมีจำนวนร้อยละ 3.63

ตาราง 10 ผลการศึกษาศักยภาพในการพูดภาษาอังกฤษ จากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหา เป็นฐาน

ความสามารถทางการพูด	แผนการสอนที่ 1		แผนการสอนที่ 2	
	คะแนนเฉลี่ย (เต็ม 10คะแนน)	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	คะแนนเฉลี่ย (เต็ม 10คะแนน)	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
1) การใช้คำศัพท์	6.22	.937	6.49	.605
2) การออกเสียงคำ	6.20	1.078	6.33	.610
3) ความคล่องในการพูด	6.22	1.150	6.42	.786
4) ภาษากาย	6.15	.891	6.45	.765
5) เนื้อหา	6.27	1.044	6.80	.524
รวม ค่าเฉลี่ย	31.13		32.47	

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่าแผนการสอนที่ 1 ได้คะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับค่อนข้างดี คือมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการพูดทั้ง 5 ด้านเท่ากับ 31.13 ในแผนการสอนที่ 2 ได้คะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการพูดอยู่ในระดับค่อนข้างดี คือมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการพูดทั้ง 5 ด้าน เท่ากับ 32.47

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังของนักศึกษาจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมายนำมาหาค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ปรากฏผลตามตารางดังนี้

ตาราง 11 ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนก่อน และหลังการเรียนของนักศึกษา กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

ข้อที่	ก่อนได้รับการสอนโดยกิจกรรม PBL		หลังได้รับการสอน โดยกิจกรรม PBL	
	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
1	3.760	0.855	4.100	0.815
2	4.098	0.755	4.240	0.822
3	3.176	0.731	3.400	0.833
4	2.74	1.03	2.86	1.07
5	3.59	1.13	3.583	0.942
6	3.920	0.877	4.163	0.746
7	4.118	0.621	4.061	0.517
8	3.45	1.05	3.92	1.04
9	3.922	0.891	3.714	0.890
10	3.961	0.799	3.875	0.789
11	4.078	0.627	4.038	0.739
12	4.160	0.912	3.809	0.876
13	3.04	1.41	3.53	1.06
14	3.725	0.750	3.745	0.793
15	4.255	0.771	4.375	0.815

ตาราง 11 (ต่อ)

ข้อที่	ก่อนได้รับการสอนโดยกิจกรรม PBL		หลังได้รับการสอนโดยกิจกรรม PBL	
	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
16	3.961	0.799	4.083	0.83
17	4.549	0.541	4.396	0.765
18	4.510	0.731	4.313	0.829
19	3.824	0.817	4.063	0.861
20	4.608	0.635	4.417	0.767
รวม	3.8702	0.9755	3.9341	0.9238

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้นหลังจากได้รับการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน โดยที่ค่าเฉลี่ย ของผลที่ได้รับจากการสอบถาม หลังได้รับการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานซึ่งเท่ากับ 3.9341 จะมีค่าเฉลี่ย สูงกว่าผลที่ได้รับจากการสอบถามก่อนได้รับการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหา เป็นฐานซึ่งเท่ากับ 3.8702

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานสำหรับวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนได้รับการสอนจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น นักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาอุตสาหกรรมเพื่อการท่องเที่ยว สถาบันราชภัฏเชียงใหม่ จำนวน 55 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว 4 (1552607) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ 1) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการสอนกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน จำนวน 2 แผน ในแต่ละแผนมีขั้นตอนการสอน 4 ขั้นตอน คือ ช้่นนำเสนอปัญหา ชั้นศึกษาข้อมูล ชั้นฝึกปฏิบัติแก้ไขปัญหา และชั้นนำไปทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหาจริง 2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ เกณฑ์ประเมินความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียน การวิเคราะห์ข้อมูล ทำการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows

สรุปผล

1. ผลการศึกษาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน พบว่านักศึกษามากกว่าร้อยละ 60 ที่ผ่านเกณฑ์ระดับก่อนข้างดีขึ้น ไปจากจำนวนผู้เรียนทั้งหมด
2. ผลการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนทั้งก่อน และหลังได้รับการสอนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน พบว่านักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น

อภิปรายผล

จากการวิจัยดังกล่าวมีประเด็นสำคัญที่ควรนำมาอภิปรายดังนี้

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานช่วยส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้สูงขึ้น สืบเนื่องด้วยเหตุผลหลายประการคือ

ประการแรกกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน มีขั้นตอนการเรียนการสอนที่ทำให้ให้นักศึกษาเกิดทักษะในการคิด ซึ่งส่งผลให้นักศึกษามีความสามารถทางการพูดเพิ่มขึ้น โดยมีกิจกรรมการเรียนการสอนอันประกอบไปด้วย ขั้นนำเสนอปัญหา ขั้นศึกษาข้อมูลเพื่อจะนำไปแก้ปัญหา ขั้นฝึกปฏิบัติแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่กำหนดให้ และขั้นทดลองฝึกปฏิบัติแก้ปัญหาจริง โดยที่ปัญหาหรือประเด็นที่นำมารวมอภิปรายนั้นเป็นสิ่งเร้ากระตุ้นให้นักศึกษาได้คิด เนื่องจากปัญหาที่นักศึกษาจะต้องพยายามช่วยกันแก้ใขนั้น ได้มาจากบริบทของสาขานักเรียนเองจึงทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ กระตือรือร้นที่จะหาแนวทางแปลกใหม่ และเหมาะสมในการแก้ไขปัญหานั้นๆ ดังตัวอย่างเช่นในขั้นตอนของการฝึกปฏิบัติแก้ไขปัญหานั้น เมื่อนักศึกษาได้รับทราบปัญหาแล้ว นักศึกษาบางคนทราบว่าตัวเองค่อนข้างอ่อนในเรื่องการจดจำบทพูดในการบรรยายเรื่องของวัด และประวัติต่างๆของวัดในจังหวัดเชียงใหม่ ตัวผู้เรียนเองได้ร่วมปรึกษากับกลุ่ม หาวิธีการในการนำเสนอเรื่องราวของวัดโดยไม่ต้องจำบทพูดมากนัก แต่ก็ยังสามารถทำให้ดูเป็นธรรมชาติได้โดยการนำเสนอรูปภาพของวัดซึ่งจะมีคำบรรยายสั้นๆ ถึงประวัติของวัดและสิ่งต่างๆที่จะต้องครอบคลุมในการพูดบรรยายเรียงไว้เป็นหัวข้ออยู่ได้รูปภาพ พร้อมกันนี้ยังมีขั้นตอนของการใช้คำถามส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดในการแสวงหา และรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติม จากทั้งการระดมสมองทางเลือก และการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น โดยที่คำถามส่งเสริมนี้อยู่ในท้ายขั้นตอนของการฝึกปฏิบัติแก้ไขปัญหานั้นๆ เพื่อที่จะทำให้นักศึกษาได้ตระหนักถึงสิ่งที่ควรจะต้องปรับปรุงแก้ไข หรือเพิ่มเติมในผลงานชิ้นใหม่ ซึ่งจะต้องนำเสนอในขั้นตอนของการปฏิบัติแก้ไขปัญหานั้นๆ เพื่อที่จะทำให้ผลงานสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ตัวอย่างของคำถามส่งเสริม เช่น ในแผนการสอนที่ 1 นักศึกษาจะต้องเป็นมัคคุเทศก์และต้อนรับนักท่องเที่ยวชาวอเมริกัน จำนวน 10 คู่ และนำเที่ยวในเชียงใหม่เป็นเวลา 2 คืน 3 วัน โดยที่นักท่องเที่ยวเหล่านี้ ต้องการที่จะเยี่ยมชมวัด ชื่อของที่ระลึกของที่ระลึกของท้องถิ่น ทานอาหารแบบพื้นเมือง และมีประสบการณ์ในสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับเทศกาล และมารยาท หลังจากทำให้นักศึกษาได้นำเสนอผลงานในขั้นตอนของการฝึกทดลองแก้ไขปัญหานั้นๆ นักศึกษาจะปรึกษากันภายในกลุ่มว่าต้องปรับปรุงเรื่องไหน โดยใช้คำถามส่งเสริมเป็นแนวทางในการปรับปรุง ตัวอย่างของคำถามส่งเสริมได้แก่ “What is unique and important about each place you take the tourists to?” หรือในส่วนของการทานอาหารแบบขันโตก ตัวอย่างของ

คำถาม ได้แก่ “ Why is Khantok served only in northern Thailand? Why is eating Khantok Dinner interesting?” เป็นต้น จากจุดนี้นักศึกษาจะค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อที่จะทำให้งานของตนเองสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น โดยจะมีการคำนึงถึงการใช้ภาษาที่ถูกต้อง และวิธีการนำเสนอที่น่าสนใจ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาประมวลผลเพื่อนำไปสู่การสรุปอย่างสมเหตุสมผล แล้วนำผลการคิดนั้น ไปเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่อไป จากนั้นตอนดังกล่าวนักศึกษาได้ฝึกกระบวนการคิดอย่างเป็นขั้นตอน ส่งผลให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ และมีความชำนาญในการคิดจนเกิดทักษะในการคิดขั้นสูงที่ Giselaer (1996) ได้กล่าวไว้ว่า ในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนั้น ปัญหาจะเป็นโครงร่างของการสร้างองค์ความรู้ ซึ่งจะพาให้นักศึกษาค้นพบกับวิธีการของตนและทำให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในที่สุด จากการที่นักศึกษารู้จักกระบวนการในการคิด มีความรู้สึกระตือรือร้นที่จะหาทางแก้ปัญหาให้สำเร็จได้นั้น จะช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาปรับปรุงทักษะการพูดของตนเองอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากส่วนหนึ่งของความสำเร็จในการแก้ปัญหาได้นั้น คือความสามารถในการถ่ายทอดในสิ่งที่ตนเองคิดอย่างเป็นระบบแล้วให้ผู้อื่นสามารถเข้าใจได้

ประการที่สอง แนวคิดหลักของการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ จะยึดนักศึกษาเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้หาวิธีการจัดการกับปัญหาตามความสามารถ ความถนัด และสภาพที่แท้จริงภายในกลุ่ม ตัวอย่างเช่น นักศึกษาบางคนมีทักษะทางการใช้คอมพิวเตอร์มากกว่าสมาชิกคนอื่นภายในกลุ่ม ก็จะรับอาสาเป็นผู้ออกแบบผลงาน รวมถึงหาข้อมูลที่ต้องการจากอินเทอร์เน็ต ในขณะที่สมาชิกในกลุ่มที่เหลือก็รับอาสาเป็นคนหารูปภาพ หรือออกแบบวิธีการนำเสนอ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้รู้จักการรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่งเสริมการทำงานร่วมกับผู้อื่น กระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น รวมถึงยังได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารระหว่างกันและกันของนักศึกษาอีกด้วย จากการสังเกต พบว่า นักศึกษาจะมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันอยู่ตลอดเวลา ทั้งในเรื่องของการออกเสียงคำศัพท์ หรือกลวิธีในการจำบทพูด นักศึกษาจะมีความรู้สึกร่วมของการเป็นส่วนหนึ่งในกลุ่ม ในการค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อนำมาแก้ไขปัญหา นักศึกษาจะเป็นคนดำเนินการเองทุกขั้นตอน ซึ่งจากจุดนี้จะช่วยการส่งเสริมการเรียนรู้อย่างแท้จริงให้เกิดกับผู้เรียนบทบาทและหน้าที่ของครูผู้สอนจึงเป็นเพียงแค่ ผู้ให้ความช่วยเหลือหรือให้แนวคิดเมื่อผู้เรียนประสบปัญหาเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า นักศึกษายังคงเคยชินกับการถูกป้อนข้อมูลมาโดยตลอด และเนื่องมาจากว่าผู้เรียนจะต้องทำงานในเวลากลางวันและ ไม่มีเวลามาประชุมกันเองภายในกลุ่ม ทำให้ในช่วงแรกของการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้

เป็นไปได้ค่อนข้างยากที่จะทำให้ประสบผลสำเร็จตามที่คาดหวัง และผลคะแนนที่ออกมายังไม่เป็นที่น่าพอใจมากนัก ครูผู้สอนจึงต้องทำหน้าที่เป็นผู้ป้อนข้อมูลให้มากกว่าที่ควรจะเป็น แต่หลังจากที่นักศึกษาเริ่มเคยชินกับการเรียนมากขึ้น ส่งผลให้นักศึกษารู้จักวิธีการที่จะจัดการกับตัวเองและภาระที่ได้รับมอบหมายจากกลุ่มมากขึ้น รวมถึงคะแนนในการนำเสนอผลงาน ก็ดีขึ้นตามลำดับประการที่สาม นักศึกษาได้มีโอกาสลงมือในการปฏิบัติในการแก้ไขปัญหาจริง กับสถานการณ์ที่สามารถเกิดขึ้นจริงในอนาคต ปัญหาที่นำมาให้นักศึกษาแก้ไขถือได้ว่าเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในสายงานจริงที่นักศึกษาอาจจะต้องเจอเมื่อเข้าไปทำงาน จากจุดนี้ทำให้นักศึกษากิดการกระตือรือร้นที่อยากจะเรียนรู้ว่าวิธีการที่เหมาะสมที่จะสามารถนำไปแก้ไขปัญหาในแต่ละหัวข้อนั้นคืออะไร และจะจัดระบบการเรียนรู้ของตนเองให้เข้ากับคำตอบที่ได้รับ เพื่อให้สามารถจดจำและดึงความรู้มาใช้เมื่อต้องการได้ นักศึกษาส่วนใหญ่กล่าวว่าวิธีการเรียนที่เน้นให้มีการลงมือปฏิบัติจริงมีความเหมาะสมอย่างยิ่งต่อการเรียนที่ต้องการจะมุ่งเน้นเพื่อนำไปประกอบอาชีพ เพราะการเรียนแบบนี้จะทำให้นักศึกษาทราบถึงสิ่งที่จะต้องเป็นอุปสรรคต่อไปในอาชีพในอนาคต แต่ในทางตรงข้ามนักศึกษาจะรู้สึกกลัวหรือวิตกกังวลที่จะต้องแก้ปัญหานั้นๆ รวมถึงจะมีความรู้สึกที่ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นมาใหม่นอกเหนือจากที่เคยเจอจะเป็นสิ่งที่ท้าทายให้นักศึกษาได้พยายามคิดวิเคราะห์ หาแนวทางมาแก้ไขปัญหาที่มากขึ้น และเนื่องจากว่านักศึกษามีจำนวนมากกว่าร้อยละ 50 กำลังทำงานทางด้านบริการการท่องเที่ยวอยู่แล้ว จึงเป็นการเหมาะสมอย่างยิ่งที่เปิดโอกาสให้นักศึกษามาร่วมกันอภิปรายถึงปัญหาที่เกิดขึ้น และวิธีการที่นักศึกษาเคยใช้ในการแก้ปัญหามาก่อน รวมถึงดูความมีประสิทธิภาพของสิ่งที่เคยกระทำไป จากทั้ง 2 แผนการสอนพบว่านักศึกษาได้พัฒนาความสามารถในการจดจำคำศัพท์เฉพาะของมัลตุเทศก์ได้มากขึ้น โดยตรวจสอบได้จากผลงานในการพุดนำเสนอในขั้นตอนของการแก้ไขปัญหาจริง ในช่วงแรกๆของการพุดนำเสนอผลงาน นักศึกษาจะไม่สามารถพุดได้เลยถ้าไม่มีกระดาษจดคำศัพท์ หรือเนื้อหาของสิ่งที่ต้องการจะพุด แต่หลังจากที่นักศึกษาเริ่มมีการค้นหาข้อมูลด้วยตนเองบ่อยครั้ง รวมถึงมีการพุดคุยแลกเปลี่ยนกับสมาชิกทั้งใน และนอกกลุ่ม ทำให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น และสามารถพุดนำเสนอได้โดยไม่ต้องใช้กระดาษจดอีกในการนำเสนอครั้งต่อมา ซึ่งจุดนี้เองก็ได้สอดคล้องกับแนวคิดในเรื่องของ "ปัญญปฏิบัติรูป" ของสำนักงานสภาพัฒนาการศึษาและประกันคุณภาพการศึษาของสถาบันราชภัฏที่ กล่าวถึงการศึษา วิจัย แนวนโน้มความต้องการของท้องถิ่น และประเทศ เพื่อผลิตกำลังคนให้สอดคล้อง พัฒนารูปแบบการรับนักศึกษา และการจัดการ

ศึกษาให้เป็นการศึกษาตลอดชีวิตทั้งในระบบ นอกระบบ มีการจัดกระบวนการเรียนการสอนให้ยึดนักศึกษาเป็นสำคัญ จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้น ได้ทุกที่ ทุกเวลา และเกิดขึ้นได้ทั้งในระดับตัวนักศึกษาระดับห้องเรียน และระดับนอกห้องเรียน ปรับปรุง และพัฒนาระบบการวัดและประเมินผลการศึกษาให้สอดคล้องกับรูปแบบการจัดการศึกษา ดำเนินการเรียนด้วยการมีประสบการณ์ตรง เพื่อสร้างองค์ความรู้ในการพัฒนาท้องถิ่น

ประการที่สี่ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ได้ส่งเสริมทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างแท้จริง ซึ่งจากการประเมินความสามารถทางการพูดอังกฤษของนักศึกษาพบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาอยู่ในระดับที่น่าพอใจทั้ง สองแผนการสอน กล่าวคือ มีนักศึกษามากกว่าร้อยละ 60 ที่ผ่านระดับก่อนข้างดีขึ้น ไป ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ และจากการเปรียบเทียบทั้ง 2 แผนการสอนจะเห็นได้ว่าแนวโน้มของระดับความสามารถของนักศึกษามีมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจน กล่าวคือในแผนการสอนที่ มีนักศึกษาที่ผ่านระดับก่อนข้างดีทั้งหมดมีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 61.82 และมีการเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจนในแผนการสอนที่ 2 ซึ่งที่ มีนักศึกษาที่ผ่านระดับก่อนข้างดีทั้งหมดมีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 94.54 จากการวิจัยพบว่านักศึกษาสามารถพัฒนาระดับการพูดของตนเองให้ดีขึ้น นักศึกษาจะมีการตระหนักรู้ตลอดเวลาในขณะที่พูดภาษาอังกฤษเพื่อทำให้มีข้อผิดพลาดน้อยที่สุด ตัวอย่างเช่น ในการพูดนำเสนอครั้งแรก ผู้เรียนจะมีความประหม่าเป็นอย่างยิ่ง มีการพูดตะกุกตะกัก ออกเสียงคำศัพท์ไม่ชัดเจนจนมีผลต่อความเข้าใจในบางครั้ง และไม่สนใจว่าสิ่งที่พูดออกมาจะถูกต้องตามไวยากรณ์หรือไม่ แค่สามารถนึกถึงคำศัพท์ที่แปลได้เข้าใจ ก็พอใจแล้ว และไม่คิดแก้ไข เช่น “ Long time ago, Thailand calling Siam.” เป็นต้น รวมถึงการมีทักษะทางภาษาที่ไม่เหมาะสม บางคนจะมีการเกาหัวและหูทุกครั้งทีพูดจบประโยค หรือในขณะที่พูดก็จะมองเพดาน แทนที่จะเป็นผู้ฟัง สิ่งเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการสื่อสาร แต่จากการสังเกตพบว่านักศึกษามีความพยายามในการฝึกฝนเป็นกลุ่มมากขึ้น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และพยายามช่วยกันแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้ค้นพบว่า ระดับความสามารถทางการพูดของผู้เรียนในชั้นยังมีความแตกต่างกันค่อนข้างมากสืบเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการ ได้แก่ พื้นฐานทางการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันของนักศึกษาหรือการที่นักศึกษาบางคนได้ประกอบอาชีพเป็นมัคคุเทศก์ หรือทำงานเกี่ยวกับการบริการการท่องเที่ยวอยู่แล้ว สิ่งเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาเพราะว่านักศึกษามีระดับความมั่นใจในการพูดที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษอยู่แล้วจะมีความคล่องแคล่วในการพูดมากกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้ประกอบอาชีพในการพูด

ภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัยจึงพยายามสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักศึกษาโดยการให้คำปรึกษาในกรณีที่ผู้เรียนไม่เข้าใจ หรือต้องการคำปรึกษา รวมถึงให้กำลังใจกับผู้เรียนตามวาระด้วย

2. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามีเพิ่มมากขึ้นหลังจากได้รับการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ดังที่ Atkinson (อ้างใน ภาวิณี พิเคราะห์งาน, 2543, หน้า 20) ได้กล่าวถึงประเด็นสำคัญต่างๆที่ทำให้นักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียน เพื่อให้ได้ประสพผลสำเร็จว่า นักศึกษามักจะตั้งเป้าหมายในการทำงานเพื่อที่จะเพื่อทำให้ประสพผลสำเร็จ ซึ่งจะมุ่งเน้นอยู่ 2 ประการคือ 1) เป้าหมายในปัจจุบัน และ 2) เป้าหมายในอนาคต จะเห็นได้ว่าการใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ สามารถส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้นได้ เนื่องจากนักศึกษามีการตั้งเป้าหมายในการเรียนและงานที่ทำอย่างสม่ำเสมอ รวมไปถึงจะมีการตระหนักถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตด้วย นักศึกษาจะพยายามทำผลงานให้ดีที่สุดในระดับเรียนเพื่อที่จะได้รับคะแนนที่ดีที่สุด ซึ่งถือได้ว่าเป็นเป้าหมายปัจจุบัน โดยที่นักศึกษาไม่รู้ตัวว่าในขณะที่นักศึกษากำลังพยายามทำคะแนนนั้น แรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษาก็มีมากขึ้นด้วย และจากการสอบถามผู้เรียนบางคนพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ ได้เข้ามามีส่วนช่วยให้นักศึกษาตระหนักถึงอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นได้กับอาชีพของตนในอนาคต และกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ได้ช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาได้คิดวิเคราะห์ถึงวิธีแก้ปัญหาอยู่ตลอดเวลา ทำให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะพยายามหาความรู้เพิ่มเติม และมีการทำงานร่วมกันเป็นทีม โดยคำนึงถึงความสำเร็จของกลุ่มเป็นหลัก สิ่งเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาสร้างแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้นเพื่อที่จะเอาชนะปัญหาได้

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่องกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะบางประการดังนี้

ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1. การเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ ควรที่จะยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางอย่างแท้จริง ผู้สอนควรลดบทบาทของการเป็นแม่แบบสำหรับผู้เรียน และเปิดโอกาสให้นักศึกษาเป็นผู้จัดเตรียมมาสื่อ เนื้อหา หรือวิธีการต่างๆที่จะนำมาจัดการกับปัญหาได้เอง บทบาทของผู้สอนควรเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกในการแสวงหาความรู้ในยามที่นักศึกษามีปัญหาเท่านั้น เพื่อให้นักศึกษาได้มองเห็นถึงศักยภาพที่แท้จริงตัวเอง เนื่องจาก

การสอนที่ผ่านมา ในช่วงแรก เนื้อหาที่ผู้วิจัยได้บรรจุในแผนการสอนนั้น มีเนื้อหารายละเอียดที่ป้อนให้กับนักศึกษามากเกินไป เนื่องจากเกรงว่านักศึกษาจะไม่สามารถเข้าถึงทุกประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการจะให้นักศึกษาทราบ ทำให้บางครั้งนักศึกษาซึ่งกำลังอยู่ในขั้นตอนของการศึกษาหาข้อมูลเพื่อที่จะนำมาแก้ไขปัญหา ไม่จำเป็นต้องค้นคว้าข้อมูลเอง ส่งผลให้นักศึกษาไม่เข้าใจ และไม่ทราบถึงวิธีแก้ไขปัญหาคด้วยตัวเองอย่างแท้จริงเมื่อถึงเวลา และในขณะเดียวกัน ความแตกต่างระหว่างผู้เรียนก็ถือได้ว่าเป็นอุปสรรคสำคัญในการสอน นักศึกษาบางคนมีความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างอ่อน กอปรกับขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้ครูผู้สอนต้องเข้าไปมีบทบาทมากกว่าเดิม เพราะต้องการให้นักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้เร็วขึ้น ตามเพื่อนทัน แต่สิ่งนี้กลับทำให้เป็นผลเสียมากกว่าผลดี เนื่องจากผู้เรียนเหล่านี้จะไม่ยอมคิดด้วยตนเองเมื่อประสบปัญหาเพราะคิดว่าจะมีคนคอยช่วยอยู่เสมอ หรือในบางกรณีที่ผู้เรียนมีกระบวนการในการคิดที่ค่อนข้างช้า ครูผู้สอนจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะต้องลดบทบาทตัวเองลง และต้องมีความอดทนมากขึ้นเข้าใจในความแตกต่างของนักศึกษาและควรสนับสนุนนักศึกษาให้ค้นพบวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อที่จะทำให้นักศึกษาได้แสดงความสามารถอย่างแท้จริงของแต่ละบุคคลออกมา

2. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนให้มากยิ่งขึ้น ในการเรียนการสอนบางครั้งนักศึกษาควรจะมีโอกาสได้พบกับเจ้าของภาษาบ้างเพื่อให้เกิดความเคยชินในการสื่อสาร และพัฒนาทักษะการพูดให้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขั้นตอนของการศึกษาหาข้อมูล และฝึกทดลองปฏิบัติแก้ไขปัญหามา เนื่องจากว่าใน 2 ขั้นตอนนี้ นักศึกษาจะต้องเก็บเกี่ยวข้อมูลต่างๆ ประสบการณ์ และความคุ้นเคยในการพูดให้มากที่สุด เจ้าของภาษาจะสามารถช่วยให้นักศึกษาลดความตื่นเต้นในขณะที่ได้ถ้านักศึกษามีการฝึกพูดกับเจ้าของภาษาบ่อยครั้ง และยังคงส่งผลให้นักศึกษาไม่เกิดความประหม่า สามารถพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติมากยิ่งขึ้นเมื่อต้องพูดนำเสนอผลงานในขั้นตอนของการแก้ไขปัญหามาในสถานการณ์จริง ซึ่งจากการทดลองสอนพบว่าเมื่อมีเจ้าของภาษามาร่วมให้คำแนะนำในการนำเสนอผลงานครั้งสุดท้าย ซึ่งผู้เรียนไม่เคยพบกับเจ้าของภาษามาก่อน ทำให้นักศึกษาบางคนเกิดความกังวล และประหม่าได้อย่างชัดเจนทั้งที่เคยพูดได้ดีก่อนการพูดนำเสนอครั้งสุดท้าย และจากการสัมภาษณ์นักศึกษายบางคนพบว่าบรรยากาศที่เป็นกันเองระหว่างนักศึกษาและผู้สอนก็มีส่วนสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนให้มากยิ่งขึ้นได้ เนื่องจากผู้เรียนอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย ดังนั้นลักษณะของการเรียนการสอนจึงเป็นเหมือนการพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้ ผู้วิจัยพบว่าบรรยากาศในการเรียนที่ผ่อนคลายและดูเป็นมิตร จะทำให้นักศึกษามีความสบายใจในการเรียน และกล้าเข้ามาขอคำปรึกษา

จากผู้สอนได้มากยิ่งขึ้น อีกประการหนึ่งที่ผู้สอนควรคำนึงถึงคือ สื่อที่นำมาใช้สอนควรมีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น เพื่อที่จะเป็นตัวกระตุ้นให้นักศึกษามีความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้นจากการสอนเพียงแต่การแจกแผ่นแบบฝึกหัด และใช้กระดานเขียน ดูไม่น่าสนใจเท่าที่ควรเมื่อเทียบกับการนำรูปภาพ หรืออุปกรณ์ช่วยสอนจริงมานำเสนอนักศึกษา

3. จำนวนของนักศึกษาในห้องที่ต้องการจะวัดทักษะทางการพูดไม่ควรจะมีมากเกินไป เนื่องจากจะทำให้ผู้สอนไม่สามารถเข้าถึงตัวนักศึกษาได้ดีเท่าที่ควรจะเป็น จากการทดลองสอนในห้องที่มีนักศึกษาจำนวน 55 คนพบว่า การวัดความสามารถทางการพูดของนักศึกษาทีละคนเป็นเรื่องที่ยากมาก ผู้วิจัยไม่สามารถให้คำปรึกษาหรือให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักศึกษาทุกคนได้และโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเวลาในการเรียนการสอนมีจำนวนจำกัด ทำให้ประสิทธิภาพของแผนการสอนไม่ดีเท่าที่ควร ดังนั้นช่วงเวลาในการเรียนการสอนควรมีความยืดหยุ่น สามารถปรับให้เหมาะสมกับช่วงเวลาได้ เนื่องจากการเรียนแบบใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ นักศึกษาจะต้องทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ดังนั้นนักศึกษาจึงต้องใช้เวลาในการพบปะ พูดคุย หรือเพื่อให้ได้แนวทางในการแก้ปัญหาที่ดีที่สุด

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาผลของการสอน โดยกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานที่มีต่อทักษะฟัง เขียน และอ่านภาษาอังกฤษ
2. ควรทำการวิจัยกับนักศึกษาในแขนงวิชาอื่นที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ เช่น คอมพิวเตอร์ บัญชี การโรงแรม เป็นต้น
3. เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายที่ทำการทดลองครั้งนี้คือผู้เรียนที่เป็นภาคสมทบ ดังนั้นควรมีการศึกษาวิจัยกับกลุ่มที่เรียนภาคปกติเพื่อศึกษาหาความแตกต่าง

บรรณานุกรม

- กาญจนา ปรามพล. (2530). **การทดสอบและประเมินผลการเรียนและการสอนภาษา.**
กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. (2525). “ศิลปะการพูดสำหรับมัคคุเทศก์”, **มัคคุเทศก์กับการนำเที่ยว.**
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เกษตร. 283.
- บุปผา คุมมานนท์. (2541). **คู่มือมัคคุเทศก์.** มหาวิทยาลัยศิลปากร. กรุงเทพฯ : บริษัท
อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง. 9.
- ปิยฉัตร ปลอดโปร่ง. (2533). **ผลของการเรียนแบบกำหนดงานที่มีต่อความสามารถใน
การใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิมพ์า ตันติเสวี. (2533). **รายงานการสัมมนาเรื่องการพัฒนาบุคลากรสาขาการท่องเที่ยว
ประจำปี พ.ศ. 2533.** โรงแรมเอเชีย. กรุงเทพฯ. 55.
- เพชรรัตน์ สุริยา. (2543). **การพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษโครงการเพื่อส่งเสริมทักษะ
ทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ไพฑูริย์ พงศบุตร. (2533). **รายงานการสัมมนาเรื่องการพัฒนาบุคลากรสาขาการท่องเที่ยว
ประจำปี พ.ศ. 2533.** โรงแรมเอเชีย. กรุงเทพฯ. 18-21.
- มาลินี จุฑาลพ. (2537). **จิตวิทยาการเรียนการสอน.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ทิพย์วิสุทธิ.
รายงานประจำปี 2542 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2542). กรุงเทพฯ. 14.
- ภาวิณี พิเคราะห์งาน. (2543). **ลักษณะทางสังคมและจิตวิทยาของนักศึกษาชั้นปีที่ 3
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ละม่อม ศรีเจริญ. (2544). **การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเทคโนโลยีการเกษตร 1 โดย
กิจกรรมการเรียนแบบเน้นงานปฏิบัติ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง ชั้นปีที่ 1.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- วรรณดี วรรณศิลป์. (2522). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรลักษณ์ ตรีชาภรณ์. (2532). **ปัญหาของการใช้ภาษาอังกฤษของมัคคุเทศก์ในเชียงใหม่.** มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิลาวรรณ วงศ์ตั้งกา. (2530). **ปัจจัยในการส่งเสริมการสอนภาษาอังกฤษที่ตีในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีความพร้อมต่างกันทางด้านอุปกรณ์ช่วยสอนภาษา.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิลาสวงศ์ พงสะบุตร. (2525). **วิทยาการผู้ให้การอบรมมัคคุเทศก์ระดับจังหวัดพระนครศรีอยุธยา แก่นักศึกษาวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา เมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2525 ณ วิทยาลัยพระนครศรีอยุธยา**
- วิภาดา รัตน์จักษ์. (2540). **การพัฒนากิจกรรมการฟัง-พูด ตามแนวคิดแบบผสมผสานสำหรับวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจโรงแรม.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วัชรพงษ์ ทองงาม. (2541). **การพัฒนากิจกรรมการละครแบบมีบทพูดส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนนาฏศิลป์ชั้นกลาง.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุภิญญา พิทักษ์ศักดิ์ถาวร. (2541). **การสอนวิชาคณิตศาสตร์โดยใช้รูปแบบการแก้ปัญหาของโพลยาในโรงเรียน ปรีณสรอดแลนด์วิทยาลัย.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุรางค์ โส้วตระกูล. (2537). **จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3).** กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สังขยา บุญมา. (2542). **การพัฒนากิจกรรมการเขียนบันทึกโต้ตอบเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียน และแรงจูงใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.** วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อรรณพ คุณพันธ์. (2541). **การวิจัยการศึกษา. ภาควิชาประเมินผลและวิจัยการศึกษา. คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.**

- อาจินวัชร ศักดิ์พิฆานพร. (2538). **ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาเทคนิคช่างระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1**. ปรินญาณิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร กรุงเทพฯ.
- อำพรพรรณ สุกันธา. (2533). **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ตามรูปแบบการสอนแบบแก้ปัญหของ พิชชณี เรื่องพลังงานกับชีวิต สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- Albanese, M., & Mitchell, S. (1993). Problem-based Learning: A review of the literature on its outcomes and implementation issues. **Academic Medicine**, 68(1), 52-81.
- Aspy, D.N., Aspy, C.B., & Quimby, P.M. (1993). What doctors can teach teachers about problem-based learning. **Educational Leadership**, 50(7), 22-24.
- Barbara Duch. (2001). **A Key Factor in PBL [Online]**. Available <http://www.udel.edu/pbl/cte/spr96-phys.html>.
- Barrows, H. S. (1996). A taxonomy of problem-based learning methods. **Medical Education**, 20, 481-86.
- Barrows, H. S. (1992). **The tutorial process**. Springfield, IL: Southern Illinois School of Medicine.
- Barrows, H. S. (1996). "Problem-Based Learning in Medicine and Beyond: A Brief Overview." In L. Wilkerson and W. H. Gijsselaers (eds.), **Bringing Problem-Based Learning to Higher Education: Theory and Practice**. **New Direction for teaching and Learning**, no. 68. San Francisco: Jossey-Bass
- Bernstein, P., Tipping, J., Bercovitz, K., & Skinner, H.A. (1995). Shifting students and faculty to a PBL curriculum: Attitudes changed and lessons learned. **Academic Medicine**, 70(3), 245-247.
- Bloom. (1956). **Philosophical Orientation [Online]**. Available <http://www.udel.edu/pbl/others.html>
- Bridges, E. M. (1992). Problem based learning for administrators. Eugene, OR: **ERIC Clearinghouse on Educational Management**. (ERIC Document Reproduction Service No. ED 347 617).

- Bridges, E. M., & Hallinger, P. (1991, September), **Problem-based learning in medical and managerial education**. Paper presented for the Cognition and School Leadership Conference of the National Center for Educational Leadership and the Ontario Institute for Studies in Education, Nashville, TN.
- Carroll, J.B. (1980). **Testing communicative performance**. London : Pergamon Press.
- Delafuente, J.C., Munyer, T.O., Angaran, D.M., & Doering, P.L. (1994). A problem solving active learning course in pharmacotherapy. **American Journal of Pharmaceutical Education**. 58(1), 61-64.
- Combs. (1976). **Developing PBL Project [Online]**. Available
<http://www.pbl.org/pbl/change.html>
- Craig Rusbult. (2000). **Motivation [Online]**. Available
<http://www.sit.wisc.edu/~crusbult/asa/teaching/motivation.html>
- Davis et al. (1974). **Closing Thoughts [Online]**. Available
<http://www.pbl.org/pbl/pbloutside.html>
- Duffy, T.M., & Cunningham, D.J. (1997). Constructuivism: Implication for the design and delivery of instruction. In David Jonassen (Ed.). **Handbook of research in education, communication, and technology**, New York: Macmillan.
- Duffy, T.M., & Savery, J.R. (1994). **Problem-based learning: An instructional model and its constructivist framework**. In Brent G. Wilson (Ed.) *Constructivist learning environments: Case studies in instructional design*. Englewood Cliffs, NJ: Educational Technology Publications. (EJ 512 183).
- Finocchiaro, M. (1982). Reflection on the past, the present, and the future. **English Teachin Forum**, 20(3), 2-13.
- Gallagher, S.A., Stepien, W.J., & Rosenthal, H. (1992). The effects of problem-based learning on problem solving. **Gifted Child Quarterly**. 36(4), 195-200.
- Giselear. (1996). **Challenges and Change Strategies [Online]**. Avaialble
<http://www.odyssey.on.ca/7Eelaine.coxon/rubics.html>

- Hallinger, P. & Bridges, E.M. (1994). Problem based learning in educational administration: defining its major features for application, **Studies in Educational Administration**, 59, 15-23.
- Hunt, Scott and Mc Croskey. (1978). **The Model [Online]**. Available <http://www.ncrel.org/sdrslareas/issues/content.html>
- Hutchinson, T. & Waters, A. (1981). **ESP at the Crossroads**. In Swales, J. (Ed.), 1985.
- Kenedy. (1982). **Foreshadowed Outcomes. [Online]**. Available <http://www.mcli.dist.maricopa.edu/pbl/edaff.siumed.edu/DEPT/Index.html>
- Lave, J., & Wenger, E. (1991). Situated learning: **Legitimate peripheral participation**. Massachusetts: Cambridge University Press.
- Limerick, B., Clarke, J.A., Daws, L. (1999). Problem-based Learning within a Post-modern Framework: a process for a new generation?, in: **Teaching in Higher Education**, 2(3), 259-272.
- Mandin, H., Harasym, P., & Watanabe, M. (1995). Developing a "clinical presentation" curriculum at the university of Calgary. **Academic Medicine**, 70(3), 616-624.
- Marjorie M. MacKinnon. (1999). CORE Elements of Students Motivation in Problem-Based Learning. **New Direction for Teaching and Learning**, 78, 49-58: Jossey-Bass Publishers.
- Moore, K.D. (1992). **Classroom Teaching Skills**. McGraw-Hill, Inc.
- Orawan Sethasatian. (1995). **Development of Technical English Lessons based on Problem-based learning to increase listening-speaking ability and critical thinking of diploma level students**. Graduate School Chiang Mai University.
- Paulston, C.B. & Howard, S.K. (1993). Instruction activities in the foreign classroom : How to grow the tulip rose. **Developing Communication Skills**. London : Cambridge University Press.
- Pincus, K.V. (1995). Introductory Accounting: Changing the First Course. **New Direction for Teaching and Learning**, 61, 88-98.
- Richards & Rogers. (1986). **Approach and method in language teaching**. London : Cambridge University Press.

- Savery JR, Duffy TM. (1997). Problem based learning: An instructional model and its constructivist framework. **Educational Technology** 1995; 35(5):31-7.
- Searl, J.R. (1978). **Speech acts**. London : Cambridge University Press.
- Short, K.G., Harste, J. & Burke, C. (1996). **Creating classrooms for authors and inquirers** (2nd edition). Portsmouth. NH : Heinemann.
- Spiro, R.J., Feltovich, P.J., Jacobson, M.J., & Coulson, R.L. (1991). Cognitive flexibility, constructivism and hypertext: Random access instruction for advanced knowledge acquisition in ill-structured domains. **Educational Technology**, 31, 24-33.
- Swan, M. & Ellis. (1987). **Practical English Usage**. Oxford : OUP.
- Valette, R.M. & Disick, R>S> (1972). **Modern Language Performance Objectives and Individualization**. New York : Harcourt Brace Jovanovich.
- Vernon, D.T. (1995). Attitudes and opinions of faculty tutors about problem-based learning. **Academic Medicine**, 70(3), 216-223.
- Vernon, D.T., & Blake, R.L. (1993). Dose problem-based learning work? A meta-analysis of evaluative research. **Academic Medicine**, 68(7) 550-563.

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Chiang Mai University

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญตรวจแผนการสอน

อาจารย์ เอกรัฐ อินทร์แสง

Mr. Andrew J. Goudie

ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏเชียงใหม่
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

Faculty of Business Administration
University of Salford
Manchester United Kingdom

ผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

นางสาว นवलพรรณ นิยมคำ

นางสาว นवलพรรณ นิยมคำ

งานแนะแนวและจัดหางาน

กองสวัสดิการนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแผนการสอนกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

Lesson Plan : PBL 2 “Tour Operator in Ecotourism”**Subject :** English for Tourism 4**Level :** 4th Year Students Majoring in Tourism Industry**Time :** 8 Periods**No. of students :** 55**Content :** Tour operator in ecotourism**Period 1 (Stage 1: Introduction)****Terminal Objectives :** Students should be able to discuss about ecotourism in terms of meanings and features of it.**Enabling Objectives :** Students should be able to :

1. give meaning of ecotourism.
2. specify the serious problems that have happened with the tourism in Thailand nowadays which relate to both environment and culture.
3. list those problems on charts

Product Specifications : 1. Oral presentation

2. List of problems

Procedures:

1. Students to give meaning of Ecotourism.
2. Students work in groups and discuss the following questions:
 - What could be negative impact of tourism on the following?
 - a. historic sites (Temples, Palaces, etc.)

- b. forest and mountain
 - c. the countryside
 - d. natural habitats (wildlife, wild plants, etc.)
 - e. the host community and culture
3. Students present orally in front of class.
 4. Students are presented problem and case

The Problem :

In Thailand the decline of real Thai culture and the destruction of the environment by local people, tourists, and others are increasing sharply. Tourism Authority of Thailand (TAT) focuses on these problems seriously and tries to deal with everyone who involved, especially the travel agencies, in order to make tourism more sustainable under the banner of “ecotourism “

The Case :

You are the representative of your company and are asked to attend a the meeting for tourist guides and tour operators held by TAT. The theme of this meeting is to find out the places in Chiang Mai that can be promoted to be tourist attractions for ecotourism. You have to list as many places as possible, give reasons why you select them and how you can operate them in an ecotourism way . You need to brainstorm and discuss with your colleagues in the same company and present your ideas to all participants in the meeting.

5. Teacher tells students product specification required after lesson.

Period 2: (Stage 2 :Presentation and Guided Questions)

Terminal Objectives : Students should be able to discuss about ecotourism problems.

Enabling Objectives : Students should be able to :

1. give opinion about “ Foreign Exchange” hand out.
2. discuss the causes of the problems and the purpose of “ Your Nepal trek : final preparations” leaflet.
3. present their ideas orally.

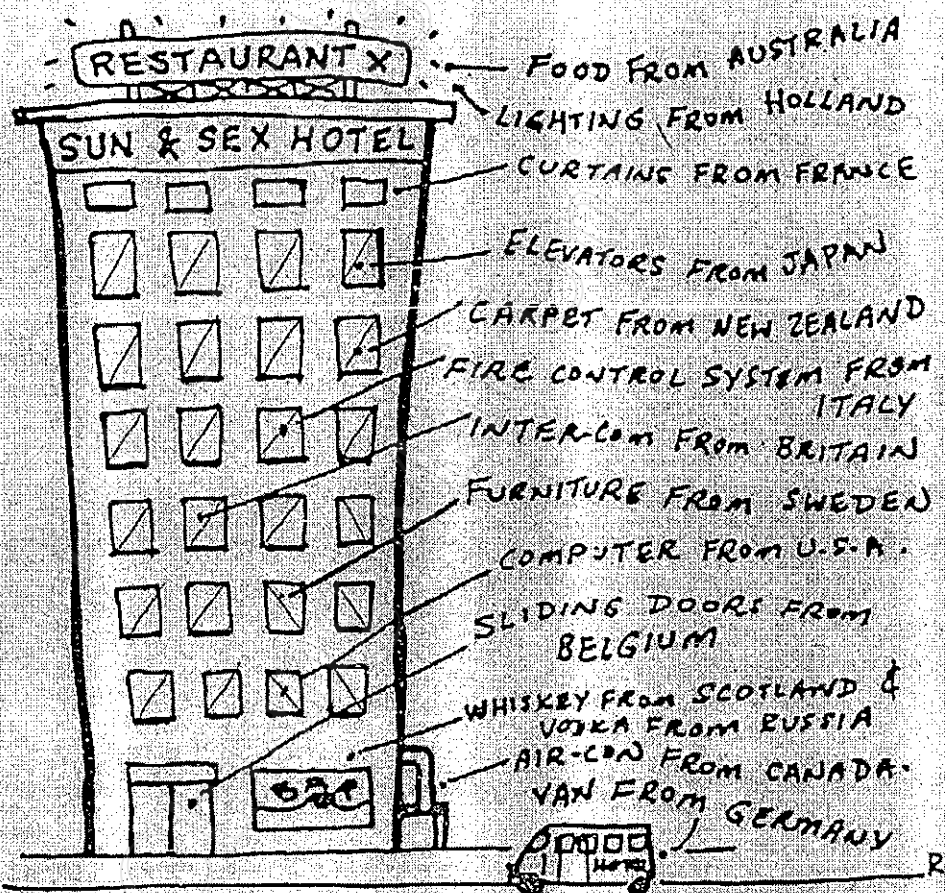
Product Specifications : 1. Oral presentation

Procedures:

1. Students are reminded about the case and the problem.
2. Students give opinion after reading “ Foreign Exchange” hand out (Work Sheet 1).
3. Students read one more leaflet “ Your Nepal trek : final preparations” (Work Sheet 2), and discuss the causes of the problems and the purpose of it.
4. Students present their ideas orally at the end of lesson.

FOREIGN EXCHANGE ?

DOES TOURISM EARN FOREIGN EXCHANGE ?



AN AMERICAN TOUR PARTY (FOR EXAMPLE) PAYS THE OPERATOR IN USA, TRAVELS PAN AM, STAYS IN AN AMERICAN-OWNED HOTEL, EATS ONLY AMERICAN FOOD AND TRAVELS IN AMERICAN PLANES, CARS & SHIPS.

WHO PROFITS MOST?

Work Sheet 2

YOUR NEPAL TREK : FINAL PREPARATIONS.....

This information will help you with the final preparations for your trek in Nepal. Please read it carefully and be sure you understand where you should go to begin your trek. We have organised your trek as carefully as we can but, there are a few final items you must consider to help us make it a success.



HIMALAYAN JOURNEYS

HIMALAYAN JOURNEYS (P) LTD.
P.O. BOX 989 KANTIPATH, KATHMANDU, NEPAL.
PHONE : 226138 / 226139
FAX: +0977-1-227068 TELEX: 2544 HJTREK NP.

Nepal's hill country is a delightful place to visit. More and more trekkers are coming each year, while such growth is good for the economy of the country and helps contribute to the development of hills regions, there are some adverse effects of trekking which if allowed to go unchecked, will make the quality of life in the hills of Nepal deteriorate and it will become unattractive to other trekkers. We would like you to enjoy your trek but, at the same time we would like to ask you to follow a few simple suggestions.

* Do not litter. Please burn all papers, film wrappers and other junk. Do not leave plastic bags around when you break camp. Village children do not understand that this is a dangerous toy. Please also be careful with what you leave along the trail.

* Burn or bury all toilet paper. The sherpas will have boxes of matches which they will give you if you ask. Burning used toilet paper helps it to decompose much more rapidly and leaves a much more sanitary and tidy camp.

* DO NOT PASS OUT BALLOONS, CANDY OR MONEY TO VILLAGE CHILDREN. IT ENCOURAGES THEM TO BEG. IF IT HURTS YOUR CONSCIENCE TO SEE POOR PEOPLE IN THE HILLS YOU CAN DONATE THE MONEY TO ORGANISATIONS COMMITTED TO HELPING UNDERPRIVILEGED CHILDREN IN A SYSTEMATIC AND SUSTAINED MANNER. A LIST OF SUCH ORGANISATION WILL BE PROVIDED BY HIMALAYAN JOURNEYS UPON REQUEST.

* Do not leave your camera, watches or other valuables around the camp. Keep all your personal belongings in your tent at night. Do not leave laundry out to dry at night - it might not be there the next morning.

* DO NOT MAKE CAMP FIRES. NEPAL IS FAST LOSING WHAT ONCE USED TO BE DENSE FORESTS. DO NOT CONTRIBUTE TO ECOLOGICAL DEGRADATION.

* DO NOT HAND OUT MEDICATION TO VILLAGERS UNLESS YOU CAN MAKE A DIAGNOSIS AND FOLLOW THROUGH WITH THE COMPLETE TREATMENT.

* Do not insist on carrying on with your trek if snow, landslides or some other unforeseen problems make the route dangerous. You could be placing in jeopardy the lives of other co-trekkers and the sherpas.

* Carry rupee notes in smaller denominations or you might discover that your thousand rupee note is of no value because no one can change it.

* Do enjoy the hills and the culture of the people who inhabit them. Their's is a simple life from which there is much to be learnt.

* In case something should happen to you and you have to be evacuated, do not ask for evacuation by helicopter unless you feel that your life is in danger.

ตัวอย่างเอกสารแผ่นพับของบริษัทนี้เกี่ยวกับเนปาลที่เรียกร้องให้นักท่องเที่ยวมีความรับผิดชอบต่อสภาพแวดล้อมที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว และเอื้ออาหารต่อประชาชนในท้องถิ่น โดยมีให้มีการทิ้งขยะเคลื่อนกลาด มีการเผาขยะและกระดาษชำระก่อนเคลื่อนย้ายที่พักแรม ไม่ให้ลูกโป่ง ขนม ลูกกวาด หรือเงินแก่เด็ก ๆ ในหมู่บ้านเพราะเป็นการเพาะนิสัยชอบขอเงินแก่เด็ก แต่ถ้านักท่องเที่ยวอยากให้เกิดการบริจาคองค์กรที่ตั้งไว้เพื่อให้การช่วยเหลืออย่างเป็นระบบ มีให้มีการให้ยารักษาโรคแก่ชาวบ้าน นอกจากนักท่องเที่ยวจะสามารถวินิจฉัยอาการของโรคได้ และรักษาจนหายได้

Period 3:

Terminal Objectives : Students should be able to discuss about ecotourism problems.

Enabling Objectives : Students should be able to :

1. make a note of things that a developer should and should not do by answering the questions.
2. presents their products orally.

Product Specifications : 1. Oral presentation
2. List of problems

Procedures

1. Students are reminded about the case and the problem.
2. Students read one article “ Safe Tourism” from Our Planet Magazine (Work Sheet 1).
3. Students make a note of things that a developer should and should not do by answering these questions:
 - a. What advice would you give to a developing country trying to enlarge its tourist industry?
 - b. Which of these points could an overdeveloped tourist are take note of?
4. Students presents their products orally.

Safe Tourism

MOST RESOURCE-POOR island states trying to manage to survive in global economy cannot afford to neglect the economic opportunities tourism offers. As they suffer from the continuing slide of international commodity prices, many have no alternative but to offer their natural beauty- and cheap labour costs- to attract the tourist industry. Following the rules for sustainable tourism- while tough- could reduce the risks to the environment.

SO, WHAT RULES keep you profitably safe and sustainably beautiful? The first rule is : keep tourists all in one place for as long as you can during their visit to your island. Leaving aside the thorny issues of foreign ownership and oversaturation, Hawaii can teach few things about safe tourism. The world's most recognised tourist destination is Waikiki. Now Waikiki is not always a beach- it was a swamp before developers trucked in white sand to create the fabled strand. The hotels on Waikiki all rose out of the same swamp and reclaimed lands. Which neatly encapsulates your second rule of safe tourism: do not displace any existing destinations.

WAIKIKI ITSELF, WITH some 30,000 hotel rooms, cover little than 17 city blocks. Despite its small area, the great majority of five million tourists who visit Hawaii every year do not venture beyond this luxurious ghetto, much to the delight of the indigenous communities. Have you ever tried to get an hotel room outside Waikiki on the island of Oahu? It is tough to find an hotel. And there are no plans to approve anymore, say aides Governor John Waihe'e, Hawaii's first Polynesian governor. Governor Waihe'e seems proud of the fact that he has not approved a major tourist development since he took office.

ANOTHER RULE : take fewer tourists who will stay longer and spend more. A report commissioned by the (former) Hawaii governor's office found that four million people who visited the island in 1984 spent an average of ten days and unloaded \$1,000 per head. Not a good sign, because infrastructural construction and maintenance costs, already hovering around one billion dollars a year. And do not forget that close to 60% of the tourist receipts are immediately repatriated off island.

WITH THE CONCENTRATION on volume, massive hotels had to be built to cope with the millions of bodies that the airlines were dumping on the island- with competitive fares designed to put bottom on the much larger numbers of seats in the huge 747s. In many cases the bigger hotels were replying on package tours for half their occupancy rates.

AND WHAT'S WRONG with big hotel? You can imagine to the amount of water, energy, personnel, roads and the like which have to be diverted to such large constructions- paid for by local tax-payers. Building huge hotels require enormous amounts of money which are available only in the metropolitan countries, which in turn means handing ownership over to off island corporations. Owner from distant places have a history of trying their continued presence abroad to the amount of incentives offered by the authorities, which are already saddled with the infrastructural costs, while the vast majority of revenues from tourism are repatriated off-island.

HAWAII HAS REDIRECTED its efforts to attract fewer visitors of the higher calibre. By so doing, the resorts are smaller, less costly, and much more pleasant place to visit. It was ironic that the most successful, and expensive, resorts in Hawaii were the smaller ones like Hana Maui Ranch, which had neither television nor air-conditioning. Hana Maui Ranch did have a cultural show, but it did not feature the professional entertainers- those dancing for the guests were the maids, gardeners, accountants and the manager of the hotel, all of whom were local Polynesians. Yet it continues to enjoy some of the highest return rates anywhere.

THAT LEADS ME to another rule: involve the local community. Ensure your success is shared by them. Offer local farmers and business folk the first opportunity to provide your resort with food. A letter to your resort to grower guaranteeing to buy all they can grow of certain vegetables can be used by the farmer to get a favourable loan from the local bank. Instead of importing, for example, an artist-in-residence, and give the findings to the local authorities, thereby increasing the knowledge the community has of its own natural resources. Also consider marine biologists, musicologists, agronomists, and for the really confident and savvy, mythologists. In other words try to improve the lot of the locals. If you do not, then you are sentencing yourself to eventual failure which will manifest itself in surly workers and insults hurled at your hotel guests. When you first notice these signs- find a buyer, quick.

Period 4-5: (Stage 3: Practice)

Terminal Objectives : Students should be able to present the places in Chiang Mai that can be promoted to be tourist attractions for ecotourism.

Enabling Objectives : Students should be able to :

1. speak like a tour guide individually in front of class.
2. give reasons why they selected those places and promote them as ecotourism places.
3. answer their classmates' questions.

Product specification: 1. Oral presentation

Procedures:

1. Students work on problems assigned by using previous knowledge and brainstorming ideas.
2. Students present the products orally.
3. Other groups of students ask questions as well as teacher and give feedback.

Period 6:

Terminal Objectives : Students should be able to use emotive words in brochures suitably.

Enabling Objectives : Students should be able to :

1. match noun with a set of adjectives appropriately.
2. read the script given to their group and compare to their friends.
3. make a presentation about tour operator.
4. list emotive words that used in brochure.
5. present their products orally

Product Specifications : 1. Oral presentation

2. List of problems

3. List of emotive words used in brochures

Procedures:

1. Students are shown some attractive brochures that use a lot of emotive words and work on the brochure language exercise (Work Sheet 4).
2. Students match noun with a set of adjectives appropriately (Work Sheet 5).
3. Students read the script given to their group and compare to their friends (Work Sheet 6).
4. Students make a presentation about tour operator (Work Sheet 7).
5. Students present their products orally.
6. Students help one another in group to list emotive words that they can think of as many as possible on the paper given.
7. Students share their information with classmates.
8. Teacher goes around the room and discuss with students how the items to be researched should be allocated.

Brochure Language

The brochure is probably one of the most important documents used in the promotion of a destination. Brochures use very descriptive language to make holiday destinations sound attractive. Read this description of Salou in Spain and pay particular attention to the highlighted words.

Salou has all the ingredients for a **perfect** seaside holiday. Its **major** attraction is a **long, wide** beach of **soft, gently-shelving** sands, backed by a **fine, tree-lined** promenade. East of the beach you will find **uncrowded** streets alongside a **picturesque** coastline with **pretty wooded** areas and several smaller bays.

West of Salou is the **attractive** fishing village of Cambrils. With its **marvellous** beach, **idyllic** harbour and many **magnificent** seafood restaurants, it is a resort in its own right. But wherever you stay in the Salou area you'll have access to a **whole host of pleasures**: **superb** bathing, **every kind of** watersport and, by night, **plenty of** excitement in **countless** bars and discos. Another **impressive** attraction is the **truly amazing** Aquapark at La Pineda, a **short** bus ride from Salou itself.

Descriptive adjectives

Each of the groups of three adjectives below can be used to describe one of the nouns in the box. Match each noun with a set of adjectives. Can you add an appropriate adjective to each set? Use a dictionary to help you.

beach	village	hills	mountains
hotels	views	city	atmosphere

1. rolling
gentle
undulating

2. low-rise
spacious
well-appointed

3. quaint
old-world
charming

4. relaxed
carefree
welcoming

5. spectacular
soaring
majestic

6. unspoilt
striking
panoramic

7. relaxed
medieval
bustling

8. secluded
safe
uncrowded

Speechwork

Pausing and rhythm

You work for a major tour operator and have recently been involved in setting up Cuba as a new destination. You are preparing the soundtrack for a promotional video praising the attractions of the island. Below is the text you will have to read. Your text will have to synchronise with the video images and you should therefore be careful to respect the pause boundaries (/), the stress markers, the intonation patterns and the speed of delivery.

Read the text to your group and compare with your friends.

If I mention Cuba to you, / what are the three things / that immediately / come to mind? / Castro / Communism / and cigars / .
Maybe it's not your idea / of the perfect holiday. / Well, you're wrong! / Because in fact / Cuba has changed / and it's changed / for the better. / And so why do many more people / now decide / to have a fantastic holiday in Cuba? / Well, the first reason / is that Cuba / is an affordable tropical destination / with fantastic beaches / and watersports / as good as anywhere. / The second reason / is the people / and their music / reflecting as they do / such a variety of ethnic origins. / And last / but not least, / the history of Havana, / especially / its association with two great / twentieth-century writers, / Graham Greene / and Ernest Hemingway.

The language of presentations

Introduction

Good evening, everyone.

Thank you for inviting me to speak on ...

Tonight I am going to talk about ...

Introducing your talk

I would like to start by ...

I shall begin by ...

Then I will speak about ...

Thirdly I will talk about ...

And lastly ...

The main part of the talk

Let us begin with ...

However ...

As far as (the accommodation) is concerned ...

Moving on to ...

My third point deals with ...

And last but not least ...

Summing up / conclusion

So, in conclusion, you can see that ...

Saying thank you and ending your talk

Thank you all for listening so attentively.

I hope I have been able to tell you a little about ...

Before I sit down I would first like to thank ... for ...

Does anyone have any questions?

Making a presentation

You have recently returned from a familiarisation trip to a holiday resort and now have to report back on your visit. Decide which resort you went to and which tour operator paid for your holiday. Prepare a presentation. Talk about the resort itself and also about those facilities offered by the tour operator. Include the following:

- transport to and from the resort
 - the climate
 - the accommodation
 - the local attractions
 - the food
 - transport in the resort
- the price and value for money
 - the key selling points

After the presentation, work in groups and discuss these questions:

- a. Could everyone hear you?
- b. Did they understand you?
- c. Did they think you sounded confident?

Period 7-8 : (Stage 4 : Transfer)

Terminal Objective : present the products which transfer knowledge to new situation.

Enabling Objectives : Students should be able to

1. organize the information on their own in order to solve the new problems according to previous knowledge, language use, materials, the steps of doing and presenting the products.
2. make a brochure about an ecotourism package tour on their own .
3. present their products orally.

Product specifications: 1. Oral presentation
2. brochure

The Case:

Your travel company is required to operate a package tour which promotes ecotourism in Chiang Mai. You need to make a brochure and explain the detail of your package tour. It is very important to make your brochure attractive in order to draw a large group of tourists. Also, you have to think about accommodation, transportation, emergency case and so on.

Procedures:

1. Students help one's another to create an ecotourism package tour.
2. Students create a brochure according to that package tour.

(This stage and its management will depend on the items the class suggests; in some cases the students may need to visit somewhere outside the classroom to check on the information, maps may need to be drawn, photographs taken, sketches made, reference book used, and note made. It may be necessary for some students to make phone calls or to consult authoritative sources to verify facts.)

3. When all the information has been collected it is useful to set up a workshop

session to give everyone the chance to see all the information, and to assess what kind of end brochure would be appropriate.

4. Students present their products orally and put the products on display.

(Students can approach the local tourist information office, and ask them to display some of the work, or asking a hotel to make a copy available in the foyer or reception area.)

5. Students give opinion and to evaluate the course, members in their group, teacher and themselves after the lesson.

ภาคผนวก ค

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ ถามความรู้สึกหรือการกระทำของนักศึกษาเกี่ยวกับ การเรียน และการพูดภาษาอังกฤษ ให้นักศึกษาอ่านข้อความในแต่ละข้อว่า ข้อใด ตรงกับความรู้สึก หรือพฤติกรรมของนักศึกษามากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่เป็นจริง ตามความคิดเห็นของนักศึกษา

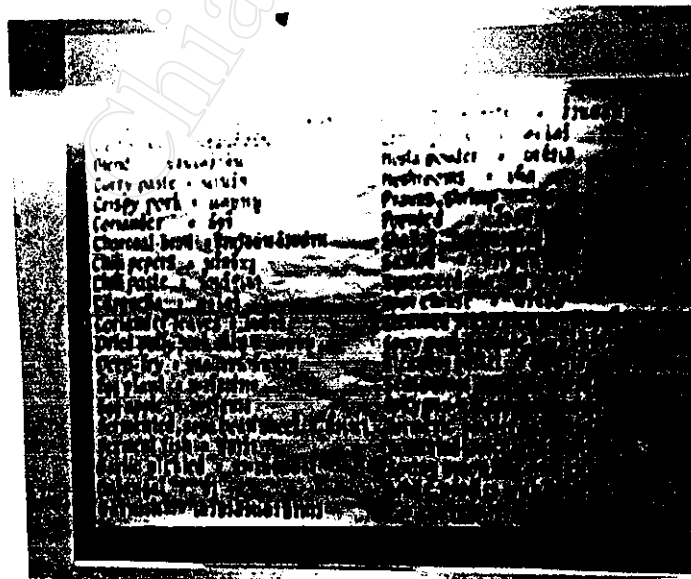
ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
1.ข้าพเจ้าชอบการเรียนภาษาอังกฤษที่มีการลงมือปฏิบัติจริง					
2.กิจกรรมการเรียนที่ส่งเสริมการพูดภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้า มีความกระตือรือร้นในการเรียน					
3.ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนภาษาอังกฤษที่มีการปฏิบัติจริงเป็นเรื่องง่าย					
4. ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลเมื่อได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรมเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ					
5.ข้าพเจ้าพยายามฝึกพูดภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน					
6.ข้าพเจ้าตั้งความหวังไว้สูง เพื่อที่จะได้ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างเต็มที่					
7.ข้าพเจ้ามีความมุ่งมั่นอยู่กับงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำเพื่อที่จะทำให้งานนั้นสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี					
8.ข้าพเจ้าชอบพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ					
9.ข้าพเจ้าชอบทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเมื่อได้รับมอบหมายงานในวิชาภาษาอังกฤษ					
10. ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจเมื่อได้รับ Feedback จากครูและเพื่อนหลังจากที่ข้าพเจ้าทำงานที่ได้มอบหมายเสร็จแล้วในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ					

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
11. ข้าพเจ้าคิดว่าการได้พูดคุยกับเพื่อนในกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษทำให้ได้เห็นข้อดีและข้อเสียในงานของตนเอง					
12. ข้าพเจ้าคิดว่า การได้ทำงานเป็นกลุ่มในวิชาภาษาอังกฤษทำให้ผลงานออกมามีดีกว่าทำเพียงลำพังคนเดียว					
13. ข้าพเจ้ารู้สึกท้อใจ เมื่อต้องเรียนอยู่ในกลุ่มที่มีคนเก่ง เรียนอยู่มากในวิชาภาษาอังกฤษ					
14. ข้าพเจ้ามีอิสระในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำกับเพื่อนในกลุ่มอย่างเต็มที่ในวิชาภาษาอังกฤษ					
15. ในการพูดภาษาอังกฤษ ทำให้ข้าพเจ้าสามารถมีอาชีพที่หารายได้สูงในอนาคตได้					
16. ความสามารถในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าติดต่อกับคนทั่วโลกได้ง่ายขึ้น					
17. กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนทำให้ข้าพเจ้าเกิดความภาคภูมิใจ เนื่องจากได้แสดงความสามารถในการเรียนอย่างแท้จริง					
18. ข้าพเจ้ารู้สึกเสมอว่า ไม่มีสิ่งใดมีค่าเท่ากับความสำเร็จใน การได้ทำงานที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ					
19. ข้าพเจ้าคิดว่า กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนจะช่วยส่งเสริมการทำงานในอนาคตของข้าพเจ้าได้					
20. การได้เรียนรู้ในบริบทจริง และลงมือปฏิบัติจริง มีประโยชน์ต่ออาชีพในอนาคต					

ภาคผนวก ง
ตัวอย่างผลงานนักศึกษาและกิจกรรมในการเรียน



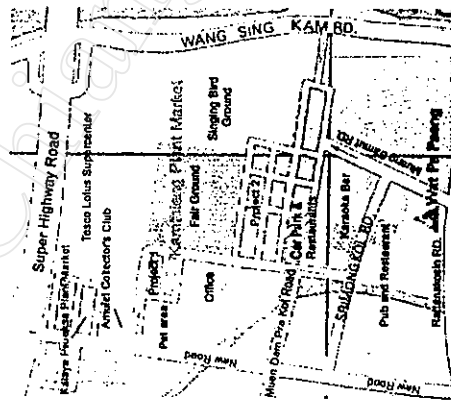
ภาพ 1 ตัวอย่างของการอภิปรายในกลุ่ม



ภาพ 2 ตัวอย่างของผลงานที่ทำในห้องเรียน

Suggested itinerary to Kad Kamthieng

We would like to suggest an itinerary to visit Kad Kamthieng and surroundings as visitors can make them in a one-day or a half-day trip.
 09.00 Depart from your hotel in Chiangmai city by car.
 09.20 Arrive at Kad Kamthieng Plant and Pet Market, enjoy to see fresh and lively plant market. You will have chance to bargain-and-buy some kind of local plants home.
 12.30 Lunch at a local restaurant.
 13.30 After lunch, then free at your leisure or visit the surroundings such as Wat Pa Paeng. The amulet collector's club and Kalaya Prueksa Market, then back to your hotel.



Kamthieng Plant and Pet Market

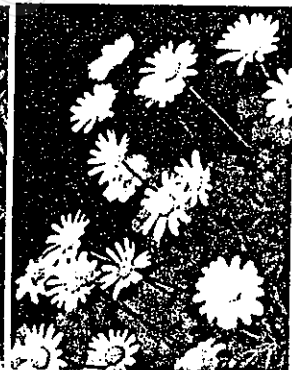
is owned and managed by Kamthieng Pattana Company Limited. For further informations, please contact phone number 0 5322 5958

*Map used in this brochure has been created by Chiang Mai & Northern Thailand Tourist Guide Magazine and adapted by The Guiding Stars 2002.

If your free time is garden or pet, do visit Kad Kamthieng.



Place for Garden and Pet Lovers



ภาพ 3 ตัวอย่างผลงานนักศึกษา

ONE DAY TRIP
DOI INTANON
NATIONAL PARK
DEPARTURE 8.30 A.M.

VISIT DOI INTANON, AT 8514 FEET ABOVE LEVEL. THE HIGHEST NATIONAL PARK IN THAILAND. BEAUTIFUL SCENERY INCLUDES FAMOUS WATER-FALLS AND STOPS ARE MADE AT MEO HILL. RETURN TO CHIANGMAI. VISIT WAT PHRATHAT SRICHOMTHONGS AND BAN TAWAI.
PRICE : 1200 BAHT PER PERSON

ONE DAY SAFARI TOUR
DEPARTURE 8.30 A.M.

VISIT JUNGLE ELEPHANT CAMP TO SEE TRAINING DEMONSTRATION. ELEPHANT RIDING FOR HOUR. THEN 30 MINUTES TRAVELING BY OX CART FOLLOWED BY ONE HOUR RIVER RAFTING. ON THE RETURN JOURNEY, VISIT MEO TRIBAL VILLAGE. ORCHID AND BUTTERFLY FARM. LUNCH IS INCLUDED.
PRICE : 900 BAHT PER PERSON

ONE DAY TREKKING
DEPARTURE 8.30 A.M.

LEAVE CHIANGMAI BY AIR-CONDITION MINI-BUS FOR SAN PA TONG. ENJOY A ONE-HOUR ELEPHANT RIDE TO MEO VILLAGE FOLLOWED BY A DRIVE TO THE WATERFALL WHERE LUNCH IS TAKEN. THEN ON THE KAREN VILLAGE FOR RIVER RAFTING. FOR APPROXIMATELY AN HOUR RETURN TO CHIANG MAI
PRICE : 800 BAHT PER PERSON

YUPPIE TOUR



YUPPIE

JINTAWEE SONGNA	41322005
RODJANA NA LAMPOON	41322022
NIDTAYA INTANON	41322012
PAIRIN BOONROD	41322017
WANHIPA MANORAT	41322026
SIWAPORN SANGKAM	41322032
BOPITI WONGKA	41322052
PEERAGONE FUJRNKAMFUL	41322055
SURIYAN PANYALUL	41322062
ADISAK ARUNSUWAN	41322063

YUPPIE TOUR

24/2 Rajdamnern Rd., Thaphea Gate,

ChiangMai 50000

Tel. (053) 211069-70 Fax.217416

E-mail address : yuppie@cm.ksc.co.th

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวพัชรกรานต์ อินทะนาค
วัน เดือน ปี เกิด	13 เมษายน 2520
การศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ) คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตร (ภาษาญี่ปุ่น) Kyushu Women's University Faculty of Literature. Dept of English Literature Fukuoka Japan